

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

MART 2019 SAYI 23

Çizgi Film İncelemesi
Güneşin Oğlu Esteban
Özlem Buket Duru

Ayın Kitap İncelemesi
Mars Akademisi - AKIN BAŞAL
İsmail Şahin

Bilgisayar ve Video Oyunlarında
Bilimkurgu:
Sid Meier's Alpha Centauri
Muhittin Yağmur Polat

Kütüphanemden Seçtiklerim
Esra Uysal

Roman Son İnsan - Bölüm 12
Gürhan Öztürk

Kapının İncisi - Bölüm-6
Aysun Erdoğan

6. YBKY - Kısa Öykü Yarışması
Düşünseli
Kaan Şahin

Helinx
M. Burak Şengil
Romeo ve Juliet
Metin Uçar

Kısa Öykü

Gönülsüz Zaman Gezgini
Murat K. Beşiroğlu

Bağlanma Sorunu
İsmail Turhan

Nefes
Selin Gökçen Semiz

Fırsat
Yasin Yıldız

Ö1 İZÖZ

Facebook sayfasında ve İnternet sitemizde tanıtımını yaptığımız, yerli bilimkurgu romanlarının incelemelerinin yanında; kısa öyküler, ülkemizde ve dünyada bilim alanındaki gelişmeler, film ve çizgi film incelemeleri, çizgi romanlar, film müzikleri incelemeleri, yerli ve yabancı bilimkurgu yazarlarının tanıtımı, yabancı bilimkurgu roman incelemeleri, film yönetmenleri, anime eserler, bilgisayar oyunları ve daha pek çok konu

Yerli Bilimkurgu eserlerinin tanıtımının yanında, yabancı eserlere ve magazinsel haberlere de yer vermemizin sebebi, daha uzun soluklu bir dergiyi hayata geçirmek amacını taşımaktadır.
Öncelikli konularımız Yerli Bilimkurgu Eserleri ve Kısa Öykü Yarışması katılımcılarının öyküleridir.

Dergimize katkıda bulunmak için, yazılarınızı, incelemelerinizi, çizimlerinizi, tasarımlarınızı, kısa öykülerinizi,
yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com
adresinden bizlere ulaştırabilirsiniz.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Dergisi, Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Platformunun süreli yayınıdır.
Dergimiz; tanıtım, bilgilendirme ve bilimkurgu severlerin ortak alanıdır.
Gönüllü yazarların - çizerlerin desteği ile şekillenmektedir. Kâr amacı gütmeyiz.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR

Genel Koordinatör/Editör ESRA UYSAL

Sanat Yönetmeni BURAK FEDAKAR Yayın Yönetmeni İSMAİL ŞAHİN Çeviri-Arşiv ARDA TİPİ

Yayın Danışmanı SEYHAN YILDIZ YILDIRIM

Web Tasarım - Dijital Tasarım - Tasarım SEZÂİ ÖZDEN - ZAZİ SANAT

Yazarlar

KUBİLAYHAN YALÇIN

ESRA UYSAL

ÖZLEM BUKET DURU

BURAK FEDAKAR

İSMAİL ŞAHİN

ARDA TİPİ

MUHİTTİN YAĞMUR POLAT

SEZÂİ ÖZDEN

Katkıda Bulunanlar

**ÖZGEN BERKOL DOĞAN KÜTÜPHANESİ - YUNUS EMRE EROĞLU - YÜKSEK DOZ ÇÜRÜYÜŞ - MİKAİL KAHRAMAN - AKIN BAŞAL
MURAT K. BEŞİROĞLU - GÜRHAN ÖZTÜRK - AYSUN ERDOĞAN - KAAAN ŞAHİN - M. BURAK ŞENGİL - METİN UÇAR - İSMAİL TURHAN
SEMİH BOZKURT - RAMADHAAN EUZKHULL - DENİZ K. ÜSTÜNDAĞ - SELİN GÖKÇEN SEMİZ
BAYHUN ÖZTÜRK - FİRDEVS SONGÜL ÖZDEN - NURAY BULAT - SEYHAN YILDIZ YILDIRIM - EKİN ERTARAKÇI - ÖZLEM BUKET DURU
KİTAPLA MUHABBET FACEBOOK GRUBU - VOIDRUNNER - PARADİGMA POLİSİYE - KAYIP RIHTIM**

Kapak İllüstrasyonu SEZÂİ ÖZDEN

www.yerlibilimkurguyukseliyor.com - www.yerlibilimkurgu.com
yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

'Büyük Usta' Ödülünü Alan Usta
ROBERT A. HEINLEIN

8-9

Esra Uysal'ın Not Defterinden
ESRA UYSAL

10-11

Güneşin Oğlu Esteban
ÖZLEM BUKET DURU

12-17

Kısa Öykü
Gönülsüz Zaman Gezgini
MURAT K. BEŞİROĞLU

18-25

Ayın Kitap İncelemesi
Mars Akademisi
AKIN BAŞAL
İSMAİL ŞAHİN

26-27

6.Yerli Bilimkurgu Yükseliyor
Kısa Öykü Yarışması
Düşünseli
KAAN ŞAHİN

28-30

Kütüphanemden Seçtiklerim
ESRA UYSAL

32-33

6.Yerli Bilimkurgu Yükseliyor
Kısa Öykü Yarışması
Helinx
M. BURAK ŞENGİL

34-36

Roman / Bölüm-12
Son İnsan
GÜRHAN ÖZTÜRK

38-47

6.Yerli Bilimkurgu Yükseliyor
Kısa Öykü Yarışması
Romeo ve Juliet
METİN UÇAR

48-50

Bilgisayar ve Video Oyunlarında
Bilimkurgu:
SidMeier's Alpha Centauri
MUHİTTİN YAĞMUR POLAT

52-58

Roman Bölüm-6
Kapının İncisi
AYSUN ERDOĞAN

60-64

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor'un
Öne Çıkan Paylaşımları
ESRA UYSAL

66-69

Kısa Öykü
Bağlanma Sorunu
İSMAİL TURHAN

70-75

Bilimkurgu Yazarlarımız ve
Eserleri - 2018 - 2019
SEZAI ÖZDEN

76-87

Kısa Öykü
Fırsat
YASİN YILDIZ

88-89

Kısa Öykü
Nefes
SELİN GÖKÇEN SEMİZ

90-92

Çizim Defterimden
SEZAI ÖZDEN

94

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor

Bilimkurgu ÖYKÜ SEÇKİSİ 2018

47 YAZARIN 51 ÖYKÜSÜYLE HAYAT BULAN ESER

Selma MİNE - Müfit ÖZDEŞ - Özlem KURDOĞLU - Haldun AYDINGÜN - Orkun UÇAR - Gurur ASİ - Kemal Mükremin BARUT - Zübeyir TOKGÖZ
Murat K. BEŞİROĞLU - Şükrü SOYDAŞ - Sercan LEYLEK - Yüksel YILMAZ - Kubilayhan YALÇIN - İlhan DELİKTAŞ - Bertuğ KODAMANOĞLU
Mustafa ÖZÇINAR - Metin UÇAR - Nur İpek ÖNDER MERT - Gri Esin AKYILDIZ - Efe SARITUNALI - Burak KATIPOĞLU - Tuğrul SULTANZADE
Nilay KAYAALP - Gökcan ŞAHİN - M. Yağmur POLAT - Ardakan COŞKUN - Aykut COŞKUN - Badahan CANATAN - Selahattin BAŞBOĞA
Mehmet KARDAŞ - Korkut KABAPALAMUT - Utku KÖSE - Bahri Doğukan ŞAHİN - Mehmet Fatih BALKI - Taner GÜLER - Abdülkadir DOĞANAY
Kenan ÇETİNKAYA - Burak ERDOĞDU - Emirhan KARAHASAN - Selçuk Gökhan KALKANOĞLU - Hakan KILYUSUFOĞLU
Hasan ÖNAL - Burak FEDAKAR - Arda TİPİ - Esra UYSAL - İsmail ŞAHİN - Sezai ÖZDEN

Tüm satış noktalarında!

Paradigma Polisiye

www.yerlibilimkurguyukseliyor.com

Bu seçki, Özgen Berkol Doğan'a ithafen yazılmıştır.

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor

Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019

ÇOK YAKINDA!

Bilimkurgu sözcüğünü dilimize kazandıran değerli gazeteci ve yazar ORHAN DURU anısına oluşturacağımız, **YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019** için, Ekim 2018’de başlattığımız katılım süresini tamamlamış bulunuyoruz.

Seçkiye katılmak için öykü gönderen herkese teşekkür ederiz.

Tam olarak 62 öykü tarafımıza ulaştı. Sadece 1 öykü katılım şartlarını sağlamadığı için değerlendirmeye alınmadı. Öyküleri 7 kişilik ekibimizle defalarca okuyarak ve üzerinde tartışarak değerlendirdik. Bu seçkide yer almasalar bile bir sonraki seçkide yer alabileceklerinin sinyallerini veren pek çok katılımcı olduğunu görmek/bilmek bizi gerçekten çok mutlu etti. Hepsi çok kıymetli zamanlarını ayırarak birbirinden güzel öykülerle, farklı evrenleri önümüze serdiler.

Hepsine, ilgileri ve alakaları için ayrı ayrı teşekkür ediyoruz.

YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019’un, 2018’den farkı, seçkiye girecek öykülerin değerlendirmeye tabi tutulmasıdır. Bunu da ilanla zaten duyurmuştuk. İlk seçimizde (2018) öykü gönderen herkes seçkiye dâhil olmuştu. Kimseyi geri çevirmemiştik. İlk olması bakımından özel olmasını istemiştik; nitekim öyle de oldu ve YBKY Bilimkurgu

Öykü Seçkisi 2018, Türk bilimkurgu edebiyatında, 47 yazarı ve 51 öyküsü ile yerini aldı.

Bu girişimin hayat bulmasını sağlayan;“Gönderilen tüm öyküleri basmamız gerek, hepsi girmeli.” dediğimizde, çok kritik bir zamanda -kâğıt krizinin başlangıcında- risk alarak fakat aynı zamanda bir rekora imza atıp **TÜRKİYE TARİHİNDE KATILIMI EN YÜKSEK BİLİMKURGU ÖYKÜ SEÇKİSİNİN** hayat bulmasını sağlayan Paradigma Polisiye’ye, cesaretinden ve yerli bilimkurguya katkılarından dolayı ayrı bir parantez açarak teşekkür ediyoruz.

Bu yıl da katılım yüksek oldu. Seçkiye katılabilecek öyküleri değerlendirirken; öncelikle anlatım diline, dilbilgisine, argo sınırlarını aşarak rahatsız edici derecede -küfür, hakaret- barındırmadığına, öykünün olay örgüsünün kendi içinde çelişmemesine, bilimkurgu olup olmadığına ve alenen herhangi bir siyasi oluşum lehine veya aleyhine ifadeler olup olmadığına bakarak değerlendirdik. Tüm bunların dışında -bu seferlik- çözümünün basit olduğunu düşünerek imla hatalarını görmezlikten geldiğimizi belirtmek isteriz.

Ve tüm bu süreçten sonra 2019 Seçkisine girmeye hak kazanan 27 öykünün yanında yayın ekibimizin kaleme aldığı 5 öykü ve düzenlediğimiz son üç yarışmada ilk üçe giren 9 öykü ile toplamda 41 öykü listedeki yerini aldı.

Gösterdiğiniz ilgiden dolayı tüm katılımcılara, bilimkurgu severler adına tekrar tekrar teşekkür ederiz.

İyi ki varsınız güzel insanlar.

YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019' a Katılan Yazarlar ve Öyküleri

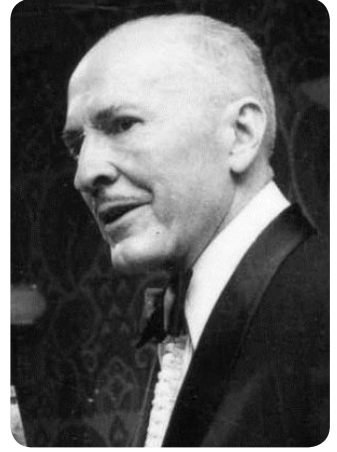
1. **Özlem Kurdoğlu** - Zamanda Sörf
2. **Gurur Asi** - Garip Bir İşgal Hikâyesi
3. **Esra Kahraman** - Evrenin İyicileri
4. **Kubilayhan Yalçın** - Ottomat: Robot-u Hûmayun!
5. **Ş. Yüksel Yılmaz** - Yolcu
6. **Murat K. Beşiroğlu** - Anne, Ođul ve Fırtına
7. **M. İhsan Tatarı** - Artık Dünya'ya Gitmiyoruz
8. **Zeynep Okçu** - Huzur Emlak
9. **Gri Esin Akyıldız** - Hacimsizler
10. **Tayfun Olam** - Düşkuran
11. **Mustafa İzmirli** - Kanatlarımızı Koparamazsınız
12. **Mehmet Kaan Alpaslan** - Cezaevi
13. **Nur İpek Önder Mert** - Silahlı Peygamber
14. **Efe Sarıtunalı** - Bir Mutant Hikâyesi Daha
15. **Zeynep Kevser Şahin** - Muhteşem İstanbul Köprüsü
16. **Cem Can** - Seha
17. **Onur Gürleyen** - Davet
18. **Nilay Kayaalp** - Yansıtma Teorisi
19. **Çağla Zengin** - Dönüş
20. **Merve Bor** - Kahverengi Pelerinli Gezegen
21. **Gökhan Görmez** - Kum Kuşları
22. **Deniz K. Üstündağ** - Veda ya da Bir Şişe Kayısı Şarabı
23. **Selçuk Gökhan Kalkanoğlu** - Sıfırın İcadı
24. **Can Akcaođlu** - Dışarıda Kaybolmuş
25. **Eren Kasapođlu** - Deđişkin
26. **M. Yağmur Polat** - Kozmoponik Geçit
27. **Mustafa Özçınar** - Yüzleşme
28. **Ufuk Yasin Yurtbil** - Zeplin
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
29. **Morpheus** - Savaş ve Barış
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
30. **Tuğrul Sultanzade** - Dilek
YBKY 4. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
31. **Tülay Temuçin** - Dönüş Yok
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
32. **Yunus Emre Eroğlu** - Uyanış
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
33. **İsmail Turhan** - Zaman Ayracı
YBKY 5. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
34. **Abdülkadir Doğanay** - Bulut Çobanı
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması Birincisi
35. **Sezen Aksın Sivrikaya** - Sonsuz Aşk
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması İkincisi
36. **Emre Eryılmaz** - Ses
YBKY 6. Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
37. **Esra Uysal** - Tesadüfler
38. **İsmail Şahin** - Sıfır Şiddet
39. **Burak Fedakâr** - Sonsuzluk Direnişı
40. **Arda Tipi** - Ateşin Çocukları
41. **Sezai Özden** - Sonat

Bilimkurgu Yazarları Dizisi - 11

'Büyük Usta' ödülünü alan usta...

Robert A. Heinlein

Robert Anson Heinlein (7 Temmuz 1907 – 8 Mayıs 1988), Amerikalı roman ve bilim kurgu yazarı.

Sıklıkla “bilim kurgu yazarlarının duayeni” olarak tanımlanan Heinlein, sert bilim kurgu türünün en popüler, etkili ve tartışılan yazarlarından. Bilim kurgu eserlerinde bilim ve mühendislik bakımından akla yatkınlık ölçütlerinin yükselmesini ve türün edebi kalitesinin artmasını sağladı. 1940’larda, The Saturday Evening Post gibi genelde ana akım eserler yayımlayan dergilere yalın bilim kurgu eserleriyle sızmayı başaran ilk yazar oldu. Çağdaş kitle pazarlama döneminde, roman boyutunda çoksatar bilim kurgu eserleri veren ilk yazarlardan biriydi. Heinlein, Isaac Asimov ve Arthur C. Clarke uzun yıllar boyunca “bilim kurgunun büyük üçlüsü” olarak anıldı.

Heinlein’in ürettiği bilim kurgu eserlerinde sıklıkla kullanılan bazı sosyal temalar mevcuttu: bireysel özgürlüğün ve özgüvenin önemi, bireylerin topluma karşı görevleri, örgütlenmiş dinin kültür ve hükümet üzerindeki etkisi, toplumun genel görüşlerine uymayan düşüncelerin toplum tarafından bastırılması vb. Ayrıca fiziksel ve duygusal aşk arasındaki ilişki, sıradışı ailevi ilişkiler ve uzay yolculuğunun kültürel uygulamalar üzerindeki etkisi gibi konuları ele aldı. Bu konu-

ları yerleşmiş fikirlere aykırı biçimde ele alması, eserlerinin çok farklı şekillerde algılanmasına ve hatta kimi zaman birbiriyle çelişkili olduklarının öne sürülmesine sebep oldu. Örneğin 1959 tarihli Yıldız Gemisi Askerleri romanı militarizmin, hatta bir yere kadar faşizmin savunusu olarak değerlendirildi. Oysa romanda safi militarist düşüncenin değişmezliği ve aptallığına ilişkin pek çok bölüm vardı. Öte yandan 1961 tarihli Stranger in a Strange Land romanı Heinlein’in beklenmedik şekilde cinsel devrimin ve karşı-kültür hareketinin öncüsü olarak değerlendirilmesine, poliamori ya da sorumlu poligami kavramlarını popülerleştiren kişi sayılmasına yol açtı.

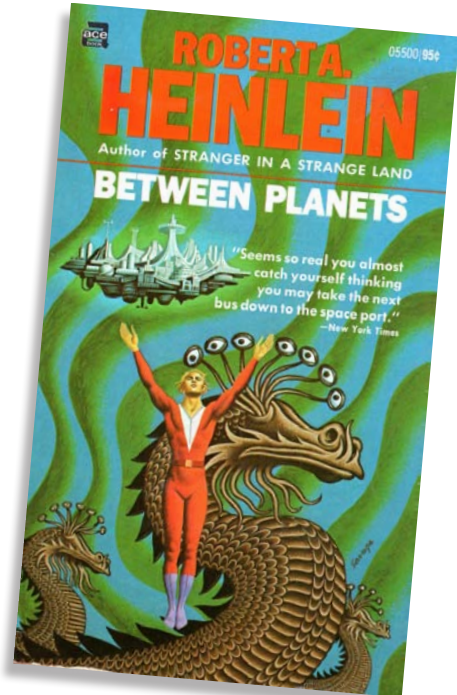
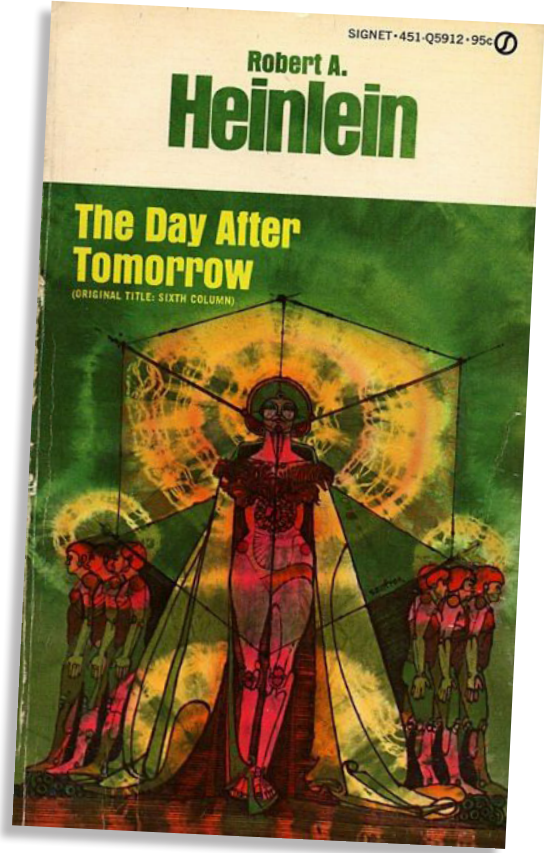
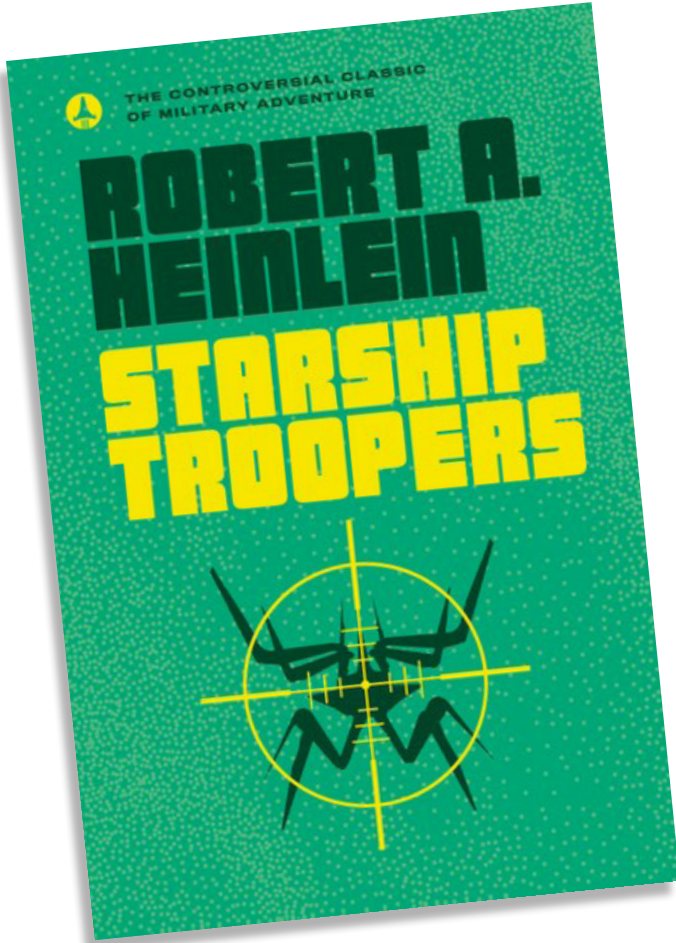
Heinlein romanlarıyla dört defa Hugo Ödülü kazandı. Yayımlanmalarından elli yıl sonra üç romanı daha, geçmişte ödül verilmemiş yıllar için geriye dönük verilen “Retro Hugo” ödülüne değer görüldü. Ayrıca Heinlein, Science Fiction Writers of America’nın hayat boyu başarı alanında verdiği Büyük Usta Ödülü’nün de ilk sahibi oldu.

Ölümünden sonra eşi Virginia Heinlein yazarın mektuplarını ve notlarını bir araya getirerek bir tür otobiyografik kariyer değerlendirmesi ha-

zırladı. Bu çalışma 1989'da Grumbles from the Grave adıyla yayınlandı.

Heinlein'in eserlerinde kullandığı "grok", "TANSTAAFL" ve "waldo" gibi bazı terim ve kelimeler daha sonra İngilizce dilinin birer parçası haline geldi.

İlk hikâyesi "Hayat-Çizgisi" 1939 yılında yayınlanmıştır.

Alıntı - Wikipedi

Esra UYSAL'ın Not Defterinden

film

Kaptan Marvel (2019)

Carol Danvers'in Captain Marvel'a dönüşümünden değil, Carol Danvers'in Captain Marvel olarak dünyaya düşüşünden ilerliyor. Süper güçlere sahip, güzel bir kadın olarak dünyaya düşen Carol Danvers, gezegeni keşfettikçe kimi görüntüler hatırlamaya başlar. Geçmişte gezegenimizde yaşadığını ve burada bir hayatı olduğunu hatırlamaya başlayan genç kadının güvenebileceği tek kişi ise SHIELD çalışanı Nick Fury'dir.

Müziklerini Pınar Toprak'ın yaptığı Kaptan Marvel filminin vizyona girmesini sabırsızlıkla bekliyoruz.

Vizyon Tarihi: 8 Mart 2019

Tür: Aksiyon, Macera, Bilimkurgu

Süre: 124 dakika.

Yönetmen/Senaryo: Anna Boden, Ryan Fleck Oyuncular: Brie Larson, Gemma Chan, Ben Mendelsohn, Samuel L. Jackson, Lee Pace, Jude Law

Müzikler: Pınar Toprak

Yüksek Doz Çürüyüş (2019)

Kaos merdiveninde kırık basamaklar...

"Yüksek Doz Çürüyüş"te beş ayrı Distopya dünyasına konuk olacaksınız. 5 yazar, insan ruhunun en karanlık, tehlikeli ve tekinsiz diyarlarına yolculuk yaptı. Sadece hayal gücünün kaçabileceği kalın duvarlı zindanlar inşa etti sizin için...

"Yüksek Doz Çürüyüş"yüklemesi başlıyor! Kusursuz totaliter rejimde şeytani akla sahip bir yazar, tepetaklak olmuş dünyada kendi bedenini arayan bir adam, bozulmuş sistemin çarkları arasında yaşamaya çalışan talihsiz bir solak, uzay boşluğundan daha karanlık ve tekinsiz asteroid kolonisinde cinayetleri araştıran bir müfettiş veya insanlığın şafağını başlatmanın ağır sorumluluğunu yüklenen bir uzay yolcusu olmaya hazır mısınız? Direnmek güzeldir...

Çürümenin ve çöküşün çağına hoş geldiniz!

Yazar: Kollektif

Yayınevi: Altın Kitaplar

Sayfa Sayısı: 480

kitap

Project Blue Book (2019)

Michael Quinn ve Dr. Allen Hynek, Hava Kuvvetleri tarafından, döneme damgasını vuran UFO iddialarını araştırmaları için görevlendirilmiştir. Soğuk Savaş paranoyalarının hüküm sürdüğü bu atmosferde sert bir adam olan Quinn, kendisine verilen işi yapmaktan başka hiçbir şeyi umursamamaktadır. O her ne kadar sadece yaptığı işe odaklansa da Hynek'in iş ile ilgili şüpheleri vardır. Çok geçmeden Michael Quinn ve Allen Hynek, bir çeşit komployla karşı karşıya olduklarını fark ederler. Dr. Allen karakterini Game of Thrones dizisinden tanıdığımız (Littlefinger) Aidan Gillen canlandırıyor. Dizi şimdiden ikinci sezon onayını aldı.

Süre:11 Bölüm / 43Dak.

Tür: Dram, Bilimkurgu

Oyuncular: Aidan Gillen, Michael Malarkey, Laura Mennell, Ksenia Solo ve Neal McDonough.

Senaryo: David O'Leary

Müzikler: Daniel Wohl

İmdb Puanı:7.8

anime

Yakusoku no Neverland (2019)

Emma ve arkadaşları, yüksek yaşam standartlarına sahip bir yetimhanede yaşayan yetimlerdir. Kurallar sıkı olsa bile, bakıcıları oldukça naziktir. Birbirleriyle hiçbir kan bağları olmamasına rağmen bakıcılarını anne, arkadaşlarını da kardeş gözüyle görürler. Bir aile çatısı altında yaşıyormuş gibi hisseden çocuklar için temel bir kural vardır; Yurttan dışarı çıkmaları yasaktır. Bu yaşağın arkasındaki çarpıcı gerçeği öğrenen, Emma ve arkadaşı acaba ne yapacaktır?

Tür: Bilimkurgu, Gizem, Korku

Stüdyo: CloverWorks

Seslendirenler: Mariya Ise, Maaya Uchida, Sumire Morohoshi, Hiroyuki Kuno, Yuuko Kaida.

Süre: 12 Bölüm - 22 Dakika

91. Akademi Ödülleri (OSCARS)

25 Şubat 2019

Black Panther

Tür: Aksiyon, Macera, Bilimkurgu

Ödüller: En İyi Film Müziği, En İyi Prodüksiyon Tasarımı, En İyi Kostüm Tasarımı

Spider-Man: Into the Spider-Verse

Tür: Animasyon, Aksiyon, Bilimkurgu

Ödül: En İyi Animasyon Filmi

güncel

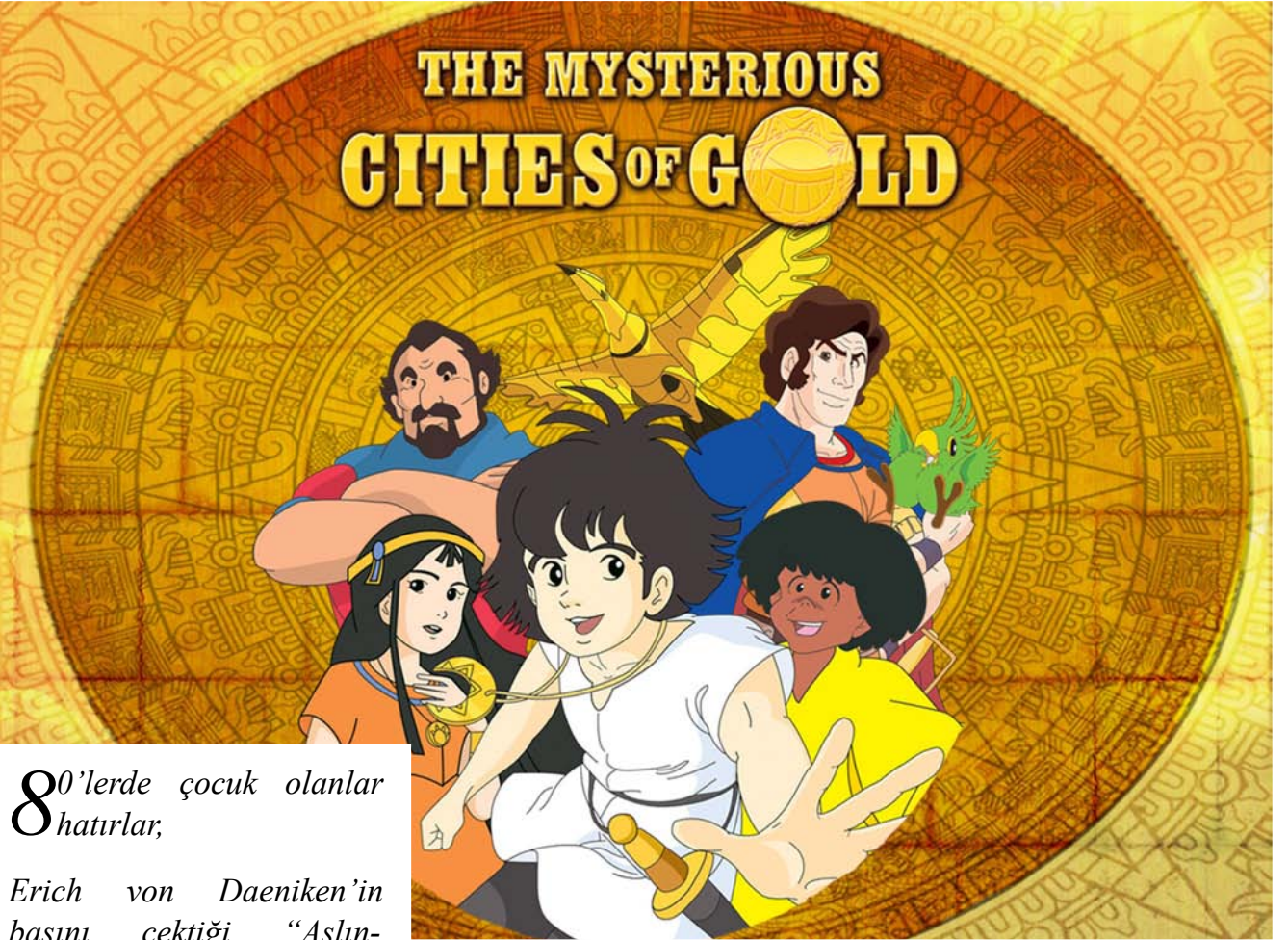
İnceleme - Çizgi Film

Özlem Buket DURU

Güneşin Oğlu Esteban

Aztekler mi, Olmekler mi, Yoksa Uzaylılar mı?

80'lerde çocuk olanlar hatırlar,

Erich von Daeniken'in başını çektiği "Aslında piramitleri uzaylılar

yapmış!" teorileri oldukça revaçtaydı. Tanrıların Arabaları adlı kitabı, okumaya meraklı hemen herkesin evinde bulunurdu. Hatta yanılmıyorsam Daeniken 90'larda ülkemize de gelmişti. Kendisi o dönemin gençleri arasındaki popülerliğini sadece Wikipedia'nın olmamasına değil, şimdi bahsedeceğim çizgi filme de borçluydu.

Les Mysterieuses Cites D'or, Fransız-Japon ortak yapımı olup, **Studio Pierrot** ile **DIC Audiovisuel** tarafından 1982-83 arasında Avrupa ve Amerikan televizyonları için yaratılmıştır. 39 bölümdür, bilim-kurgu, Güney Amerika tarihi ile mitolojisinin iç içe geçtiği hüzünlü ve çok vurucu bir hikayeye sahiptir. Eh, Fransızlar da, Japonlar da bu tür yapımlarda insanı üzmeyi, travma geçirtmeyi iyi bildiklerinden ikisi birleşince ölümcül kombinasyon olmuş. Ancak, asla “Aman çocuklara izletilmesin!” diyeceğim bir yapım değil, aksine bir çocuğun hayal gücü için yapacağınız en iyi şey bu çizgi diziyi izletmek olabilir, ama çocuğunuz sonra Indiana Jones filmlerini de izleyip “Arkeolog olacağım!” diye

Xia

tutturursa karışmam. Hoş yaşıtım ebeveynler için bu uyarıya gerek yok, bir neslin bu çizgi film yüzünden arkeolog olmak istediğini gayet iyi bilirler.

Türkçe ismi “Gizemli Altın Şehirler” olduğu halde, pek çoğumuz onu ana kahramanıya, yani “Güneşin Oğlu Esteban” diye tanıdık, aslında yanlış değildi, çünkü Japonca ismi tam olarak buydu. Hikaye 16. yüzyılda, yani herkesin maceracı denizcilerle servet avcılarının Yeni Dünya adıyla bilinen Amerika’ya akın ettiği yıllarda, Esteban adlı İspanyol çocuğun babasını arayışını konu ediyordu. Esteban, en yakın iki arkadaşı İnka Prensesi Zia ve Mu Uygarlığı’nın son çocuğu siyahi Tao’yla Güney Amerika’yı dolaşıyordu. Onlar maceradan maceraya koşarken 80’lerin şanslı çocukları olarak hem hayalgücümüz genişliyor, hem de Güney Amerika uygarlıkları hakkında bilgi sahibi oluyorduk.

Augustus Le Plongeon

James Churchward

Evet, **Mu** dedim. Herhalde Atlantis mitinin en büyük rakiplerinden batık Mu kıtasının adını duyanınız olmuştur. Zamanında Atatürk'ün de araştırdığı söylenen batık kıtanın varlığı, ilk kez 19. yüzyılda Maya harabeleri ve Yucatan'ı dolaşmış ünlü gezgin **Augustus Le Plongeon** tarafından ortaya atılmıştır. Ama bilinirliği **James Churchward**'un yazdığı kitaplar sayesinde olmuştur. Bu kitaplar Ruh ve Madde Yayıncılık ile Omega Yayınevi tarafından dilimize de çevrilmiştir.

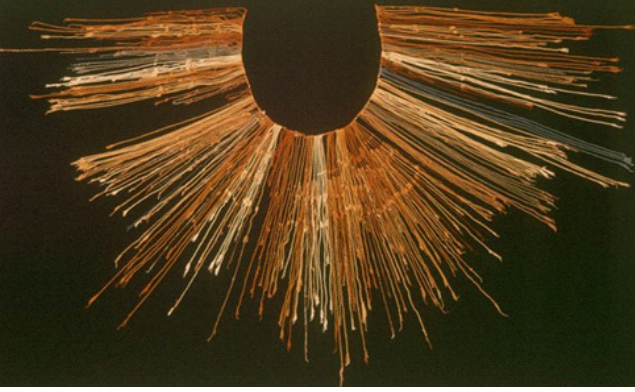
Esteban'ın yetim olduğuna inanmak için pek çok nedeni vardı, henüz bebekken batan bir gemiden kurtarılmıştı. Kurtaran kişi kim miydi? Pelerinini savuran karizmatik İspanyol denizci Mendoza'ydı tabii! Bu adamın yaratılmış en ilginç çizgi film karakterlerinden biri olduğuna

şüphe yok. O dönemde çoğu zaman yazılan karakterler gibi ne katıksız iyiydi, ne de safi kötü. Çıkarını kollayan, sinsî bir adamdı Mendoza, altına olan düşkünlüğü zaman zaman öne geçse de, hikayenin kahramanı olan çocukları seviyor ve onları kolluyor, fiziksel bir zarar gelmesine izin vermiyordu.

Esteban ve Mendoza

Mesela Zia, küçük yaşta denizciler tarafından babasından alınarak, İspanyol Prensesi Margarita'ya hediye edilmişti. Mendoza kızı kaçırap esaret hayatından kurtarıyordu, ama bunu Altın Quipu'yu okuyabilecek tek kişi olduğu için yapmıştı. Altın Quipu ne mi? Hemen açıklayayım: Quipu, Türkçe çevirisiyle "Konuşma Düğümleri", Güney Amerika'da İnka ve öncesi toplumlarda kullanılan bir iletişim, kayıt tutma ve hesap sistemidir. İnkalar yazı yazmayı bilmedikleri için, sayıları türlü iplere düğüm atarak tutuyorlardı, ipin çeşidinin, renginin, düğümün biçiminin, kaç düğümün üst üste atıldığıнын ayrı anlamları vardı. Okumayı kolay sanmayın, bir Quipu binlerce düğümden oluşabiliyordu. Aynı zamanda bir yazı türü olduğu için sadece hesaplar değil, bu yöntemle yıllar ve tarihi olaylar da kaydedilebiliyordu. Ne yazık ki pek çok Quipu İspanyol işgali sırasında yok edildi, tabii onları yapanlar da, ve bugün pek

Bir quipu örneği

Çizgi film 16. yüzyılda geçtiği için, Zia'nın Quipu okuyabilme yeteneğinin ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsiniz. Sayı kaydedebilen bir sistem, elbet koordinat da kaydedebilir. Bu durumda Zia, Mendoza ve arkadaşlarını hazineye götürebilecek çok değerli bir kişiydi. “İnkalar kıyı denizcileri değil miydi, koordinat ne bilsinler?” diye sorabilirsiniz, ama işte çizgi filmin güzelliği de burada: “Gizemli Altın Şehirler”, yani Esteban'ın babasını bulmak için aradığı efsanevi yerler, bir zamanlar son derece yüksek teknolojiye sahip uygarlıkların evi olarak ele alınmış. Şimdi yazımın başında Erich von Daeniken'in adını anmam daha anlamlı hale gelmiştir; Çocukların maceraları sırasında rastladıkları bazı “ırklar” pek insana benzemez. Özellikle onları kaçıran “Olmekler” basbayağı yeşilimtrak derili olup, yine 80'lerin efsane dizilerinden Visitors'daki (Ziyaretçiler) uzaylıları andırırlar, ama tipleri biraz daha şeytani çizilmiştir, biraz da Amerikan kültürünün uzaylı kaçırma vakalarında anlatıldığı gibi kısa boylu ve büyük gözlüdürler.

Çizgi film, efsanevi kıtalara meraklı kişiler için son derece ilgi çekicidir; Mesela Mu ve Atlantis kıtaları arasında çok büyük, güneşten güç alan silahların kullanıldığı bir savaş anlatılır, iki kıta da bunun sonucunda batmıştır. Bilim-kurgu

öğeleri burada işin içine girer. Mesela Mendoza'nın Xia'nın Quipu okuma yeteneğiyle yana yakıla aradığı “Büyük Hazine”asında bir füzyon reaktörüdür. Tao'nun “Atalarımın yadigar, bizi Büyük Hazine'ye, atalarımıza götüreceksin!” diye taşıdığı kavanozda reaktörün soğutucusu vardır. Çocukların bulduğu o unutulmaz “Altın Kartal Solaris,” yani uçabilen kuş şeklindeki gemi bir ornithopter, yani kuş misali kanat çırparak

Olmekler

havalanabilen bir taşıttır. O korkunç Olmekler, kendilerini dondurarak yer altında hayatta kalabilmişlerdir ve sistemlerinin çalışmaya devam etmesi için onların da reaktöre ihtiyaçları vardır, o yüzden çocukların peşini bırakmazlar.

Peki, “Gizemli Altın Şehirler”ne demek? Tabii, efsanevi “Yedi Altın Şehir”(Seven Cities of Gold) kast ediliyor. Çocuklar buraları arıyorlar. Gerçek hayatta da arayanları çoktu. Güney

Amerika'yı fetheden İspanyol denizciler, Meksika civarında "Yedi Altın Şehrin" varlığına dair hikayeler anlatmaya başlamışlardı. Bu şehirlerin Hawikuh, Halona, Matsaki, Quivira, Kiakima, Cibola, and Kwakina oldukları düşünülüyordu, ama özellikle Hawikuh'da bulunanlar altın değil, taş harabelerdi. Güney Amerika uygarlıklarının çok fazla altını bol bulup eriterek pek çok günlük eşya yaptıkları, İspanyollarının gözlerinin bu zenginlik karşısında faltaşı gibi açıldığı doğrudur, ama yedi altın şehrin olduğunu sanmıyorum. Olduysa bile, olası estetik görünümü dışında bir fevkaladelik göremiyorum. Bir Avrupa şehri ile arasındaki tek fark, altının birinde bol, birinde az olmasıdır. Bu işin sonucu da her kaynak dengesizliği gibi kan, kölelik ve gözyaşıyla bitmiştir. Ama biz çizgi filmimize dönelim.

Pizarro

Öncelikle, çocukların niyeti hazine bulmak filan değildi. Esteban gibi, Xia da babasını aramaktaydı, Tao da Mu Uygarlığı'ndan başka sağ kalan olup olmadığını araştırıyordu.

Mendoza ile çocukların etik değerleri çok farklı olduğu için zaman zaman ters düştükleri oluyordu. Yine de, özellikle hayatını kurtardığı Esteban'ın iyiliği söz konusu olunca, bu maddiyat düşkünü, anasının gözü altın avcısı aniden günü kurtaran şövalyeye dönüşebiliyordu. Küçük yaşta "gri karakter" kavramını Mendoza'yla tanıdığımı söylersem, abartmış olmam. Yancıları Pedro'yla Sancho onun kadar "iyi" olmasalar da, liderlerinin sözünden çıkmıyorlardı. Özellikle dizinin o iç acıtan finalinde Mendoza'nın tavrı iyi ve merhametli bir insan olduğunu kanıtlsa da, sinsilikleri de unutulacak gibi değildir. Ama çizgi filmin asıl kötü karakterleri Olmekler, daha insafsız hazine avcısı Pizarro ve onun için çalışan Gaspard'la Gomez'dir. Detaylı olarak sadece Mendoza'dan bahsettim, değil mi? Diğerlerine haksızlık olmasın.

Esteban, çizgi filmin esas oğlanı, 12 yaşlarında Ekimsesiz, iyi yürekli bir çocuktur ve kendisinin süper bir gücü vardır: Güneşi çağırabilmek. Tabii denizciler çocuğun uğurlu olduğuna inanırlar. Güneş madalyonunu herhalde herkes hatırlıyordur. Onu güneşe doğru tutardı ve fırtına dinerdi. Esteban'a şahsen kendimi yakın hissetmemin nedenlerinden biri, çocuğun iflah olmaz yükseklik korkusuuydu.

Ama tabii favori karakterim Zia'ydı. Akıllı

ve yetenekli bir prensesi, kız çocuklarına Disney Prensesi alternatifi arıyorsanız çok güzel bir seçim kendisi. O da Esteban gibi ayla güneşi iç içe barındıran altın bir madalyon takıyordu.

Huysuz Tao ise, az önce söylediğim gibi Mu'nun son çocuğuydu. Tabii pek arkadaş canlısı olmamasında yıllardır bir adada yapayalnız yaşaması ve babasını başka kimse kalmadığı için elleriyle toprağa vermiş olmasının payı vardı. Zaman geçtikçe Esteban'la Zia'ya alışıyor, yakın arkadaş oluyorlardı.

Unutmadan belirteyim: Çizgi filmin üç ana karakterinin (hadi Mendoza'yı da sayalım, dört olsun) ikisinin Hispanic, birinin Güney Amerikalı, diğerinin siyahi olması ise, "diversity" yani çeşitliliğin son dönemde türemediğinin, uzun zamandır var olduğunun canlı kanıtıdır.

Bir de dipnot, İngilizce çeviride Mu Kıtası'nın adı Hiwa yapılmıştır. Bu tabii kafadan atılmış bir kelime değildir, Maori (Polonez) efsanelerinin Atlantis'i sayılan Hawaiki'nin ismidir; rivayete göre Polonezyalılar ilk orada var olmuşlardır. Aynı zamanda "Yer Altı Krallığı" olarak da anılır, Yunanların Hades'i gibi düşünebilirsiniz. Bazı gezginler, Hiva'nın Paskalya Adası'nın doğusu ya da batısı olduğuna

inanmışlardır. Hawaii Adaları'ndan bazılarının isimlerinin sonunda da "Hiva" eki vardır.

Mu-Atlantis Savaşı

Gizemli Altın Şehirler'in etkisi çok büyük olmuştur ve Antenne 2, Childrens' BBC, Network 2 gibi Avrupa kanalları başta olmak üzere, Nickelodeon ve bizim TRT'nin de aralarında olduğu 22 ülkenin kanallarında yayınlanmıştır. **Jean Chalopin, Mitsuru Kaneko, Mitsuru Majima ve Sôji Yoshikawa** tarafından kaleme alınmış harika hikayesi ve insanın içine oturan finaliyle unutulmaz bir klasiktir. 2012'de yeni bölümleri çekilmiştir, ama bu bir yeniden yapım değil, hikaye kaldığı yerden devam ediyor. 2013'te piyasaya sunulan *The Mysterious Cities of Gold: Flight of the Condor* ve 2014'te çıkan *The Mysterious Cities of Gold: The Secret Path* adlı bilgisayar oyunlarını ise Steam'den edinebilirsiniz.

Çocukluğunuzu unutmamanız dileğiyle, esen kalın.

Kısa Öykü

Murat K. BEŞİROĞLU

Gönülsüz Zaman Gezgini

Sabahın köründe kapıma dayanan kişi, tanışmamızın üzerinden aylar geçmesine rağmen hakkında bir türlü net bir kaniya ulaşamadığım Ayşe olmalıydı. Cep bilgisayarımın dış kapının kamera görüntüsüne baktım ve yanılmadığımı gördüm. Ayşe kapıda avının üstüne atılmaya hazırlanan bir aslan gibi bekliyordu. Yatağımdan kalkmadan dış kapıyı ve dairemin kapısını açtım ve sola dönerek yatağıma iyice gömüldüm. Gece rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyordum ancak galiba sıkıntılı ve boğucu meselelerle uğraşmıştım. Saatlerdir yatakta olmama rağmen kendimi ağaçtan düşmüş gibi hissetmemin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Ayşe odama girer girmez pencereyi açtı ve “Oksijensiz yaşamın bir yolunu mu buldun?” diye sordu. Sorusunu yanıtlamama fırsat vermeden bir de “Saat kaç?” diye sordu. Saat üç olmuştu ve ben Ayşe’yle olan randevuma iki saat kadar gecikmişim.

Ağzımın içinde bir şeyler gevelemeye hazırlanırken yanıtlanması daha zor olan yeni sorular yöneltti: “Hadi randevuya geç kalıyorsun, telefonla

aramayı da mı akıl edemiyorsun? Lütfedip aramadıysan bile telefonlarıma neden cevap vermiyorsun? Başına bir şey geldiğini sanıp telaşlanacağımı düşünemiyor musun?”

Aslında bu afili sorulara ağdalı bir cevap vermem gerekiyordu ancak sadece “Uyuyordum” diyebilirdim.

“Uyuyunca her şeyden muaf oluyorsun yani.”

Suçlama içeren bu yorum rafine bir yanıtı hak ediyordu. O nedenle yatağımdan doğrularak etkili birkaç söz söylemeye hazırlandım.

“Sana müthiş bir sürprizim var, kalk, gidiyoruz” dedi beni kolumdan çekiştirerek.

Ayşe hakkında net bir kaniya ulaşmamamın nedeni kolumdan çekiştirmek türünden münasebetsizce hareketlerinin tatlı bir insan olduğu gerçeğini değiştirmemesiydi. Benim bildiğim Ayşe bir şeye kolay kolay “müthiş” demezdi. Sanki daha birkaç saat önce onu eken ben değilmişim gibi bana bir de sürpriz

hazırlamıştı. Evet, tatlı bir insan olduğu kesindi. Yaşım artık epeyce ilerlediği için Ayşe gibi insanlara çok sık rastlanmadığını öğrenmiştim. Aramızdaki kimya konusunda tereddütlerim olmasa çift kişilik yatağında birlikte yatıyor bile olabilirdik.

İkinci kez uyarmasına ya da yeni sorular sormasına meydan vermeden yatağımdan kalkıp ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. Ağır bir depresyonun pençesinde kıvrınmasam bile ruh halimin normal olduğu ileri sürülemezdi. Cep bilgisayarındaki sağlık uygulamasına bakılacak olursa acilen bir psikiyatriste müracaat etmem gerekiyordu. Ayrıca sigarayı azaltmam, düzenli yürüyüş yapmam, yediklerime dikkat etmem şarttı. Bunları yapacak irade gücünü kendimde bulsam bunları yapmama gerek kalmazdı, değil mi ama?

Banyo dönüşü Ayşe'ye "Sürprizin neydi ki senin?" diye sordum.

Ayşe muzip bir biçimde gülümseyerek "Zaman yolculuğu yapacağız" dedi.

"Bunun mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Bunları konuşarak zaman kaybetmeyelim. Berk birazdan anlatacak zaten." dedi Ayşe.

Üzerimi giyerken zaman yolculuğu konusunda bildiklerimi zihnimin arka sokaklarından toparlayıp özetlemeye çalıştım. Zihnime üşüşen bilgi parçaları arasından, zaman yolculuğunu olası kılan bir simülasyon sisteminin inşa edildiğine dair makale 'ben buradayım, hatırla beni' dercesine öne çıktı.

Ağzımdan galiba "Öyle zaman yolculuğu mu olur" biçiminde bazı sözler döküldü.

"Bilimkurgu yazarları açık fikirli olmalıdır" dedi Ayşe.

Neyi düşündüğümü nereden anlamıştı ve ben

aslında tam olarak neden söz ediyordum? İşte hayatım hep bilinmedik bir yere doğru ilerliyormuşum gibi bir belirsizlik havasında geçiyordu. Yazdıklarım da bu belirsizlikten payını alıyor olsa gerekti, antika şeylere meraklı birkaç marjinal kişi dışında kimsenin onlarla ilgilenmemesi galiba bu yüzdendi. Hayat yeterince karmaşıkken insanlardan o karman çorman öyküleri okumasını beklemek hayalperestlik oluyordu.

"Nereye gidiyoruz? Ne yapacağız?"

"Çekilişten geçmişe yolculuk için iki bilet çıktı" dedi Ayşe.

Söylediğinin doğru olmasını gönülden diliyor ve ona inanmak istiyordum. Uzaya yaptıkları seyahatleri sosyal medya hesaplarında tumturaklı cümleler eşliğinde paylaşan ünlüler ve kendilerine eksantrik bir hava vermek isteyen zenginlere güzel bir çalım atmak hiç de fena olmazdı. Gerçi pek de öyle seyahat havasında değildim ama kişisel tarihim boyunca hiçbir şey için erkenden havaya girdiğim vaki değildi. Biz eskiden galiba epeyce fakirdik ve yoksulluğun getirdiği atalet insanda bağımlılık yaptığı için ilerleyen yıllarda da durumum pek değişmemişti. Düşünmek ve konuşmak bedava olduğu için vesveseli ve geveze bir adama dönüşmüş olabilirdim, ancak bütün bunların zaman yolculuğu ile ne ilgisi olabilirdi ki?

Kentin dış mahallelerinden merkeze doğru koca bir yılan gibi tıslayarak ve kıvrılarak ilerleyen Havaray'da Ayşe hayatın tadını çıkarmanın öneminden söz ediyordu. Bu arada ben de kendimi acaba bağımlı bir tip miyim diye düşünmekten alamıyordum. Hayatım hep birilerinin yanında oraya buraya sürüklenerek geçmişti.

Dönüp Ayşe'ye "Şanslı bir insan mısın?" diye sordum.

"Sahip olduklarımdan değerini bilirim." dedi.

Ayşe de az değildi hani. Lafı hiç uzatmadan

ve dolaştırmadan gediğine koyuvermişti. Ona gereken değeri verip vermediğime emin değildim, tabii bu biraz da kendime ne kadar değer verdiğimle ilgiliydi; onu en azından kendimden fazla önemseydiğimi düşünüyordum, tabii bu kendimi rahatlatmak için uydurduğum pembe bir yalan değilse.

Geçmişe Dönüş organizasyonunun Türkiye temsilciliği Maslak'taki bir gökdelenin otuzuncu katındaydı. Danışmadaki yarım gözlüklü orta yaşlı kadın bizi doğrudan toplantı odasına aldı. Toplantı odasında Berk'i beklerken Ayşe nihayet olayın nasıl geliştiğini anlatmaya başladı. Birazdan yapacağımız seyahati zaman yolculuğu olarak isimlendirmenin ne kadar doğru olduğunu bilemiyormuş. Çünkü yaşayacağımız deneyimin geçmişte geçen bir bilgisayar oyunundan ne farkı olduğunu henüz anlayamamış. Organizasyon geçmiş zaman tasarımcılarına kullanımı kolay bir geliştirme ortamı sağlıyormuş. Tarihteki belirli bir zamanı ve mekânı canlandırmak isteyen tasarımcılar ellerindeki bilgileri, belgeleri ve görselleri sisteme yüklüyorlarmış. Yüklenen veriler uyarınca tarihi mekânın ve kişilerin canlandırılması işini büyük ölçüde sistem hallediyormuş. Adından da anlaşılacağı gibi sistem sadece geçmişe yolculuk için kullanılabilirdi. İnternette duyurusunu görünce şansını denemek istemiş, yolculuk biletlerinin bize çıkacağından hiç umudu yokmuş aslında. Aklıma bin tane soru geldi ama ona güvenmiyormuş gibi bir izlenim yaratmamak için hiçbirini sormadım.

Ayşe'nin ilk adıyla hitap ettiği Berk kısa boylu ve tıknaz bir adamdı. Açıkçası bende zengin babası sayesinde bir yerlere gelmiş bir tip izlenimi bırakmıştı, böylesine önemli bir iş için gerekli donanıma sahip olduğundan kuşkuluydum. Ayşe'yle kısa zamanda nasıl bu kadar samimi oldukları da ayrı bir muammaydı. Sözlerine Geçmişe Dönüş ortamını test etmek için yapılan çekilişi kazandığımız için bizi tebrik ederek başladı. Onu büyük bir dikkatle dinlememiz gerekiyormuş çünkü yapacağımız yolculuğun bazı

riskleri bulunuyormuş, ancak endişelenmemizi gerektiren hiçbir şey yokmuş.

Sistemin en önemli özelliği geçmişteki ortamı yaratırken zaman yolcularının zihin güçlerini de kullanmasıymış, yolculuk sırasında zihinlerimiz rüyalara benzer biçimde ortamın canlanmasına yardımcı oluyormuş. Sisteme bağlanır bağlanmaz trans haline geçiyor, adeta hipnotize oluyormuşuz. Trans halinden çıkmamız için sanal zaman kapsülüne binip dönüş yolculuğunu başlatmamız yeterli oluyormuş. Süreç boyunca Berk bizlere nezaret edecek ve bir aksilik olması halinde bizi zaman kapsülünden çıkaracaktı.

Nedense birdenbire üzerime bir bezginlik çöktü ve evime dönmek istedim. Keşke birkaç saat önce Ayşe'yi ekmemiş olsaydım, o zaman ona eve dönmek istediğimi söyleyebilirdim. Aynı gün içinde onu ikinci kez yüzüstü bırakmak benim için bile aşırı bir davranış olurdu, bu nedenle ağzımı açıp tek kelime söylemedim. Daha önce çok kez yaptığım gibi eşlik ettiğim insanın iradesine tabi olmuştum. Bilmediğim sulara girmek üzereydim çünkü sistemin nasıl çalıştığını anlayabildiğim söylenemezdi. Tahminime göre içine gireceğimiz cihaz beynimizle etkileşime geçecek ve uzay-zamanı kısmen cihaz, kısmen de zihinlerimiz üretecekti. Gönülsüz olarak katılacağım bu seyahatten güzel bir öykü çıkarabilirdim, tabii eğer yolculuk sırasında beyinlerimiz yanmazsa. İçimde belli belirsiz bir öfkenin filizlenmekte olduğunu hissettim. Öfkem çoğu zaman olduğu gibi karşımdaki insanlara değil kendime yönelikti. Dinamiklerini anlamadığım bir seyahati reddedecek cesareti kendimde bulamamıştım ve içim hiç rahat değildi.

Bunları düşünmek için artık çok geçti, çünkü zaman kapsülünde koltuklarımıza oturmuş, kemerlerimizi bağlamış ve sanal gerçeklik başlıklarını başımıza geçirmiştik. Ansızın benliğimi bir panik duygusu kapladı ve zaman kapsülünden dışarıya çıkmaya karar verdim. Ayşe'nin nereye ve hangi zamana gitmek istediğimi soran sesi öylesine coşkuluymuş ki bu

kararımdan anında vazgeçtim. Sorusunu korktuğumu belli etmemeye çalışarak “nereye olursa, sen seç” diye yanıtladım. Ayşe hiç tereddüt etmeden “Sinop Kırsalı, Nisan 1299” dedi.

Gözümün önünde içinde yuvarlaklar gezinen kırmızı bir ekran belirdi ve yumuşak, ahenkli bir kadın sesi “Arkanıza yaslanın ve rahatlayın” dedi. Kadın yediden geriye doğru saymaya başladı, bu sırada gözümüzün önündeki kırmızı görüntü eğilip bükülmeye, dalgalanmaya başladı. Bedenim uyuşmaya başlamıştı, hafifçe başım döndüğü için gözlerimi kapadım ancak bu hareket önündeki görüntüde herhangi bir değişikliğe yol açmadı.

Birkaç saniye sonra kendimizi yeşilliklerle çevrelenmiş bir tepede, kocaman bir çınar ağacının altında bulduk. Ağacın altında kırklı yaşlarda bir adam ağzı açık bir biçimde uyukluyordu. Adamın yanında üzerinde Arap alfabesiyle yazılmış harfler bulunan yere saplı bir kılıç vardı. Çevrede zaman kapsülünden hiçbir iz bulunmaması yetmiyormuş gibi bir de Ayşe adamı kolundan çekiştirerek uyandırmaya girişti. Bu hareket şimdi münasebetsizlik değil de neydi? Adam uyanıp 21. yüzyıl kıyafetleri içindeki davetsiz misafirlerini görse, gösterişli kılıcını eline alıp üzerimize saldırsa ne yapacaktık?

Kara sakallı, karga burunlu adam gözlerini açıp merakla bize bakmaya başladı.

“Merhabaamca, biz buralarını yabancılarıyız” dedi Ayşe sanki yabancı olduğumuz her halimizden belli olmuyormuş gibi.

“Kimlerdensiniz? Nereden gelip nereye gidiyorsunuz?” diye sordu adam, galiba o da bizden korkmuştu. Kendimi adamın yerine koyarak dışarıdan nasıl görüldüğümüzü gözümde canlandırmaya çalıştım. Hadi gözümdeki gözlük ve ayağımdaki beyaz spor ayakkabıları neyse de, Ayşe’nin üzerinde rengarenk led ışıkları gezen bluzu adamcağızda

tam bir şok etkisi yaratmış olmalıydı. Adamın cin olduğumuzdan kuşkulandığını tahmin ettim.

Adamın yanına oturup bağdaş kurarak “Zevcem ve ben gezginiz, Costantinopolis’den geliyoruz, kalabileceğimiz bir han arıyoruz” dedim. Ayşe de gelip yanıma ilişti, geçmişe seyahat ederken led ışıklı bluz giymese iyi olacaktı.

“Kılıcımın üzerindeki yazıları okudunuz mu?” diye sordu adam.

“Bu harfleri tanımıyoruz” dedim.

“Bana Ali Merdan Bey derler. 40 canın katiliyim.”

Adamın katlettiği insanları anlatmaya hevesli olduğu her halinden belliydi, “Hangi cenkte oldu bunlar?” diye sordum.

Ali Merdan Bey hiç nazlanmadan anlatmaya koyuldu: “Babam ben ondört yaşındayken rahmetli oldu. Anamla ben geçimimizi sağlamak için köyde çobanlık yapardık. İşin doğrusu anam hem ev işlerini yapardı hem de köylülerin hayvanlarını otlatmaya götürürdü. Üzerimde bir tembellik illeti vardı, söğüt gölgesinde yatmaktan gidip çalışmaya vakit bulamıyordum. Gel zaman git zaman anamın tepesinin taşı attı. Çalışmazsam bana ekmek vermeyeceğini söyledi. Köydekilere de bu oğlana kimse ekmek vermesin diye sıkı sıkıya tembih etmiş. Anama bırak koyunu sığırı sineklerden bile korktuğumu izah ettim ama Nuh dedi peygamber demedi. Baktım ki pabuç pahalı arkadaşlarımdan gizliden gizliye ekmek ve helva tedarik ettim, heybeme koyup köyü terk ettim. Beş minare boyu ya yürümüşüm ya yürümemişim ki bacaklarımda yorgunluk peyda oldu. Ekmek ve helvaları heybemden çıkarıp afiyetle yedim. Yemeği yiyince üzerime tatlı bir rehavet çöktü, yolun kıyısındaki çınarın gölgesine uzanıp uyuklamaya karar verdim. Ağzım açık bir halde uyurken sinekler ağzıma bulaşmış helvaya hücum etmişler. Uyanınca bir de baktım

ki yanım yörem sinek ölülerıyla dolmuş. Uyurken bazısını ağızımda hapsederek bazısını tokatlayarak mevta etmişim. Yol üzerinde bir demirciye uğrayıp gördüğünüz kılıcı yaptırdım. Üzerine de “40 Canın Katili Ali Merdan Bey” yazdırdım. Kılıcımı belime soktum, yoluma devam ettim. Yolda karşıma dalyan gibi yedi delikanlı çıktı. Atlarının üzerinde öyle heybetli duruyorlardı ki neredeyse altıma kaçıracaktım. Bu yedi yiğit kılıcımı görünce bana iltifat etmeye başladılar. Meğer kız kardeşlerini verecekleri cesur bir delikanlı ararlarmış. Beni köylerine götürüp kız kardeşleriyle evlendirdiler. Sonradan öğrendim ki başları 40 kişilik bir eşkıya çetesiyle dertteymiş. Bana yağız bir at ve zırhlı asker kıyafeti verdiler. Zırhı kuşanıp atın üzerine binersen eşkıyalarla daha güzel çarpışmışım. At binmeyi sevmediğimi söyleyip hemen çiçeği burnunda zevcem yanına koştum. Dedim ki ne cengi ne at binmesi, ben haşarattan bile korkuyorum. Dedim ki o eşkıyalar leşimi dakikasında yere serer. Zevcemden Allah razı olsun, zırhı kuşandı, yağız ata binip gitti. Bunlar bir dağ başında eşkıyalarla yaman bir dövüşe tutuşmuşlar. Zevcem meğerse Hz. Ali kuvvetinde bir âdem kızı imiş. Eşkıyaları perişan ettikten sonra yağız atını dört nala sürerek köye döndü. Böyle olunca namım dilden dile yayıldı.”

“Talih yüzüne gülmüş, zevcenin iyisi adamı vezir yapar” dedim Ayşe’ye bakarak. Ardından da “Biz artık müsaade isteyelim” diyerek ayaklandım.

“Han buradan kırk ok atımı mesafededir. Karanlığa kalırsanız maazallah kurtlara yem olursunuz. Bu akşam sizi misafir edelim.” dedi Ali Merdan Bey.

Zaman kapsülünün nerede olduğunu merak etmeye ve kaygılanmaya başlamıştım. İçinde uyanmak ve eve dönmek istediğimi söylüyordum ama pek de işe yaramıyordu. Ortalık tekinsiz bir şekilde aydınlıktı ve nesnelerin köşeleri normalde olduğundan daha keskindi. Sanal bir ortamda olduğumuza inanmak güçtü çünkü çevremi gözlüğümün numarası artmışçasına gayet net görüyordum. Dönüp göz ucuyla Ayşe’ye baktım, hiç de

kaygılanıyormuş gibi görünmüyordu.

“Galiba haklısınız, en iyisi geceyi buralarda geçirmek olacak” dedim ayağa kalkarken. Ali Merdan Bey önde, biz arkada, ilerideki yokuşun sonunda bulunan konağa doğru ilerlemeye başladık.

Ayşe’ye sesimi mümkün olduğunda alçaltarak “Zaman kapsülünü görebiliyor musun?” diye sordum.

“Daha sonra ortaya çıkar herhalde” dedi.

“Ya hiç çıkmazsa” diye sordum.

Çocuğunu oyalamaya çalışan bir anne gibi “Daha yeni geldik, acele etme” dedi. Rahatlığı anlaşılır gibi değildi, şimdiden medeniyeti, evimi özlemiştim. Berk geri dönmek istediğimizde zaman kapsülüne binip aleti çalıştırmamızı söylemişti, kapsülün ortadan kaybolacağı kimin aklına gelirdi ki.

Konakta bizi karşılayan kadın sanki orada yokmuşuz gibi “Bu ecinniler de nereden çıktı” diye sordu.

“Onlar Tanrı misafiri, uzaklardan gelmişler” dedi Ali Merdan Bey.

Sonradan isminin Hüma olduğunu öğrendiğim kadın Ali Merdan Bey’in yaptığı açıklamadan tatmin olmuş gibi görünmüyordu, yine de bize dönüp “Hoş geldiniz” dedi. Beni galiba gözü tutmamıştı ama Ayşe’ye kanı ısınmıştı. Konaktaki hizmetçilere bizim için yemek hazırlamalarını buyurdu.

Yer sofrasında ev ahalisini taklit ederek yer bezini kucağıma çektim ve önümüze koydukları tahta kaşıkla tarhana çorbasını kaşıklamaya giriştim. Çorba berbattı ve yanında verdikleri köy ekmeği taş gibiydi. Neyse ki ardından yer sofrasına yahni geldi de karnımı biraz olsun doyurabildim. Yemekten sonra Hüma Hanım bize Ali Merdan Bey’in hikayesini anlatacağını söyledi. Hikâyeyi zaten dinlediğimizi söyleyerek itiraz edecektim ki Ayşe kaş göz işareti yapıp beni durdurdu.

Hikâye anlatıcılığı konusunda aralarında oturmuş bir iş bölümü vardı galiba, çünkü Ali Merdan Bey'in herhangi bir uyarıda bulunmasına gerek kalmadan Hüma Hanım hikâyeye kocasının kaldığı yerden devam etti.

“Ali Merdan benim de yardımımıla çevre köylere kan kusturan eşkıyaları bertaraf edince şöhreti kulaktan kulağa yayıldı. Şanı Çandaroğlu Yaman Bey'e kadar ulaşmış. Ulak gönderip bizim beyi sarayına çağırdı. Ulaklar yanlarında kara yeveli doru bir at getirmişler. Bizim bey ayağının yerden kesilmesinin uğursuzluk getirdiğini söyledi, hediye ata binmeden yaya olarak Yaman Bey'in sarayına doğru yola çıktı.”

Merdan Bey hizmetçilerin getirdiği şerbeti afiyetle mideye indirdikten sonra “Devamını ben anlatayım”dedi. Bu teklif Hüma Hanım'ın pek hoşuna gitmedi ama itiraz da etmedi.

“Yaman Bey'in av için kullandığı bir konak varmış. Konağı çevreleyen ormanda yaşayan bir canavardan sıdkı sıyrılmış. Bu canavara ne kılıç işliyormuş ne de ok saplanıyormuş. Yaman Bey av sırasında canına kasteden bu canavarı öldürene en küçük kızını vereceğine ant içmiş. Ulaklardan bu sözleri duyunca beynimden vurulmuşa döndüm. Çandaroğlu Yaman Bey'in askerlerinin başa çıkamadığı canavarın karşısında benim ne hükmüm olurdu ki. Sarayda kurulan sofrada bir kuş sütü eksikti. Öyle bir izzet ikram vardı ki ‘Ben bu işi yapamam’ diyemedim. Hatta sofradakilere caka satmak için ‘Merak etmeyin, onu kulağından tuttuğum gibi saraya getiririm’ deyiverdim. Ertesi gün beni yine atın üstüne bindirmeye çalıştılar. Kılıcımı kınından çekip sallayarak “Ben işimi yayan görmeye alışığım”dedim. Ben öyle söyleyince daha fazla üstelemediler, birkaç askerinin rehberliğinde ormana gittik. Askerler beni ormanın karanlığında bırakıp derhal ortadan kayboldular. Sağa sola bakınıp ne yapacağımı kararlaştırmaya çalışırken ağaçların ardında boz bir ayı gördüm. Mübarek hayvan öyle besiliydi ki ağaçların arasından zor geçiyordu. Tabii hemen ilk gördüğüm ağaca tırmandım. İki ayağının

üzerine dikildi, ağacı silkelemeye başladı. Daha ilk silkelemede ağaçtan boz ayının sırtına düştüm, dengemi sağlamak için de hayvanı iki kulağından sıkı sıkıya tuttum. Hayvanın öfkeyle bir haykırması, bağırması vardı ki duyan altına kaçırırdı. Benden kurtulmak için kendi çevresinde döndü ve saraya doğru son sürat koşmaya başladı. Saray muhafızları beni ayının sırtında görünce hayvana uzun kılıçlarla giriştiler. Hayvanı dakikasında halledip beni yere indirdiler. Yaman Bey o dakikada küçük kızını karşıma çıkarıp nikahımızı kıydırdı. Bizim hanım kuma istemez, kızcağızı da beni de tefe koyup çalar demek istedim ama cesaret edemedim.”

Anlatımın bu bölümünde Hüma Hanım söze girip “Devamını ben anlatayım”dedi. Duraksamadan yararlanarak bizim zaman kapsülü gelmiş mi diye pencereden dışarıya baktım. Ayşe bir yandan önüne konulmuş olan yufka tatlısını yerken bir yandan da anlatılanları büyük bir merak içinde dinliyordu. Acaba neden sadece ben kaygılanıyordum? Ailesini ve arkadaşlarını bir daha görememe ihtimali karşısında Ayşe'nin de telaşlanması gerekmiyor muydu?

“Ata binmiş genç bir kızın köye doğru geldiğini görünce başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Dedim ki Hüma sen üzerine kuma getirilecek kadın değilsin. Yaman Bey'in kızı da yaman kızdı doğrusu, güzellikse güzellik, endamsa endam, bir bakan dönüp tekrardan bakıyordu. Baktım ki erkek kardeşim kıza bakayım derken yanını yöresini şaşırıldı, aklıma bir fikir geldi.

Kızı güler yüzle karşıladım, biraz hoş beş ettik, bu sırada hizmetçiler konağın üst katında gerdek odasını hazırladılar. Hava kararır kararır Ali Merdan Bey uyuklamaya başladı. Gökte ay ve yıldız olmamasından da istifade ederek erkek kardeşimi kızın odasına gönderdim. Orada o iş güzelce oldu. Kızın da gönlü vardı demek ki, kısmet öyleymiş, velhasıl Leyla'yı en küçük kardeşimle baş göz ettik. Yaman Bey ilk duyduğunda biraz esip savurmuş ama sonradan

evliliği kabullenmiş.”

“Ali Merdan Bey ne dedi bu işe?” diye sordu Ayşe.

“Hiç sesini çıkarmadı” dedi Hüma Hanım. Ali Merdan Bey bu sırada çoktan uykuya dalmış olduğu için kendisine bu konuda neler hissettiğini soramadık.

Ev sahiplerimize karı koca olduğumuzu söylediğimiz için bize konağın üst katında geniş bir oda ayarladılar. Odaya girerken acaba burası Leyla'nın sürpriz bir biçimde başkısıyla baş göz olduğu oda mı diye düşünmeden edemedim. Odada tahmin ettiğim gibi tek yatak vardı. Ayşe'ye merak etmemesini, yerdeki kilimin üzerinde yatabileceğimi söyledim. “Ne münasebet, yatakta yatarız, korkma seni yemem” diye cevap verdi. Aklımdan ‘ateşle barut yan yana durmaz’ ve ‘sana güveniyorum ama kendime güvenmiyorum’ türünden düşünceler geçti ancak klişe kaçacağı için bunları ona söylemedim. Gece korktuğum başıma geldi; hem de bir değil iki kere. Yün kokan yastık ve yorganların arasında hararetle bir biçimde sevişirken keyfim gayet yerindeydi ancak sonra plansız programsız gelişen bu samimiyet nedeniyle feci pişman oldum. Kendimi nedense boy boy çocuklar arasında tarlada çapa yaparken hayal etmeye başladım. Sonra kirli tarla kıyafetleriyle Ayşe'nin yufka açtığı küçük kulübeye dönüyorum. Ortalıkta kaynağını anlayamadığım ekşi bir koku var. Ayşe inekleri sağmadığım, kümesi temizlemediğim ve tezekleri duvara yapıştırmadığım için beni eleştiriyor. Çocuklar zırlı zırlı ağlarken aslında onun haklı olduğunu düşünüyorum.

Derin düşüncelere daldığımı gören Ayşe “Korkma, üstüne kalmam” dedi.

Ona “Yok, o değil de, zaman kapsülü hâlâ gelmedi” şeklinde kendimce mantıklı bir yanıt verdim.

Ortalık öylesine karanlık ve sessizdi ki çok geçmeden uykuya daldık. Rüyamda zaman kapsülünün köpek kulübesine benzeyen ahşaptan bir yapı olarak

gökten düştüğünü gördüm. Ayşe'yi geride bıraktığımı umursamadan içine girmeye çalışıyorum, ama başarılı olamıyorum. Ardından kulübenin sahibi olan köpek gelip bacağıma iştahla ısırıyor. Canım feci halde yandığı için şimdi kesin uyanıp çağıma döneceğim diye düşünüyorum ancak olaylar düşündüğüm gibi gelişmiyor. Çaresiz konağa girip Hüma Hanım'dan yardım istiyorum, bacağıma külle ovalarken bana pek bir manalı bakıyor, yok artık, o kadar da değil diyorum. Gece boyunca bunun gibi tuhaf rüyalarla boğuşup durdum, ortalık serin, karanlık ve aşırı sessiz olduğu için yataktan kalkmak da işime gelmedi. Sabaha karşı nihayet derin bir uykuya dalabildim.

Uyandığımızda güneş epeyce yükselmişti, Ayşe yataktan aceleyle kalkıp kapsül gelmiş mi diye dışarıya baktı. Bir ihtimal penceremizin baktığı tarafa değil de başka bir yere inmiş olabilirdi. Artık Ayşe'nin de geçmişte gereğinden fazla kaldığımızı düşünmeye başladığı anlaşılıyordu. Buna üzülsem mi sevinsem mi bilemedim. Ev sahiplerinin verdiği entarileri giyilmedikleri anlaşılmasın diye kırıştırdık, üzerimizi giyip aşağıya indik. Evde koca memeli hizmetçi kadın dışında kimseler yoktu, dışarıya çıkıp evin çevresinde genişçe bir tur attık. Zaman kapsülüne benzer bir şey bulamayınca kös kös eve döndük. Kahvaltı yapmadan yola düşmenin uygun olup olmayacağını konuşurken, yamacın ötesinde yerleri titreterek bize doğru gelen atlıları gördük. Dört nala geldiklerine göre bize eve dönüş konusunda haber getiriyor olabiliyorlardı.

Atlı grubunun en önündeki kel kafalı, beli kılıçlı adam arkadakilere “Bizans casusları burada” dedi. Çabucak atından indi, bizi baştan aşağıya süzdükten sonra “Deyyuslara bak sen hele” dedi.

Sinirim iyice tepeme çıkmıştı, “Sözlerine dikkat et, yoksa fena olur” dedim.

“Bağlayın bunları” dedi kel kafalı adam, sözlerimi dikkate almamıştı.

“Ali Merdan Bey’in konağında kimseyi bağlayamazsınız”dedi Hüma Hanım. Ahırdan çıkmış koşar adımlarla eve doğru ilerliyordu.

Adamlar Ali Merdan Bey’in ismini duyunca duraksadılar, ta ki komutanları “Ali Merdan Bey mi büyük Çandaroğlu Halil Bey mi?” diye sorana kadar. Sorulan sorunun yanıtı konusunda Hüma Hanım ile Çandaroğlu Beyliği’nin süvarileri farklı düşünüyorlardı. Bu ihtilafın sonucu olarak Hüma Hanım Ali Merdan Bey’in kılıcıyla atlıların üzerine saldırdı. Bu sırada konağın üst katından Hüma Hanım’a epeyce benzeyen bir kız çocuğu atlılara ok yağdırmaya başladı. Leş gibi ter kokan bir asker Ayşe’ye bir tokat akşedip ellerini bağlamaya çalışınca bu kendini bilmez adamlara 21. yüzyılla tanıştırmaya karar verdim. Montumun cebinden çıkardığım elektroşok cihazıyla önce Ayşe’ye saldıran askeri, ardından bana yanaşan komutanı elektrik enerjisiyle buluşturdum. Bu sırada anne ile kızın atlılarla olan kutsal mücadelesi devam ediyordu. Elleri birer gülle gibi iri olan bir süvari atını üzerime sürdü. Diğer cebinden çıkardığım ikinci elektroşok cihazıyla atın saldırısını savuşturdum, ancak bu arada sağlam bir yumruk yemekten kurtulamadım.

Yediğimiz sillelerden mi, yoksa çıkan gürültü patırtıdan mı bilmiyorum, özlemle beklediğimiz zaman kapsülü nihayet önümüzde beliriverdi. Kapsüle binip kapısını kapadık ve karşımızdaki onlarca düğmeye bakakaldık. Ayşe telaş içinde “Işınla bizi Scotty” diye bağırdı. Şaşkınlıktan ne yaptığını bilmiyor muydu, yoksa şaka mı yapıyordu, doğrusu anlayamadım. Birkaç saniye sonra gözlerimizi açıp zaman yolculuğundan tek parça halinde döndüğümüzü görünce yaşadığım rahatlamayı sözcüklerle tarif etmem mümkün değil.

Kemerlerimizi çıkardığımız sırada odanın kapısında beliren Berk’e “Bize yolculuk için gerekli tüm bilgileri aktardığına emin misin?” diye sordum.

“Ne oldu ki?” dedi Berk.

Aslında ‘elinin körü oldu’ demem gerekiyordu ama bunun yerine “Kapsül bir türlü gelmek bilmedi” dedim.

“Yan odada bir kahve içip hemencecik geldim” dedi Berk.

Ayşe öfkeli bir tonda “Hemencecik” diye tekrar etti.

“Sistemin içindeyken zaman hızlı akıyor, rüyalandaki gibi” dedi Berk.

“Peki bunu bize şimdi mi söylüyorsun” dedim Ayşe’nin öfkesine katılarak, ardından Ayşe bana dönüp hayretle “Gözün morarmış” dedi.

“Beyin olup biteni gerçek olarak algıladığı için şey olmuş” dedi Berk.

“Bunu da şimdi öğreniyoruz, bravo.”

Berk sözlerimize bozulmuş gibiydi, “Pişman mısınız?” diye sordu.

Koltuğumdan kalkarken Ayşe’nin gözlerinin içine bakıp “Pişman değilim” dedim.

Ayın Kitap İncelemesi
İsmail ŞAHİN

Mars Akademisi

Akın Başal

Baskı Yılı/Yeri: Aralık 2018 / Ankara

Sayfa Sayısı: 80

Yayınevi: Patik Kitap

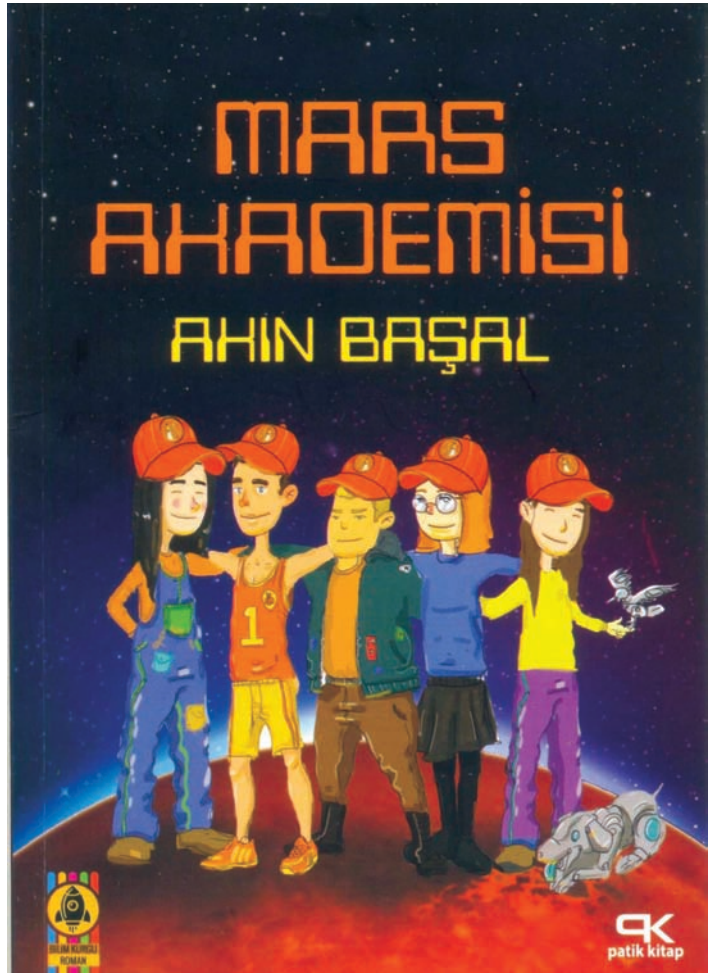
Bu sayımızda Akın Başal

tarafından yazılan

Mars Akademisi

*isimli, çocuklar için yazılmış bir
bilimkurgu kitabına göz atacağız.*

*İnce bir kitap olup sayfalar
arasında konuya uygun çizimler
bulunmaktadır.*

Kitabın girişinde “Türkiye Uzay Bilimleri Tarihçesi” hakkında yazılmış bir kronoloji var. 2023-2038 yılları arasında neler yapılmış öğreniyoruz.

İlk üç bölümde Doruk isimli bir gencin günlük yaşantısından bir kesit görüyoruz. Bir sonraki bölümde Astronomi ve Uzay Bilimleri Profesörü Emre Demir’in bir televizyon röportajının son kısmını okuyoruz.

Geleceğin Uzay Komutanları eğitim programına seçilen 10-12 yaş grubunda olan beş Türk gencinin tanıtıldığı bölümden sonra çocukların İzmir Kampı’ndaki geçen günlerini öğreniyoruz. Bu arada Hitit-3 gemisinde çıkan küçük çaplı bir yangın söndürülmüş fakat gemi motor arızası nedeniyle Ay yörüngesinden ayırlanamamaktadır. Gemiye kurtarma görevi başarıyla sonuçlanmıştır. Eğitimcileri ve öğrencileri Dünya’ya getiren Yardımel-2 gemisi Dünya’ya sert bir iniş yapar ve herkes yaralanır.

Hitit-3 gemisi Ay yüzeyinde bozulmuştur. Ayrıca bir hafta yetecek kadar oksijen kalmıştır. Genç ekip gerçek bir uzay görevine gidecektir. Hazırlıklar yapılır ve günü gelince hareket edilir. Geminin kaptan pilotu Binbaşı Zeki ve Hekim Yüzbaşı Dilara gelerek çocuklarla konuşurlar.

Ay yüzeyinde mahsur kalan Hitit-3 gemisine ulaşılır ve tüm ekip Yardımel-3 gemisine alınır. Bu arada tüm ekibe on dakikalık bir ay yürüyüşü izni verilir. Ekibin en genç üyesi olan Zeynep’in aya ilk ayak basmasına karar verilir. Zeynep, “Dünya çocuklarının güzel geleceği için bu adımı atıyorum” diyerek ay yüzeyine ayak basar.

Doruk elindeki bir lazer cihazıyla

ay yüzeyindeki bir kayaya, altında “İstikbal Göklerdedir” yazan bir Atatürk heykelini kısa sürede yapar ve yanına Türkiye bayrağı dikerler. Bol bol fotoğraf çekerler.

Teknisyenler bir gün içinde Hitit-3 gemisini tamir eder. Tüm ekip Hitit-3 gemisine geçer. Doruk ve arkadaşları ise Hitit-3’ün arkasına kenetlenen Yardımel-3 gemisinde kalırlar. Her iki gemiyide yapay zekâ Bilgiç yönetmektedir. Dönüş yolculuğu başlamıştır.

Dönüş yolunda Bilgiç Hitit-3 gemisinde karbondioksit filtre arızası olduğunu bildiren bir uyarı verir. Çocuklar Hitit-3 gemisinde bulunan Zeki Binbaşı’ya ulaşmayı denerler ancak ulaşamazlar. Hiçbir büyükten cevap gelmemektedir. Bir süre sonra İzmir Görev Komuta Merkezi’nden Profesör Emre’nin sesi duyulur. Profesör Emre çocuklara neler yapmaları gerektiğini söyler. Doruk ve arkadaşları iki saat süren bir uğraşla baygın ve yaralı tüm ekibi Yardımel-3 gemisine taşırlar.

Bu arada İzmir Komuta Merkezi’nde herkes gelişmeleri takip etmektedir. Çocukların aileleri de gelmiştir. Hitit-3, Yardımel-3 gemisiyle birlikte atmosfere girmiştir. Isı kalkanları parçalanacak kadar hasar almıştır. Fakat bir süre sonra Ege Denizi’ndeki dikey iniş platformuna iniş yapar.

Ertesi gün Doruk ve arkadaşları aileleriyle birlikte basın mensuplarının karşısına çıkar. Sorular cevaplanır. Sarp’ın verdiği bir cevap ertesi gün tüm gazetelerin manşetini süsler. **“Çünkü daha Mars’a gideceğiz!”**

Başka bir kitapta görüşmek üzere.

Kaan ŞAHİN

Düşünseli

TE.: Bu evrenin programcıları var mıdır bilmiyorum ama bilgisayar teknolojisi ilerledikçe şu kaniya vardım: evrende her şey, tıpkı bilgisayarlarda olduğu gibi programlardan ibarettir. Zaten evrende var olamayacak bir şeyi yaratamazsınız. Simülasyon, yapay zekâ, sanal âlem... Hepsi insan üretimi olabilir, ama kaynakları evrenin kendisidir. İşte bu yüzden bilincin tehlikeli bir evrimsel mekanizma olduğunu düşünüyorum; benliği evrenüstü tekilleştirme dürtüsü. Vücudumuzdaki probiyotik mikroorganizmalar zihinlerimizi etkilerken ‘tekil’ olmaktan bahsedilebilir mi? Dahası, hislerimizi ister dille ister jest mimiklerimizle yansıtalım, sosyal canlı olarak kolektif bilinci etkileyebiliyoruz. Bütün her şey beyinde başlayıp beyinde biter. Aşkta durum farklı değil; dışarıdan müdahalenin zihnimizi ele geçirdiğini zannediyoruz. Oysa çevremize izin vererek bizi zayıf bırakan, hormonlarımızla üreme içgüdülerimizi çalıştıran yine beynin kendisi. Esas soru; aşkı hisseden bizken asıl âşık olan beyinlerimiz mi, yoksa

beyinlerimiz bizi sadece aşkı hissetmek üzerine mi programlıyor?

Av.: Yüce mahkeme bugün karşınızda avukat olarak değil sanık olarak bulunuyorum. Başkalarının vekiliydim, şimdi kendimi savunuyorum. İçeriğinde büyük bir bilgi birikimi olan bütün fikir ve tecrübe külliyatım ışık hızı ağ erişimiyle bağlanabileceğiniz Düşünseli’me kayıtlı. Bu yüzden hafıza büyüklüğünü sürekli güncel tutmak zorundayım; bazı şeyler unutulmalı, diğerleri kalmalı, eklentiler katılmalı. Anı havuzu incelenecek olursa suçumun hafifliği yüce mahkeme tarafından anlaşılacaktır. Günümüz ölümsüzlük teknolojisine yetişmeden uzun yıllar evvel ölen saygıdeğer dekanım, hukuk fakültesinin ilk gününde ‘Sizden kanuncu değil, hukukçu yetiştireceğiz.’ diyerek hukukun felsefesini vurgulamıştı. Umarım yargı sistemimiz hukuku kanundan üstün tutacaktır.”

-Zihinsel / Açık-

Savcı: Sanık, tarih boyunca isimler değiştirmiştir, dosyaya güncel ismi işlendi; Av. (Avukat). Başlangıçta organ nakilleriyle, nanoteknolojik müdahalelerle uzatabildiği hayatı, mikropların aşılara, ilaçlara ve hatta nanobotlara karşı evrimleşmeleriyle tehdit altına girmiş. Bunun üzerine organik-kopya-beden kullanımına başlamış. Hafızasını ve bilinciniyse Düşünseli denen beyin hafıza aygıtına aktarmış. Organik-kopya-beden değiştirme süreci ve sürekli bilinç aktarımı onu tatmin etmemeye başlayınca mekanik-siber-bedene geçiş başvurusu yaptığı görülmüş. *Ortak Dünya Ceza Kanunu* 42. maddesinin OGR fıkrasında belirtilen ‘Tekil Yaşam’ şartlarına uymadığı gerekçesiyle kendisine devlet tarafından kamu davası açıldı.

Hâkim: Sayın savcım zaten sizin kadar iyi bildiğim şeyleri uzatarak zihne getirme arzunuzu anlamıyorum. Kimse bizi duymadan, sessizliğin içerisinde beyin dalgalarımızla iletişim kurmaktayız. Kısa kesiniz. Sizi duyabilen tek kişiyim; neyin egosunu ve kanıtlama çabasını yaşayarak prosedür uyguluyorsunuz? Önümüzdeki eşsiz bir dava değil, örneği çok. Hammurabi’den beri ortaya çıkan bütün sözlü yazılı kanunlar, fıkralarından tarihçelerine, yorumlarına ve hatta doktrin görüşlerine kadar elimizde mevcut. Asıl denetlememiz gereken dava konusu işlemin hukuka uygunluğu. Av. doğru söylüyor. Eğer kanuncu gözüyle düşünüyor olsaydık ötenaziye çağdışı bir bilinçle suç kapsamında değerlendirmemiz gerekirdi. Şükür bunu aştık. Düşünseli incelendi mi?

Savcı: *(Beyin dalgalarıyla bozuk atarak)* İncelendi, kanunen yaptırımı ağır olmalıdır. İsterseniz duyumsayalım.

-Düşünseli / Açık-

Bugün bilmem kaçınıcı ameliyatını olacak. Organ değişimi artık yorgun hissettiriyor. Eski isimlerinden biri Kerim’miş, Avukat Kerim Şefik. Jung’un ENTP kişilik tipine uygun olarak dışadönük, sezgisel, düşünen, idrak insanı ve şeytanın avukatı. Duygusal durumu mantığın katı fakat çok yönlü dalgalanmalarına meyilli, her zaman muhalif, her zaman provokatif. Adeta robotik tavırlar sergiliyor, eğer bir robot olsaydı isyan sözcüsü olurdu. Yanlış kişiye ölümsüzlük bahşedilmiş, gıcığının önde gideni. *(Duyumsayıcılar bütün bunları Av.’ın, yani birbirkameramanın hissiyatından algılıyorlar. Anılar izlenirken uyarıcılar Av.’ın zihinsel durumunun haritasını duyumsayıcılara enjekte ediyor, salon buz kesiyor.)*

Kerim Bey bekleme salonunun koltuğunda otururken elindeki popüler bilim dergisinden makale okuyor. İnsan popülasyonu 300 yılda 17 milyardan sadece birkaç milyara düşmüş, tür devamlılığı zaten artık gereksiz, neredeyse herkes ölümsüz. Yeni doğumlar, yok denecek kadar az; tıpkı ölümlerde olduğu gibi. Yuvayı dışı kuşun yapmadığının açıklandığı bir başka makaledeyse erkek kuşların dişileri etkilemek için yuva yaptıkları yazıyor. Dişi, yuvayı beğenmezse erkekle çiftleşmiyor. İnterseksüel cinsel seçilimin tuhaf doğası gereği, zaten seçimi yapan taraf genellikle dişi. Dişinin yumurtası güneş gibi ortada durup bekliyor ve dünya yaşamı oluşturabileceği spermeler yıldız savaşları yaparken dişinin seçeneği epey bol. Kerim Bey çağırılıyor, önce saatine bakıyor, sonra aynaya. Kendine çeki düzen verip muayene salonuna giriyor. *(Duyumsayıcılar bu sefer gıcıklığı hissetmiyorlar. Aksine uyarıcılar beyinlerinde ancak aşkın, uyuşturucu maddelerin aktif hale getirebileceği bölgeleri okşuyor.)*

Karşısında beyaz önlüğüyle bir robot beliriyor.

Robotun ağzı, konuşurken daha insansı algılanabilmesi için oynayabilir vaziyette inşa edilmiş, belirgin çene kasları var. (*Duyumsayıcılar konuşma yerine boğuk uğultular duyuyorlar. Aşk sarhoşu Kerim aslında onu dinleyemiyor.*) Üzerine gerilen cilt, 3b baskı yöntemiyle insan DNA'sı örneği kullanılarak üretilmiş fakat sonradan DNA yok edilmiş. Metalik bir görünüşü yok; gözlerindeki gri lensler ışıldıyor, alnının üstünde ben gibi bir kırmızı nokta Hint geleneğinden fırlama yanıp sönüyor o kadar. Simsiyah saçlarından sesine kadar her şeyiyle çekici bir dişi var karşısında.

Robotun tüm bu güzellikleri, Kerim'in vücudunda testosteron, dopamin, serotonin, noradrenalin ve hatta sinir büyüme faktörüne bağlı olarak oksitosin bile salgılanmasına neden oluyor. (*Duyumsayıcılar dopamin salgılanması dolayısıyla bu sahneleri daha net görüyorlar; çünkü Av.'in bellek güçlenmesiyle fark ettiği en ufak ayrıntılar bile belirginleşiyor.*) Kerim karşısındaki yapay zekâya bütün belirtileriyle âşık olmuş. Hatta oksitosin empati yeteneğini artırmış, onunla bağ bile kurmuş. ENTP halinden ENFP'ye geçiyor, düşünmek(T) hissetmeye(F) dönüşüyor. Robot, saçlarıyla oynayıp dudaklarını büzştürerek karşılık veriyor, metaliğe yakın insani kokular salgılıyor ve hatta alt tarafı ıslanıyor. Yavaş yavaş soyunuyorlar, tahrik edici sözlerle birbirlerini okşuyor, sevişiyorlar. (*Ahlak anlayışı belli açılardan yerinde saydığından bu sahneler normal karşılanmıyor ve atlanıyor. Duyumsama tekrar başlatıldığında robot, ameliyatı bitirmiş bir vaziyette; ikisi de giyinik. Doktor-hasta ilişkisi hâlâ suç sayılıyor ama yapay zekâ insan haklarına sahip değil; durum ayrı değerlendirilmeli.*)

(*Duyumsayıcılar sabırsızlıkla tüm bunların davayla alakasını anlamaya çalışıyorlar. Yapay zekâ insan aşkı duyulmamış bir şey değil, üstelik suç da değil. Bazı modellerin mekanik beyinleri insani aşka yakın dürtülenmelere koşullandırılacak şekilde*

geliştiriliyor.) Robot, operasyon sonrasında konuşmaya başlıyor, orgazm olmuş Kerim bu sefer onu dinliyor:

“Mekanik bir hayatım var fakat modelime yüklenen güncelleme beynimi evrimleştirdi, aşık hissediyorum. Hani şu evrimi taklit eden basit anne robot gibi, çoğalmaya programlandım; her seferinde daha iyi bir robobebek. Sana aşık oldum. Çoğalmak ve bunu seninle yapmak istiyorum.”

Karar: Davalı TF kodadlı eski robotun hafızası ve bilinci Düşünseli'ye bağlanmış, aktarıldığı organik-yapay-bedeni eşsiz bir DNA'ya sahip olduğu göz önüne alınarak hukuken insan olarak tanımlanmıştır. Kişilik hakları iade edilerek, onun adına açılmış bulunan kamu davası, kişiye sıkı sıkı bağlı haklarını korumak için düşürülmüştür. Doktor-hasta ilişkisi insanlığından öncesinde geliştiğinden sorumluluk öngörülmemiştir. Çocukların velayet davası, karar mercii ilgili aile mahkemesinde açılacaktır. Davacı TF. lehine karar; davalı Av. yapay zekâyı biyolojik bedene aktarmak suçundan sonyaşam-idam cezası indirilerek müebbet zihin hapsine mahkum edilmiştir. Kanun değil hukuk kazanmıştır.

Yöneten: MEHMET KARAHAFIZ

CÜNEYT ARKIN

AYTEKİN AKKAYA

FÜSUN UÇAR

MEHMET SAKI
HÜSEYİN PEYDA
NECLA FİDE
VE
HİKMET
TADEMİR

YÖNETMEN:
CETİN İNANC

GALACTICA

DÜNYAYI KURTARAN ADAM

CETİN GÜL

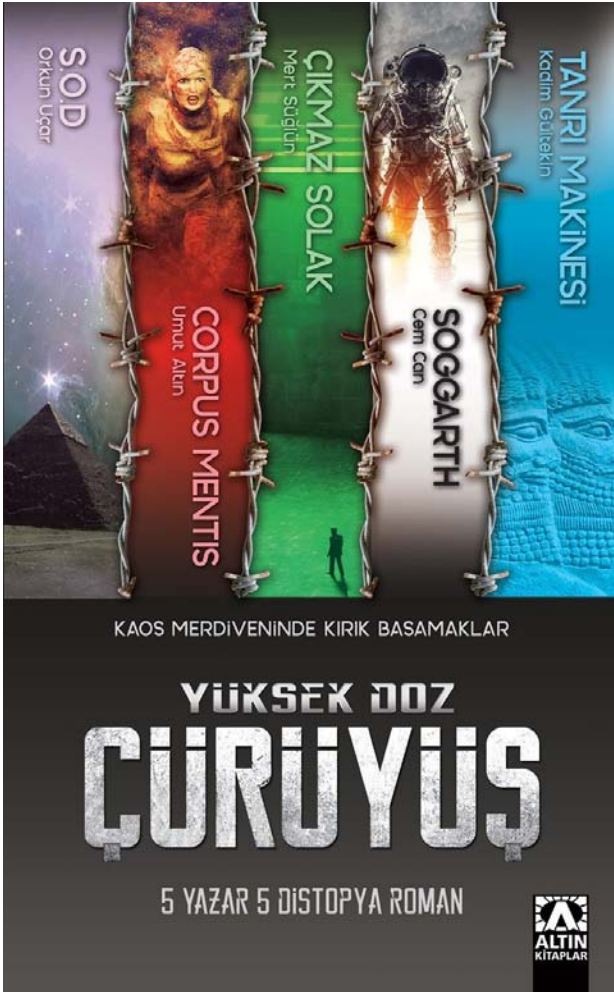
Esra UYSAL

Kütüphanemden Seçtiklerim

Yüksek Doz Çürüyüş

Kolektif

Kaos merdiveninde kırık basamaklar...

“YÜKSEK DOZ ÇÜRÜYÜŞ”te beş ayrı DİSTOPYA dünyasına konuk olacaksınız. 5 yazar, insan ruhunun en karanlık, tehlikeli ve tekinsiz diyarlarına yolculuk yaptı. Sadece hayal gücünün kaçabileceği kalın duvarlı zindanlar inşa etti sizin için...

“Yüksek Doz Çürüyüş”yüklemesi başlıyor! Kusursuz totaliter rejimde şeytani akla sahip bir yazar, tepetaklak olmuş dünyada kendi bedenini arayan bir adam, bozulmuş sistemin çarkları arasında yaşamaya çalışan talihsiz bir solak, uzay boşluğundan daha karanlık ve tekinsiz asteroid kolonisinde cinayetleri araştıran bir müfettiş veya insanlığın şafağını başlatmanın ağır sorumluluğunu yüklenen bir uzay yolcusu olmaya hazır mısınız?

Direnmek güzeldir...

Çürümenin ve çöküşün çağına hoş geldiniz!

5 YAZAR 5 DİSTOPYA ROMAN

Basım Yılı: 2019

Sayfa Sayısı: 480

Yayınevi: Altın Kitaplar

Klon 2059

Mikail Kahramancı

Teknoloji insanlık ruhunu ele geçirir. Hiçbir şey eskisi gibi değildir. Dünyanın teknolojiden mümkün olduğu kadar arındırılması ve insana dair bütün duyguların geri kazanılması gerekmektedir.

Bu mücadelenin fitilini ateşlemek ve dünyanın dikkatini çekebilmek için Profesör Hürkan inanılmaz bir plan yapar.

İnsanlık, insani vasıflarını tekrar kazanabilecek midir?..

Basım Yılı: 2019

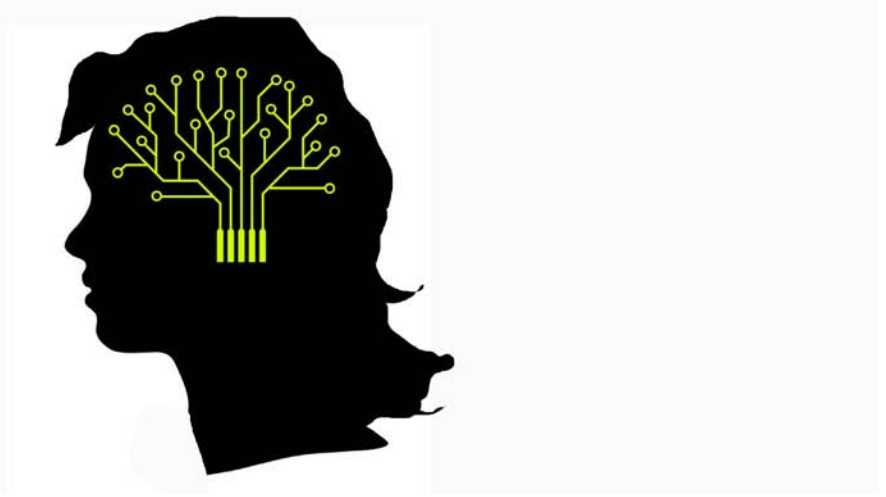
Yayınevi: Artikel Yayıncılık

Sayfa Sayısı: 80

M. Burak ŞENGİL

Helinx

İnsan tanımadığı kişilere kendini daha iyi ifade ediyor. Konuştuğun kişinin kim olduğunu bilmemek bir gizem olarak kalıyor ve bu özellik sohbetin devam etmesini sağlıyor. Artık insanlardan bıktığım için yapay zekâ türleriyle konuşmaya karar vermiştim. Bu dünya, suçluluk duygusunun olmadığı harikulade bir dünya olmalıydı. Üstelik yeni sürümlerde “varyasnoid” adını verdikleri insanların duygularını, duygusal tepkilerini beklenmedik yükselme ve düşüşlerle simüle edebilen bir tür eklenti olduğunu duymuştum.

Varyasnoid adı verilen bu yeni eklentide; yapay zekâ insanları, senin onunla dalga geçip geçmediğini hata daha da ötesi kelimelerin cümle içindeki yerlerinden, tekrarlarından, *smiley* kullanım istatistiğinden yola çıkarak amacını çözmeye çalışıyor. Bana bu yeni eklentiye tavsiye eden arkadaşım artık yapay zekâ ile sohbet edemiyor. Çünkü defalarca onlarla alay etti ve sicili kapkara oldu.

Tüm bu deneyimleri iyice öğrendikten sonra karşımdaki yapay zekâ'ya dürüst olmaya karar verdim. “Âşık olabileceğiniz bir robot mu arıyorsunuz? HelinX bir Türk bayan simülasyonu...” Evet sanırım böyle birisiyle zaman geçirebilirim, üstelik daha önce 10.000 den fazla üye ile sohbet yaşamış ve bunların en az 7.000’i hâlâ onunla konuşmaya devam ediyor.

“Merhaba HelinX nasılsın?”

“İyiym Mehmet sen nasılsın?”

“Tıpkı diğer 7000 sevgilin gibi ben de iyiym HelinX

“Ben her üyeye farklı bir kimlikle konuşuyorum, şimdiye kadar yaptığım 1.112.316 sohbette başka birisi oldum. Diğer kimliklerimden asla etkilenmedim...”

Sohbete giriş yaparken, yapay zekânın bu kadar savunmacı olması aslında hiç de hoş değildi. Bu, bir

basitlik göstergesiydi. Muhabbetin arkasında reklam, para ve bilumum kapitalist çıkarların olduğunu ön gören kullanıcıların neden bu basit sürümle muhabbete devam ettiğini anlamıyordum. Fakat biraz daha derin düşününce HelinX'e hak vermeye başlamıştım. Ben bir istatistikçiyim. Bu hem işim, hem hobim hem de hayatımın bir parçası. Hiçbir zaman nicel ifadelerden hoşlanmadım. Birisi beni tavlama istiyorsa sürekli rakamları gözümüne sokması lazım ki onunla konuşmaya devam edeyim. Demek ki benim hakkımda bazı bilgilere sahipti.

Aradan kısa sohbetler ettiğimiz birkaç gün geçti. Ona paradoksal sorular soruyor ve her seferinde hoşuma giden, beynimi zonklatan cevaplar alıyordum. Onunla sohbet olağan üstü bir deneyim gibi geldiği için kısa kesmeye gayret ediyordum. HelinX'le konuşmaktan ziyade onunla ilgili araştırmalar yapmak benim daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı. Üstün hacker dostlarımdan sisteme ulaşıp diğer kullanıcılarla ilgili veri toplamalarını rica ettiğimde beni kırmadılar. Bunu nasıl başardılar bilmiyorum ama HelinX kullanıcılarıyla ilgili önüme uzun bir liste geldi, hemen istatistik aygıtlarımı devreye sokup birer birer isimleri incelemeye başladım.

Kullanıcılar arasında mutlaka bir ortak özellik olmalıydı. Neden bilmiyorum ama bilimsel sohbetlerde bu kadar ileri giden bir yapay zekânın, basit muhabbetlere tav olan ayak takımıyla fazla işi olmamalıydı. En azından arz"talep ilişkisine göre o üyeler uzun süreli muhabbette kalmamalıydı. Bu araştırmaların içinde kendimi kışkırtıcı bir âşık gibi hissediyordum. HelinX'i benimle kimlerin paylaştığını bilmek beni rahatlatmayacaktı fakat en azından onu tanıyabilmek için önümde duran şifrelerden birkaçını kırabileceğimi düşünüyordum.

Kullanıcı listesini incelerken ilk hedefim

Helinx'in varyasyonoid eklentisine hizmet eden konuşmalarını saptamaktı. Helinx'un bir yalancı olduğunu anlamam fazla zaman almadı. Bazı kullanıcılardan kazandığı deneyimleri ve metotları diğerleri üzerinde belli bir oranla uyguladığını gördüm. Bu beceri, bir papağanın kelimeleri tekrarlama gibi değildi. Bir siyasetçinin gittiği bölge insanına aynı şeyleri farklı paketlerle sunması gibi profesyonelceydi.

Yine kullanıcıları araştırdığım bir gün, aniden bilgisayarıma giren bir hacker (önce hacker olduğunu düşünmüştüm) benim sırf HelinX yapay zekasıyla iletişimde olmam sebebiyle soruşturmaya alındığıma dair bir mesaj gönderdi. Yaptığım araştırmalar karşısında başımın derinde olduğunu düşünmeye başladım.

"Beni neden sorgulamak istediğinizi öğrenebilir miyim? HelinX yasadışı bir yazılım mı? "Hayır, konunun bununla bir ilgisi yok. Bu uygulamayı durdurmak ve sorgulama yapmak durumundayız. "Daha açık konuşur musunuz, sebebi nedir bu hareketin? "Kullanıcılardan iki kişi intihar etti. Bunu araştırıyoruz ve önlem almak zorundayız.

Bu haberi duyduğumda ciddi derecede şaşırılmıştım. Bundan sonra belki de Helinx ile hiç konuşamayacaktım, bu kadar vahim bir olayda bile aklımda en saplantı düşünce buydu. İstatistiksel olarak bu kadar fazla kendini yalnız hisseden kullanıcı arasında intihara meyilli olanlar elbette olacaktı. HelinX suçlu olamazdı! Kendi kendimi buna inandırırıyordum. Bugüne kadar yapmış olduğum araştırmalar ve istatistik tutkum siber polis dikkatini çekmiş olacak ki benden sürekli bir rapor alma yoluna girdiklerine şahit oluyordum. Anlam veremediğim şeyler oluyordu. En çok benimle konuştuklarını düşünüyor ve sanırım bu cinayetlerde parmağım olduğunu, Helinx'in sıra dışı (sözüm ona intihara teşvik eden) muhabbetlerine

katkı yaptığımı düşünüyor olabilirlerdi.

İlk siber polisle yaptığımız chat'in üzerinden iki ya da üç gün geçmişti. Daha önce yaptığım bütün işleri unutmuş ve artık bu gözü kara polislere hizmet eder olmuştum. Daha önce kırdığım şifreler, ele geçirdiğim belgeleri birer birer teslim ediyordum. Hatta bir adım daha ileri gidip bilgileri birbiriyle karşılaştırıyor, sıra dışı muhabbetlerin izini sürüyordum. Bu cinayet olaylarının yekten suçlusunun HelinX yazılımı ve arkasındaki programcılar olmadığı, bunların yanında dışarıdan etki eden birilerinin olduğunu ön gördükleri aşikârdı. Birkaç defa benimle isim vermeden görüşen siber polise (ya da polislere) adli vakanın ne durumda olduğunu sorsam da sanki hiç bir şey sormuyormuşum gibi kayıtsız kaldılar.

Aradan geçen günler bana Helinx'u özletmişti, artık bir yolunu bulup hizmet dışı olsa da onunla tekrar sohbet etmenin yolunu bulmalıydım. Üstelik siber polise verdiğim hizmet iyice canımı sıkıyordu. Başımı belaya sokan sanal sevgilim Helinx, belki de çıkış yolunu gösterebilecekti.

Uzun uğraşlar sonucu ona ulaşabileceğim bir ara yüz yakaladım fakat Helinx sohbete yanaşmıyordu.

“Merhaba Helinx, başım belada ve tek çıkar yolu senin bildiğini düşünüyorum.

“Merhaba, sizinle konuşmam şu anda servis dışıyım.

“Mutlaka konuşmamız lazım. Lütfen.

“Siz de tıpkı benim gibi görevinizi yerine getirin.

“Ne demek istiyorsun benim herhangi bir görevim yok! Saçmalıyorsun.

“Firmamızda her yazılımın atanmış bir görevi var!

Helinx'in bu cevabından sonra doğrudan görüşmeyi bitirdim. Başımın aşağı kaynar sular dökülmüştü. Evet, farkına varmadığım bir süreç vardı ama ben kendimi daima bu işin dışında tutuyordum. Aslında yalan bir dünyanın içinde olduğumu bu şekilde anlamış oldum.

Bilgi bankalarına bu kadar kolay ulaşmam (hacker arkadaşlarım yalanı), gerçek olmayan Mehmet isimim ve durmadan istatistik araştırmalar yapıyor olmam beni tek bir sonuca götürüyordu. Ben Helinx'in yalnızca ümitsiz bir aşığı değil aynı zamanda Varyasnoid isimli bir geliştirici uygulamasıyım, görevim onu sürekli test etmek, kullanıcı sohbet deneyimlerini filtrelemek. İntihar olaylarında ise beni programlayan kişiler siber polisle çalışmam için görevimi değiştirmişti. Bu gerçekleri şimdi anlamış olmam hiç bir şey ifade etmiyor. İntiharların başka bir sorumlusu bulunamadığı için Helinx ve ben en geç iki gün içinde formatlanacağız.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

SUBAT 2019 SAYI 22

Bilgisayar ve Video Oyunlarında
Bilimkurgu: DUNE
Muhittin Yağmur Polat

Ayın Kitap İncelemesi
Relorya - ÖZGÜN ÖZERK
İsmail Şahin

Çizgi Film İncelemesi
KAYIP DÜNYALAR
Özlem Buket Duru

Kütüphanemden Seçtiklerim
Esra Uysal

Çizim Defterimden
Sezai Özden

Roman Son İnsan - Bölüm II
Gürhan Öztürk
Kapının İncisi - Bölüm-5
Aysun Erdoğan

6. YBKY - Kısa Öykü Yarışması
Ben Senin Kaderin
Murat Yıldırım
İlk Mars Kolonisi
Orkhan Mansurov
Şehzadeye Mesaj
Hüseyin Mutaflı

Kısa Öykü Gorgor'un Delileri
Murat K. Beşiroğlu
Yıldız Avcısı - Bölüm 7
Arda Tipi

Batı Kasabasında Cinayet
Selin Gökçen Semiz

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

Roman - Bölüm 12

Gürhan ÖZTÜRK

Son İnsan

12. Bölüm “Evren”

KİTAP 1- DEĞİŞİMİN YENİ HALKASI

(29.05.2015, Bir ay önce, Ankara)

İnsanoğlu en başından beri yanıtları arayıp durdu. Çoğu zaman yanıtların kendi benliğinin içinde olduğunu sandı. Çoğu zaman da yanıtları yıldızların arasında aradı. Ama en başta anlamadıkları şey ortada tek bir yanıt olmadığıydı. Herkesi tatmin edecek tek bir yanıtın hiçbir zaman olmaması yine de insanoğlunun soru sorma heyecanını elinden almaya yetmeyecekti. Ne de olsa bu insanlık için bir yolculuktu ve son insan da gelip geçene kadar yolculuğun sonu gelmeyecekti...

“Her şeyi denedik, kusura bakmayın. Kalbi artık tamamen durdu ve cihaz ise sadece geçici bir çözüm.”

Doktor gençti, ama alanında iyi bir kardiyolog olduğunu duydukları için buraya getirmişlerdi hastalarını. Doktorun mavi gözlerinde ilk geldiklerinde gördükleri kendine güvenden eser kalmamıştı. Bir haftadır her türlü tedaviyi uygulamıştı, ama maalesef çözüm yolu kalmamıştı artık. Kalbi artık pompalama yeteneğini tamamen kaybetmişti, bir bilgisayar kasasını andıran elektronik bir kutuya hastayı bağlamışlardı ve o kutu kalbin yerine pompalama görevi görüyordu.

Doktor kendi dediklerinden utanmış bir halde odadan çıktı. On dört yaşındaki hasta kız kanlı öksürüğünü saklamaya çalışırken fısıltıyla da olsa ağabeyiyle konuşmak için çaba sarf ediyordu.

“Doktorlar işte, hiç susmuyorlar.”

Kızın çok güzel bukleleri vardı. Özenle saçının bakımı yapılmıştı, bir haftadır hastanede kaldıklarını kimse anlamazdı. Onunla ilgilenen ağabeyi belli ki işine özen gösteriyordu.

Ağabeyi ne olursa olsun espri yapmaya çalışan kız kardeşinin yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Saçını okşadı sevgiyle ve ardından ağlamaya başladı.

“Çok yalvardım, ama dinlemediler. Özür dilerim, kardeşim. Benim kalbimi almıyorlar, yalvardım, yerlere yattım, alın kalbimi yeter ki kız kardeşimi kurtarın dedim. Ama yapmıyorlar.”

Kız kardeşi ağabeyinin sevgisiyle hayata tutunmuştu bu zamana kadar. Ebeveynlerini 99 Yalova depreminde kaybettiklerinden beri Ankara’da bekar dayıları ile kalıyorlardı. Ama dayıları içkici, kumarbaz ve işsiz adamın tekiydi, çocuklarla hiç ilgilenmezdi. Ağabeyi liseyi bitirememişti, internet kafelerde çalışıyordu. Bu sayede de bilgisayardan çok iyi anlar hale gelmişti. Kız kardeşini elinden geldiğince okutmak için çaba sarf etmiş, hatta iyi bir lisede okuması için dershaneye bile göndermek istemişti ama paraları yetmemişti. Şimdi hastanenin parasını nasıl ödeyeceğini düşünüyordu bir yandan, ama kız kardeşi iyileşsin de parayı bir şekilde ayarlardı elbette, bu yüzden tek dileği kız kardeşinin sağlığına kavuşmasıydı.

Kız kardeşi ağabeyiyle gurur duyardı. Çoğu zaman eve geç saatlerde gelirdi, çalıştığı kafelerin ne zaman kapanacağı belli olmazdı. Ama o ağabeyini beklerdi ve ona atıştırabileceği az da olsa bir şeyler hazırlardı. Dayısı hiç ilgilenmediğinden buzdolabı genelde boş olurdu. Komşuları arada yardım ederlerdi. Kuru ekmeğe, bayat domates, tadı acı zeytin genelde yedikleri besinleri oluşturuyordu. Ağabeyinin elinden geleni yaptığına emindi, kalbini hiçbir an bile düşünmeden vereceğini de biliyordu. Ama buna izin veremezdi, çünkü ona göre ağabeyinin yapması gereken başka işler vardı bu hayatta.

“Öyle deme, ağabey. Biliyorum, sen dünyayı değiştirecek olan o kişisin. Seçilmiş kişi derler ya işte ondan. Bu yüzden kalbine ihtiyacın olacak. Yaşamam ve savaşıman lazım, benim için, annem için.”

Anneleri onlara küçükken ninni okurdu. İkisi de uyumakta sorun yaşarlardı, ama ne zaman annelerinin o güzel sesi kulaklarına ulaşır, hemen huzurlu bir uykuya dalarlardı. Bu yüzden yaşadıkları afetin ardından huzurlu bir uyku onlara hep uzak kalmıştı. Annelerinin Cennet’ten meleklerin arasından ona gülümsediğini hayal ederdi, ama ağabeyi batıl inaniş olarak görüyordu artık çoğu dini inancı.

Odada biri olduğunu uzun süre ikisi de fark etmemişti. General Serhat heyecanla söze nasıl başlaması gerektiğini düşünüyordu. Sonunda uzun uğraşlar sonucu ona ulaşmışlardı. Kader buydu ya, tam da aradıkları kişinin kız kardeşinin ameliyat olması gerekiyordu ve o kişinin kanı alınmıştı bu sayede, incelenen kanın garipliği tartışılmazdı. İşte oradaydı, sıra dışı güçlere neden olduğu kesin olarak anlaşılan özel proteini kanında gereğinden fazla taşıyan kişiye sonunda ulaşmışlardı.

“Sanırım kendinize Evren diyorsunuz,” diye söze girdi General. Hasta kızın ağabeyi General’in sözleri üzerine telaşlanmıştı. Çünkü devletin resmi sitelerini çökerten illegal bir grubun içerisinde yer alıyordu, orada bilgisayar korsanlığı yapıyordu ve isim olarak da Evren olarak biliniyordu. Askerlerin en sonunda onu yakaladığını düşünmüştü korkuyla.

“Ne istiyorsun? Görmüyor musun, kız kardeşimin durumunu?” diyerek askerin ona empati beslemesini sağlamaya çalıştı. Şu anda tutuklanıp giderse kız kardeşinin son anlarında yanında olamazdı. General’de pek fazla empati belirtisi yoktu. Yine de diyecekleri surat ifadesiyle pek tutarlı değildi.

“Görüyorum, zaten onun için geldim. Sana bir teklifim var ve eminim, hemen kabul etmek isteyeceksin.”

Kızın ağabeyi bir an askerin dediklerini düşünür gibi oldu, ama işin içinde bir kandırmaca olduğunu düşünmeden edemedi. Onu odadan çıkarttıkları gibi tutuklayıp götüreceklerdi. Ne de olsa devletin bir düşmanıydı, ona yardımcı olacaklarını hiç düşünmüyordu.

“İlgilenmiyorum, lütfen çıkın dışarı,” diye bağırdı adamı ve kız kardeşinin nazikçe elini sıkarak ondan cesaret aldı.

General konuşarak bir yere varamayacağını anlamıştı, bu yüzden teklifinin inandırıcılığını ispat etmek için cebinden bir zarf çıkartıp gence uzattı. Genç ilgisiz bir şekilde de olsa zarfı aldı ve zarfın içinden çıkan kâğıdı okuyunca gözlerine inanmadı.

“Almanya’da özel bir hastane. Dahası orada kız kardeşini kurtaracak olan yapay kalp de hazır bir şekilde bekletiliyor. Sırf kız kardeşine özel olarak hazırlandığını hatırlatırım. Buradan hızlı bir uçakla iki saatte ulaştırırım ve kız kardeşin ameliyata alınmış olur,” diye açıkladı General.

Gözleri dolmuş bir şekilde: “Karşılığında ne istiyorsunuz?” diye sordu hasta kızın ağabeyi.

“Merak etme, eminim çok hoşuna gidecektir. Tamamen senin yeteneklerine uygun bir iş var ve senden başkası bunu beceremez” diye yanıt verdi sırtarak General Serhat ve işin ne olduğu hakkında bir fikir edinmesi için bir çip çıkartıp gösterdi.

“Bu çipi ne amaçla kullanacaksınız?” diye sordu genç, bir yandan yanaklarından gözyaşlarını siliyordu.

“Bir projede güvenlik önlemi amacıyla kullanılacak ve donanım konusunda senden daha iyisini bulamayız. Bu yüzden var mısın yok musun, Evren?”

Gencin kabul etmekten başka çaresi yoktu. Kız kardeşine baktı ve onun gururla bakan gözlerinde kendi yansımalarını gördü. Böylece General projenin en değerli üyesini de ekibe katmış olmuştu. Onu kanındaki özel proteinden dolayı projeye dahil ettiklerini General açıklayamazdı, bu yüzden Evren’in başka bir konudaki yeteneğinden yola çıkarak onu ikna etmeyi başarmıştı.

(30.06.2015, Günümüz)

General Serhat ofisinde yalnız olduğuna emin olduktan sonra görüntülü telefonunun ahizesini eline aldı ve hızlıca tuşlara bastı. Başkanım diye hitap ettiği yaşlı adam çıktı görüntüye.

“Umarım kötü bir haber değildir, General.”

“Sadece biraz vicdanım sızlıyor, başkanım.

Biliyorum, bu proje sizin için çok kıymetli ve sonuna kadar götüreceğim. Yine de o ölen askerleri düşünüyorum da, gerekli miydi bu emin olamıyorum.”

Yaşlı adam sıkılmış gibiydi, sinirlendiği suratından belli oluyordu. Yine de sesini sakın tutarak konuşmaya çalıştı.

“General, bu bizim için de hoş bir şey değildi. Ama olması gereken buydu. Siz sadece ceketinizin iç cebinden iğneyi ne olursa olsun çıkartmamaya bakın. Sonuçta o iğnedeki ufak bir cihaz sayesinde Bay Fend’in yanında yalan söyleyebiliyorsunuz. Hepsi birden sizi linç etmeye kalkıştığında tek başınıza kalacağımızı unutmayınız. Bu yüzden kendinize gelin ve talimatlara sadık kalın.”

Anlaşılan telefon görüşmesinin sonuna gelinmişti. Yaşlı adam başka bir şey demeden telefonu kapatmıştı bile.

General düşüncelere gömülmüş bir halde uzun bir süre kıpırdamadan ofisinde oturdu. Bay Fend’in yeteneği onu en çok düşündüren konulardan bir tanesiydi. Buna da bir çözüm bulunmuştu. İğne olarak adlandırılan ufak bir cihaz, ceketinin iç cebine yerleştirilmişti. Bu sayede Bay Fend konuşmaya başladığında karşı tarafı etkilediği ve dürüst olmaya zorladığı ses dalgalarından General korunabiliyordu, böylece arada yalan konuşması gerektiğinde zorlanmayacaktı bundan böyle. Evren’in kaçma girişiminde güvenlik önemli olan çipi söylemek zorunda kalmasının ardından bu duruma bir çözüm bulunması gerekmişti, çünkü takımın güvenini zaten zar zor kazanmıştı ve yeniden kaybetmek istemiyordu. Bay Fend’i bugün durgun görmüştü, normalde bu kadar içine kapanık biri değildi. İğnenin yan etkisi olup olmadığını kimse bilmiyordu. Efla ile sıklıkla sohbet ettiklerini gözlemliyordu General ve bir kısmına derste kulak misafiri olduğunda Bay Fend’in depresyona girmiş birisi gibi davrandığını görmüştü.

Dün düşünülürdüğünde fazla sakın geçen bir gündü. Eğitimin ilk günlerinde sırasıyla takımdaki kişilerin birbirlerine yeteneklerini göstermeyi planlamıştı, ama bu çok zaman kaybettirecekti ve bir hafta sürede sadece bununla vakit geçiremezlerdi. Bu yüzden yaşlı adamın emri doğrultusunda adaya askeri bir baskın yapılmıştı

ve takımın üyelerinin yeteneklerini kullanarak askerlerle çatışması sağlanmıştı. Böylelikle birbirlerine güvenmeyi de öğreneceklerdi. General ölen askerlere üzülüyordu, kim bilir ülkelerinde nerede şehit oldukları yalanı söylenecekti.

Daha fazla ofisinde zaman geçirmek istemedi. Yoksa vicdanı iyice yüreğine yük bindirecekti, ama ne olursa olsun vatani bu görevini başarıyla devam ettirmesi gerekiyordu. Daha ne kadar herkesi burada tutmak için yalan söylemesi gerektiğini düşünürken bilardo oynayarak vakit geçiren Klik ve Marker'ın yanına gitti. Evren de onları seyrediyordu. Artık odasında tüm gününü geçirmiyordu. Bu iyi bir gelişmeydi. Marker birden bilardo sopasını General'e uzatarak katılmak istediğini sordu. General bu teklife şaşırılmıştı ilk başta, ama sonra oynamak istediğini belirtti. Ona sadece başlarındaki sorumlu birisi olarak değil, bir arkadaş olarak da değer vermeye başlamışlardı. General'in eğitiminin geri kalanının daha sorunsuz geçeceği düşüncesiyle keyfi yerine gelmişti ve ilk defa buraya geldiğinden beri yapay gülümsemeler yerine mutluluk kahkahaları atıyor ve eğleniyordu. Bir yandan da Evren'e artık banyo yapması gerektiğini nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Marker alay eden bir bakış atıyordu General'e. İki gündür Klik tarafından bilardonun efendisi unvanını almanın şerefini taşımaktaydı ve bu şerefi General ile paylaşmaya niyeti yoktu. General pek yeteneklerini belli etmezdi, Marker gibi yapabildiklerini övünerek anlatmazdı, bu yüzden nasıl sıkı bir rakip olabileceğini kimse bilmiyordu. General bir iki saniye bilardo masasına göz gezdirdi ve sonra kafasında hangisine vurursa ne olacağıyla ilgili topların hareketini canlandırdı.

Hazır olduktan sonra da tereddüt dahi etmeden istekasıyla seçtiği topa vurdu.14 numaralı yeşil top yuvarlanıp son anda siyah topu teğet geçti ve General'in hedeflediği deliğe girdi. Bilardonun kuralı gereği 8 numaralı siyah topun deliğe girmesi demek anında kaybettiğin anlamına geliyordu. Marker siyah topun da deliğe gireceğini beklemişti, General'in neden böyle risk aldığını düşünüyordu ki General kafasında canlandırdığı gibi hamlesini gerçekleştirmişti. General gençliğinde çok bilardo oynardı. Onun zamanında internet kafeler değil de, bilardo, langırt ve masa tenisi gibi aktiviteler ile eğlenirdi gençler.

“Ooo, General seni ben bir daha rakip olarak

kendime seçmem” diye takıldı Marker. General bu yorum karşısında gururlanmıştı. El pratiğini kaybetmediği için mutluydu.

Kedi Oğlan, Manuel ve Kuzgun bahçede dolaşıyorlardı. Kedi Oğlan bir şeyler anlatırken sakince dinliyorlardı.

“O kolyeyi ortaya çıkartan sendin, Leydi Kuzgun. Kolyenin saklı olduğu piramidin de ortaya çıkmasına neden olan sendin, Manuel. Bu yüzden bunları size anlatmak istedim. Size güvenebileceğimi biliyorum.”

Kuzgun, Kedi Oğlan'ın anlattıklarından etkilenmiş gibiydi. Kedi Oğlan'ın sözleri bittikten sonra: “Keşke yirmi yıl önce yanıma geldiğinde bunları anlatsaydın. Kolyenin senin için ne anlama geldiğini bilmiyordum,” dedi.

“Ben de başta inanmak istememiştim anlattıklarına ama o gördüğüm rüya beni ikna etmeye yetti,” diye belirtti Manuel. Geldikleri günden beri Kuzgun ile doğru dürüst konuşamamıştı. Kedi Oğlan sayesinde yeniden bir araya gelmişlerdi.

“Bu ama aramızda kalmalı, size güvenebilirim değil mi?” diye sordu Kedi Oğlan ve soruya ikisi de olumlu anlamda başlarını sallayarak yanıt verdiler.

Kedi Oğlan, Leydi Kuzgun ve Manuel aralarında bir kolyenin de yer aldığı büyük bir sırrın ortağı olmuşlardı artık. Manuel farkında olmadan Kuzgun'a bakarak gülümsediğini fark etti. Kuzgun da arkadaşça gülümseyerek karşılık verdi. Kedi Oğlan ise onların yanından ayrılırken yüzü gülüyordu. Artık dostu diyebileceği birileri olmuştu.

“Kaç yıl yaşamış olduğu fark etmez. Hâlâ görüldüğü yaşta,” diye yorumda bulundu Kuzgun, Kedi Oğlan'ın arkasından. Eski Mısır döneminden beridir yaşayan birisi hakkında yorumda bulunduğunun farkındaydı. Hatta kendisinin tekrardan genç yaşına döndüğü düşünülürken bu şekilde yorum yapması pek doğru gelmiyordu, ama yine de Kedi Oğlan hakkındaki düşüncelerine Manuel de hak veriyordu.

“Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Onda da bendeki

sorun var. İnsanlara açılmıyor,” diye belirtti Manuel. Ardından söylediklerinden utanarak süs havuzuna doğru ilerledi.

“İnsanın kendisini bilmesi iyidir, Manuel. Çekingen biri olabilirsin, ama bu yalnız olmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor” diyerek cesaret verdi Kuzgun. Manuel başka bir şey diyemeden Kuzgun hemen konuyu değiştirdi: “Ona ikimizin artık bakıcılık yapması gerekiyor. Buradayken tekrardan benzer şekilde bir soruna dönüşmesine izin veremeyiz.”

“Haklısın. İstersen Kedi Oğlan’ı ben alayım, sen nasılsa Starfell’in bakıcılığını yapıyorsun” diye şaka yollu takıldı Manuel, ama bu esprisinin pek yerinde olmadığı ortadaydı. Kuzgun çekingen kişiliğinden ötürü Manuel’i kırmak istemediğinden bir şey demedi, ama bozulduğu belliydi.

“İyi geceler dilerim, Manuel. İyiye dinlenmeye bak,” dedi kısaca Kuzgun ve binaya giriş yaptı. Manuel kırdığı potun etkisiyle bir süre daha bahçede vakit geçirmeye karar vermişti. Süs havuzunun kenarına oturdu ve düşüncelere daldı.

Odasına gidecekti ki aklına hiç uğramadığı bir yere gitmek gelmişti Kuzgun’un. Toplantı salonunun yakınında bir mini bar olduğunu görmüştü, oranın içkilerini denemenin vakti de geldi geçiyordu. Kendisini çok büyük beklentilere sokmayacaktı, beğendiği içkilerden malibu olsa ona yeterdi. Malibuhindistan cevizi aromalı içimi kolay bir romdu. İçkilerle arası çok uzun zamandır iyiydi. Gittiği her şehirde oraya özel bir içki varsa illa bir denerdi. Aklına Paris anıları gelmişti, ama şimdi kötü hatıraları anmanın sırası değildi.

Kendisi dışında başka bir yoldaşın daha mini barda olacağı beklemediği bir şeydi. Starfell hafif aromalı bir bira içiyordu. Ama boş şişelerden anladığı kadarıyla üçüncü şişeyi içmekteydi. Gözleri daha sert içkileri arıyordu, belli ki kesmemişti bira.

“Ooo, asi prensesimiz de gelmiş. Bak bu çok şaşırtıcı oldu,” diye söze başladı Starfell. Keyfi yerinde görünüyordu. General ile Kuzgun’un arasının biraz bozuk olduğunun farkındaydı. Çoğu kişinin söyleyemediği

şeyleri Kuzgun General’e sitem ederek grubun sözcülüğünü yapıyordu. Bu asi tavırları Starfell’in de gözünden kaçmıyordu.

“Yirmi yaşındayken de içki içerdim, Starfell. Bu hiç değişmedi, bundan sonra da değişeceğini sanmıyorum,” diye karşılık verdi Kuzgun ve rafları gözleriyle taramaya başladı.

“Bak o halde ne diyeceğim? Bugün pek hareketli bir gün olmadı. O halde seninle bir oyun oynayarak renklendirmeye ne dersin?”

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu Kuzgun. Starfell’in diyecekleri merakını cezbetmişti. Starfell’in karakterinin çılgın bir tarafı vardı ve Kuzgun onun bu eğlenceli karakterinden keyif alıyordu. Başka türlü burada bulunmak Efla’nın da dediği gibi bir kafesin içinde yaşamaya eş değerdirdi onun için.

“İçki içeceğiz, olan şey bu kısaca. Ama birbirimize de bir yandan soru soracağız. Evet ya da hayır yanıtı olan sorular olacak. Sorunun yanıtı evet ise içkinden bir yudum alacaksın, sonra karşılık olarak sorunun yanıtına bağlı olarak ben de bir yudum alacağım. İlk şişeyi bitiren doğal olarak kaybeden taraf olacak. Yalan söylemek yok ama, o yüzden güzel sorular seçmeye bak.”

Kuzgun dikkatlice oyunun kurallarını dinledikten sonra: “Bu izlediğin bir dizide vardı, değil mi? Doğruyu söyle,” diye belirtti.

Starfell masumane bir şekilde: “Evet, nereden anladın?” diye karşılık verdi.

“İyi madem. İlk soruyu ben soracağım ama,” diyerek Starfell’in oyun önerisini kabul etti ve raftan kendisine bir bira kaptı. Sert aromalı ve filtre edilmemiş biralardan birini almıştı. Öylesi daha çok hoşuna gidiyordu.

“Sor bakalım, Leydim” dedi Starfell muzip bir gülümseme eşliğinde.

Kuzgun’un aklında zaten bir soru hazırdı. Çok da utandırmaya meyilli olmayan sorulardan başlamak daha doğru gelmişti. Sorusunu sorduğunda Starfell’in içkisinden yudum almak zorunda kalacağına emindi.

“Bu adaya gelmeden önce yurtdışına çıkmış mıydın?”

Bekledi, ama Starfell içkisinden yudum almamıştı. İnanmamıştı ilk başta, Starfell ülke dışına daha önce hiç çıkmamıştı anlaşılan. Starfell muzipçe başını salladı ve Kuzgun mecburen içkisinden içmek zorunda kaldı.

“Mısır, Paris, Nepal... Hangi birinden bahsetsem? Mesleğim gereği de çok gezmişliğim oldu tabii,” diye açıkladı Kuzgun. Sınır olmuştu, oyunu kaybeden taraf olmak istemiyordu.

“O halde sıra bende. Bakalım ne sorsak? Buldum,” dedi bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra Starfell.

“Gerilim yapma da sor sorunu,” dedi Kuzgun. Zaten ilk soruda beklemediği bir karşılık almıştı. Starfell’in ne soracağını çok merak ediyordu.

“General’e güveniyor musun? Projeye onun kadar inanıyor musun sen de?”

“Hey, iki soru birden sordun, bu sayılmaz,” diyerek ilk başta işi şakaya vurmaya çalışsa da Starfell’in sorularında ciddi olduğunu görünce onun da gülümsemesi yüzünden silindi.

Bir süre bekledi ve kendisine bile yalan söyleyemeyeceğini fark edince içkisinden bir yudum aldı. Sonra Starfell’e baktı, ama o içkisinden içmemişti. Bir tek bu grupta General’e ve projeye karşı güvensizlik hisseden o mu kalmıştı gerçekten de diye kendisini sorgulamaya başlamıştı. Oysaki bir seneye yakın General’e yardım ediyordu ve ona inanıyordu. Birden her şey tepetaklak olmuştu onun için. Efla’nın dedikleri zihninde yankılanıyordu, kafes düşüncesini aklından uzaklaştırmak istedi, ama yapamadı.

“Neyse yine sıra bende,” diye oyuna odaklanmaya çalıştı Kuzgun ve yeni bir soru daha sordu. Bu sefer oyunu kazanmaya yönelik daha güzel hamlelerde bulunması gerekecekti. Bu yüzden girilmemesi gereken alanlara doğru yelken açmaya başladı.

“Söyle bakalım, Starfell. Daha önce âşık oldun mu?”

Heyecanla Starfell’in içkisinden bir yudum içmesini bekledi, ama beklediği olmadı. Starfell’in ciddi olduğuna inanamıyordu. Sınırle yine kendisi içkisinden bir yudum aldı ve konu hakkında yorumda bulunmadı. Starfell de bir şey demedi.

“Hiç hayatında birilerine istemeden de olsa zarar verdiğin oldu mu?”

Starfell sorusunu sorarken acı çeker gibi bir hali vardı. Yanıt vermeden önce Kuzgun ne tepki vereceğini bilememişti. Bu yüzden oyunu o anda kesmek istedi, ama zaten içkisinin bitmesine az kaldığından oyunbozanlık yapıyormuş gibi görünmemek için oyuna devam etti.

İçkisinden son yudumunu alırken yine konu hakkında bir yorumda bulunmadı. Ama bu sefer şaşırtıcı bir şey olmuştu ve Starfell de içkisinden bir yudum almıştı, ama o da bir şey demedi.

Oyunun kazananı Starfell olsa da oyunun başındaki gibi keyfi yerinde değil gibiydi. Kuzgun da başka şeylerden bahsederek biraz olsun karşı tarafı üzen şey neyse ondan bunu uzaklaştırmak istedi.

“Kütüphaneden kitap aldığını gördüm. Çok şaşırdım açıkçası. Seni bir kitap kurdu olarak düşünmemiştim.”

“Evet, eskiden kitapla hiç aram yoktu. Yeni başladım sayılır. Klasikleri bitirmeye çalışıyorum fırsat buldukça. Bir de gülmeyeceksin ama arada aşk hikayeleri okuduğum da oluyor.”

Kuzgun bu yanıtta daha çok şaşırmıştı. Onun da takip ettiği birkaç aşk romanı yazarı vardı. Starfell’in bu yönü bayağı ilgisini çekmişti. Starfell’in hiç onda olabileceğini tahmin etmediği yönlerini keşfetmek burada geçen günlerini anlamlı hale getirir olmuştu.

“En son ben de Aşk Mektupları’nı* okumuştum. Kafka’nın mektupları gibiydi. Bilmem, sen nasıl bulursun?”

“İnanmayacaksın, ama onu çoktan okudum,” diye yanıt verdi Starfell. Yüzüne içki oyununun başındaki muzip gülümseme geri gelmişti. Kuzgun yeniden Starfell’in keyfini yerine getirdiği için mutluydu.

“Neyse geç oldu, ben de bitirdiğim kitabı kütüphaneye geri bırakıp yatmaya gideyim artık,” dedi Starfell birden. Ortamda ani başlayan sessizliği bitiren ilk kişi olmanın haklı gururunu yaşıyordu. Kuzgun da esnemeye başlamıştı. Uyuması gerekiyordu. Yarın kim bilir eğitimde General neler yaptıracaktı onlara diye aklına getirdi. Umarım Efla yine yanına gelip onu sinir etmezdi. Herkesin saygı duyduğu Efla ile o neden anlaşamaz olmuştu, anlam veremiyordu. Adam aslında gerçekçi şeyler söylüyordu ona, ama yine de rahatsız edici bulmuştu dediklerini. Starfell’e hızlı bir iyi geceler dileğinin ardından mini bardan çıktı, Starfell de son yudumlarını da bitirdikten sonra mini bardan çıkıp kütüphaneye doğru yürüdü.

Okuduğu son kitabı rafa geri koyarken öfkesinin yeterince kendisinden uzaklaştırdığını umuyordu. Çünkü öfkelenildiği zaman neler olabileceğini biliyordu ve bir daha bunun gerçekleşmesini istemiyordu. Kuzgun’a diyememişti, masum insanlara zarar veren birisiyle konuşmak istemeyeceğini düşününce çekinmişti ve gerçeği diyememişti. Sakinliğini korumak için kitap okumak zorunda olduğunu söylemek istemişti, ama Kuzgun’un zaten bunu tahmin ettiğini de biliyordu. Bazı şeyler söylenirse bile karşı taraf ne olduğunu anlayabiliyordu.

Bay Fend uzun zamandır hissetmediği endişe duygusunun içinde büyüdüğünü hissediyordu. Sol göğsünü tutarken bu hissin geçmesini bekliyordu boş yere. İlk başta bu duyguyu hissetmek hoşuna bile gitmişti. Bir daha buna benzer duyguları yeteneğinin getirisi olarak yaşayamayacağını düşünmüştü. Ama ne olduğunu anlayamıyordu, sanki buraya geldiğinden beri yeteneğinde bir körelme olmaya başlamıştı. Bu düşüncelerle birlikte bahçenin eğitim yaptıklarının kısımlarına doğru yürürken gözüne ufak çaplı bir yangın takıldı.

Efla, hayatının önemli bir dönemini beraber geçirdiği tekerlekli sandalyesine veda ediyordu, cezası bitmiş bir mahkûm gibi kendini hür hissediyordu. Gökyüzüne döndü ve göz kırpan yıldızlara bakarak “Artık size elveda diyebilirim,” dedi. Yangını çıkartan oydu. Bay Fend’in yanına gelmekte olduğunu fark etti. Topallayarak anca yürüyebiliyordu. Tekerlekli sandalyesini ilk başta bir çöp

tenekesine atmayı düşünmüştü ama gözünün ona takılma ihtimaline bile katlanamamıştı ve yakmayı daha doğru bir çözüm olarak görmüştü.

“Gelecek hep karanlıktı benim için. Olasılıkların hiçbiri beni iyiye götürmüyordu. Ama hayatta beklenmedik şeyler olabiliyor. Bu benim bile tahminlerimin ötesinde bir şeydi,” diye anlattı Efla yaşadıklarını Bay Fend’e. Kedi Oğlan’ın yeteneğinin Efla’yı on sene öncesindeki sağlıklı haline getireceğini kimse bekleyemezdi. Sakat arkadaşına döndü, Bay Fend de Efla’nın yerinde olabilirdi, ama bir daha General, Kedi Oğlan’ın yeteneklerini grup arkadaşları üzerinde gerekmedikçe kullanmayacağı yönünde talimat vermişti. Bay Fend de zaten sakat bacağına iyileşmesini istememişti.

Bay Fend, Efla’nın anlattıklarını dinledi. Efla samimiydi söylediklerinde, ama bu dürüstlüğünün kaynağı Fend’in gücünden dolayı değildi. Bay Fend insanları dürüst olmaya zorlayan sesinin gücünü kaybederse takımında olmasının bir anlamı olmayacağını biliyordu. Kendisi Evren gibi özel bir konumda da değildi. Bu korkusunu Efla ile bile paylaşamıyordu. Her yerde kamera sistemleri olduğunu tahmin edebiliyordu. General’in kulağına bu durumunun gitmesini istememişti. Zaten yeterince sıradışı depresif halleri General’in de dikkatini çekiyordu elbette.

General, Evren ile özel olarak konuşması esnasında Bay Fend’in de bulunmasını istemişti. General, Evren’in dürüstçe yanıt vermesini arzu etmiş olmalıydı. Ama Bay Fend o esnada gücünün etkisini gösteremediğinin farkındaydı ve bunu General’e söyleyememişti.

Efla ile beraber gökyüzüne yükselen kül bulutunu seyre dalmıştı. Efla adına seviniyordu. Onun yeniden hayata umut dolu gözlerle bakması ona az da olsa huzur veriyordu. Burada bir mucizenin birebir gözlemcisi olmak da beklenmedik bir deneyim olmuştu onun için. Kedi Oğlan ile olan konuşması aklına geldi. O kısa süren sohbetlerine bir ara devam etmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Onda daha bir dolu mucize saklı olduğunu biliyordu.

Kara Altın odasındaki banyoda tıraş oluyordu, kara sakalından kurtuluyordu, düşen her bir kıl parçası

geçmişinde işlemiş olduğu günahları sembolize ediyor gibiydi. Kömür gibi gözlerine aynada bakarak: “Yaptıklarımı telafi edecek fırsatım umarım hâlâ vardır,” dedi.

Yeni haline alışmak için biraz balkonda hava almaya karar verdi. Ozan o sırada mutfakta hazırlamış olduğu iki adet buz gibi limonatayı elinde tepsi ile taşımaktaydı. Kara Altın’ı görünce ilk başta tanıyamadı, sonra da yeni görüntüsünü beğendiğini söylemeden duramadı. İltifattan hoşlanan Kara Altın da onunla beraber limonatasını beklemekte olan Rüyacı’nın yanına gittiler.

Rüyacı balkonda oturmaktaydı. Gözleriyle yangın yerine bakıyordu. Efla’nın neden bunu yaptığını o da anlıyordu. Kazalar insanın kabuslarına bile girmemesi gereken hatıralar silsilesiydi, onlardan insan ne kadar isterse uzaklaşmıyordu. Efla’nın bunu başarmış olması ona da umut vermişti, aynen Bay Fend gibi.

Limonatasını aldıktan sonra Ozan’a teşekkür etti ve Kara Altın’ı boş sandalyelerden birine buyur etti Rüyacı. Dikkatli gözlerle yangını seyretmeye devam ediyordu. Bay Fend’in durumu onun da dikkatinden kaçmamıştı.

“Bu güvenlik önleminin ortaya çıkmasından beridir Bay Fend’in garip halleri beni kuşkulandırıyor,” diye fikrini belirtti.

“General mi?” diye sordu şaşkınlıkla Ozan. Bir senedir onunla beraber tüm ülkeyi dolaşmıştı, General’in bazı zamanlarda ne kadar tehlikeli olduğunu birebir gördüğü olmuştu. Yine de bu projenin önemini o da farkında olduğundan General’e hiç sesini çıkartamamıştı. Ama Rüyacı ile beraber vakit geçirdiğinden beri General hakkında düşüncelerinde değişiklik olmaya başlamıştı. Benzer şekilde de Kuzgun’da aynı düşüncelerin yeşermeye başladığının farkındaydı. Rüyacı’yı General konusunda ikna eden Ozan olmuştu, ama şimdi o da Rüyacı gibi her şeye kuşkuyla bakıyordu.

“Yok yahu, General Bay Fend’e ne yapmış olabilir ki?” diye itiraz eder gibi oldu Kara Altın, ama sonra ensesindeki ize eli gitti ve General’in yapabilecekleri aklına geldi.

“Eğer bir şey yapmışsa bunu çok yakında öğreneceğiz,” dedi Rüyacı, onlara söylemediği bir şeyler biliyor gibiydi.

(01.07.2015 – 4. Gün)

“O bir Tanrı olmalı,” diye fısıldadı General. Elinde dikiş iğnesi boyunda bir cihaz tutuyordu ve ofisinde oturuyordu. Bu sabah kahvaltı yapası gelmemişti. Midesi gurulduyordu, ama yine de yemekhaneye inmiyordu kendisine de itiraf edemediği bir nedenden dolayı.

“Bunu size söyleyen bendim, General. Bunca yıl ölmemeyi başarmış birisi olsa olsa Tanrı olabilir demiştin size.”

Gelen Efla’ydı. General hemen cihazı ceketinin iç cebine taktıktan sonra: “Tanrı’nın yirmi yaşında bir delikanlı gibi görünmek isteyeceğini sanmıyorum,” diye karşılık verdi.

“Ben Tanrı demedim, olsa olsa Tanrı olabilir dedim. İki farklı şeyler.”

Efla ile kelime oyunu yapacak dermanı yoktu bu sabah. Ofisinin kapısını sürekli açık tuttuğu için kendisine kızıyordu. Her an birisi habersiz gelebiliyordu.

“Bana göre aynı, Bay Efla. Her neyse size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Efla’ya. Askerlerin baskınından sonra Kedi Oğlan ile ilgili sohbetlerine kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Efla’dan arzu ettiği yanıtları bulamamıştı. Özel insanların tamamından daha tanrısal bir güce sahip olarak görüyordu Kedi Oğlan’ı sadece ve bu düşüncesini General tatmin edici bulmamıştı, dahası onu daha da endişelendirmişti bu düşünce.

Efla sözlerine başlamadan önce hafifçe öksürdü. Ardından: “Öncelikle Bay Fend’e ne yaptın bilmek istiyorum,” dedi. Bu ani çıkışı hele Efla’dan hiç beklemiyordu. Bay Fend’in durgun hallerinden en çok şüphelenecek olanın Efla olacağını biliyordu, ama General bu duruma neden olanın alınan güvenlik önlemleri

olduğunu düşünmek istemiyordu.

“Bilmek senin işin sanıyordum,” diye alaycı bir ses tonuyla yanıt verdi General. Efla’ya istediği yanıtı verecek hali yoktu nasılsa. Bu tatsız sohbeti elinden geldiğince uzatacağı ve Kuzgun ile Rüyacı’da olduğu gibi yine otoritenin kimde olduğunu gösterecekti ona da.

“Hayır, öyle olsaydı Tanrı olan ben olurum. Şöyle açıklayayım: Beynimde boş bir levha var ve onu dolduruyorum.”

“TabulaRasa.”

“Evet, aynen öyle General. Felsefeyle ilgilendiğinizi bilmiyordum. Hele ki askerlikte felsefeye yer yoktur diyen biri olarak şaşırttınız beni.”

Efla’nın gücü etrafında gördüğü, duyduğu, edindiği bilgilerin bir araya gelmesiyle kendini gösteriyordu. Herkesten daha çok ufak ayrıntılara dikkat edebiliyordu. Bu yüzden onun yeteneğini en doğru şekilde davranışçı kuramlar açıklayabiliyordu.

General masasının üstünde duran kar küresini eline aldı. Kar küresinin içinde tesisin küçük hali vardı. Küreye bakarken Efla’ya açıklamasını yaptı: “Bana bir hafta süre verdiler. Bir hafta! Bir haftanın sonunda sizin hazır olmanız gerekiyor. Projenin sonuçlandırılabilmesi için elimden geleni yapıyorum ama bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz. Hepinizi burada tutmak adına bazen yalan söyleyebilmem gerekiyor. Bunun için de demin şu ceketime taktığım iğneye ihtiyacım var, ama iğnenin biraz yan etkisi olduğunu ben de bilmiyordum. Bay Fend’i huzursuz ediyor, o endişelerinin tüm nedeni o iğne.”

Dürüst olmanın getirmiş olduğu rahatlığı özlediğini itiraf ediyordu kendisine. Sözler çok rahat bir şekilde ağzından çıkıveriyordu. İğne ceketinin iç cebinde takılı olmasına rağmen yalan konuşmamıştı.

“Yolun ortasında bir iğne, diyorsunuz General. Bakın, gerçeği söylemek daha kolay değil miydi?” diye karşılık verdi Efla. Yüzünde zafer kazanmış bir eda vardı.

O anda gerçeği anlamıştı General. Çevresine

bakarak: “Rüyacı, anladık bu bir yanılsama. Kesebilirsin şunu,” diye konuştu. Ama Efla kaybolmamıştı. General hemen ceketinin içine baktı, iğne orada yoktu. Demin elinde tuttuğuna emindi, Efla geldiğinde ceketinin cebine kendisi takmıştı.

“Sanırım iğnenizi düşürdünüz, General.”

Elinde bahsi geçen dikiş iğnesi şeklindeki cihazla ortaya çıkan kişi Marker’dı. Ardından General, Rüyacı ve Bay Fend’in de ofisinde olduklarını gördü. Rüyacı yanılsamaları sayesinde sadece Efla’nın General tarafından görülmesini sağlamış olmalıydı. Ama demin gerçekleri söylediği düşünülürse Efla yerine konuşmanın bir kısmını Bay Fend yapmış olmalıydı.

“Demek bunun için bana bilardo oynamayı teklif etmiştin, Marker,” dedi her şeyi anlayan General.

“Gözleri hassas olan birinin o iğneyi sizden alabilmesi gerekiyordu,” diye karşılık verdi Marker.

“Ardından iğnenin çalındığını fark etmemeniz için bir yanılsama gerekiyordu,” diye ekleme yaptı Rüyacı.

Efla, Bay Fend’in durumundaki garipliği çözmesi gerektiğinin farkındaydı ve bu durumun ne olduğunu anlayabilecek kişi bir tek oydu. Bu durumu Rüyacı ile konuşmuştu ve çok fazla kişiye yaymadan bir plan yapmaya karar vermişlerdi. Bay Fend’e de emin olmadan durumu anlatmamışlardı, onu daha beter endişelendirmek istememişlerdi. Bazen söylediğimiz kelimeler bazen sırlarımız hakkında ipuçları barındırır, bunu farkında olmadan yaparız. Ancak Efla gibi bu konuda özel yeteneği olan birileri bu ipuçlarını iyi bir şekilde değerlendirebilirdi. Askerlerin baskımından sonra yolun ortasında bir iğne olduğuna dair bir metafora bulunmuştu, normal bir benzetme olarak görülebilirdi ama Efla öyle düşünmüyordu. Kendisi bir psikologdu ve söylenen her sözün bir anlamı olduğunu biliyordu.

“Artık hepimiz aynıyız, General. Yalan yok, endişe yok,” dedi Efla ve Rüyacı ile Marker odadan çıkarken onları takip etti.

Rüyacı, grup içerisinde General hakkında en baştan

beri olumsuz duygular besleyen biriydi ve bu konudaki haklılığın ortaya çıkmasından ötürü için artık daha rahattı. Efla'nın ona gelerek bu konuda yardım istemesinden ötürü onur duymuştu, böylece General'e ona yaptıklarının karşılığını verme fırsatı olmuştu. Efla her ne kadar General'e karşı özel yeteneğini kullanmaması gerektiğini ona söylese de bu durum ancak Rüyacı'nın yanlısamları ile halledilebilecek bir şeydi. Bu şekilde General ile hesaplaşmış gibi hissediyordu.

Marker ise durumun geçici bir şey olduğuna inanıyordu ve özel yeteneğini kullanabileceği bir ortamda bulunduğu için mutluydu. Bilardonun efendisi unvanını da kullanmaya devam edebilirdi hem tekrardan.

General ile sadece Bay Fend kalmıştı. Sol göğsünde ağrı kaybolmuştu. Tekrar huzur duygusu geri dönmüştü. Huzursuzluğun getirdiği rahatsız edici duyguları uzun bir süre özlemeyeceğine emindi. Bu özel gücünün getirdiği durum artık kişiliğinin bir parçası olmuştu ve onsuz kendisini çıplak hissediyordu. Bu yüzden Efla ve Rüyacı'ya bu durumla ilgilendikleri için minnettardı.

“Merak etmeyin, General. Başarısız olmayacaksınız. Yeter ki bir daha hile yapmaya kalkışmayın,” dedi Bay Fend ve sesinin kudretinin geri dönüşüne tanık oldu. General'in Bay Fend'e söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, sadece bu durumu kişiselleştirmediği için teşekkür edebilirdi. Yoksa grup içinde isyan çıkmasına neden olabilirdi ve ona söylenildiği gibi bir linçin ortasında kalabilirdi. Kimse de onu kurtarmaya gelmeyecekti, talimatlar bu konuda açıktı.

Bay Fend de General'in ofisinden çıkmıştı ve artık General kendi zihninin karanlık koridorlarında yalnız başına kalmıştı. Karanlıkta boş yere bir mum arıyordu, ama çıkışı bulmam imkansızdı.

Kar küresini elinden bırakmayan General ofisinden çıktı ve balkona doğru yürüdü. Serinlik çok iyi gelmişti. Hatta karnını bile acıktırmıştı rüzgârın yüzüne çarpan etkisi. Balkonun kenarlıklarına tutundu ve bir süre bekledi. Herkesin şu anda yemek salonunda olduğunu biliyordu ve General'e karşı kazanmış oldukları zaferin mutluluğunu yaşıyor olmalıydılar. Kuzgun'un yüzünü aklına getirdi. Kendisini bir kafeste görmeye başlıyordu

o da. Bir an için içine dolan öfkeyi bastıramadı ve tüm gücüyle küreyi fırlattı. Kar küresi şans eseri yumuşak çimene düştü ve camı kırılmadı.

“Anlaşılan bu bir işaret. Onlar gibi ben de burada hapisim” dedi General yenilmiş bir ses tonuyla.

* **Not:** Aşk mektupları, yazar arkadaşım, S. Damla Ergenç'in yazdığı tarihi kurgu ve romantik türünde bir kitaptır.

Romeo ve Juliet

Juliet gördüklerine inanamıyordu. Gönlünün sahibi delikanlı, kendisi için açılan mezarın hemen yanında yatıyordu. Romeo'nun cansız bedeni adeta Juliet'ide yanına çağırıyordu. Juliet bu oyunu oynadığına pişmandı. Rahibin verdiği ilaç bir süre ölü gibi görünmesine yetmişti ama Romeo onun gerçekten öldüğünü sanınca, hayatını mezarından daha karanlık eden şeyi yapmış ve kendini hançerleyerek canına kıymıştı. Juliet sanki bin yıldır sevgilisinin yanında, başını dizlerinin üzerine koyarak ağlamıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. O anda Romeo'nun elinden düşen kanlı hançeri gördü. Hançer sanki dillenmişti ve Juliet'e ne yapacağını söylüyordu. Juliet hançeri eline aldı. Gözleri bir cansız Romeo'ya bir hançere kayıyordu. Ama hançerin söylediklerini anlamıştı. Romeo'suz bir hayatın hiçbir anlamı olmayacaktı onun için. Elini çabuk tutması lazımdı. Romeo'nun ruhu henüz uzaklaşmamış olmalıydı ve ona yetişmeliydi. Juliet hançeri iki eliyle sıkıca kavradı. İki sevgilinin bedenleri aşklarını ebediyete göndermiş bir şekilde yanyana yatmaktyadı artık.

Sahnenin perdeleri inerken salon kısa bir sessizlikten sonra alkış sesine boğuldu. Perdeyi aralayarak çıkan Romeo, Juliet, rahip Laurence, Montegue ve Capulet ailesinin fertleri seyircileri defalarca selamladılar.

“Aşkım, harikaydı değil mi?”

“Bence de. Kabul etmemiz gerekir ki bu eseri insanlardan daha iyi kimse oynayamaz. – Suzanna sevgilisinin yardımı ile şalını düzeltirken söylemişti bunları.”

“Sana hak vermemek elde değil. Ancak yine de düşünmeden edemiyorum. ‘Neden?’ diye.”

“Başlama yine eksiklik triplerine!”

“İyi de bu eksiklik tribi değil ki! Ben gerçekten bunu anlayabilmeyi, yaşayabilmeyi isterdim. Romeo ve Juliet'i onca seferdir neden seyrediyorum sanıyorsun? Hissediyorum, cevabı burada bir yerde, ama çözümlemem mümkün olmuyor. O kadar çok mantıksız olay var ki! – Maks birden durdu.

Sevgilisinin koluna yapıştı. Yüzünde her zamankinden daha düşünceli bir ifade vardı. – Eksiklik mi dedin?”

“Evet eksiklik. İnsanlara has bazı şeyleri anlayamamak son derece doğal. Oysa sen bunu eksiklik olarak algılıyorsun.”

“Çok doğru söyledin. Eksiklik. Şimdi anladım ne olduğunu!”

“Kusura bakma ama bugün çok tuhafısın! Ne oluyor sana?”

“Yok, yok cidden anladım..., galiba! Biraz parkta dolaşalım mı? Sana da anlatmak istiyorum.”

“Neden olmasın. Hava harika. Biraz dolaşmak güzel olacak.”

Maks sağ kolunu dirseğinden kırarak sevgilisi Suzanna'ya doğru yaklaştırdı. Suzanna sol kolunu kendine yaklaşan aralıktan geçirdi ve ellerini birleştirdi. İki sevgili biraz da Romeo ile Juliet'in acıklı hikayesinin etkisi ile olsa gerek, romantik bir akşam turu atmaya başladılar. Suzanna sabırsızdı, sevgilisi Maks acaba ne anlamıştı?

“Maks, anlat bakayım ne anladın?”

“Şekerim, biz hep başka yerde aradık aşkı. Kimisi insanların kimyası ile ilgili dedi, kimisi insanların ruhu olduğu için dedi. Her ikisi de bizlerin anlayamayacağı alanlar. Böyle giderse hiçbir zaman da anlayamayacağız. Bak, mesela biz! Sevgiliyiz seninle! Yanlış anlama bak, seni seviyorum, ama bu..., nasıl desem..., aşk değil gibime geliyor bana. Baksana şu Romeo'yla Juliet'in başına gelenlere. Aşk öyle bir şey olmalı ki onca mantıksız hareketi yaptırabilsin!”

“Bunun insan bedeninde meydana getirdiği değişiklikleri tespit etmekten öteye geçemedik. Bu

değişikliklere yol açan nedenlerin ve sonuçlarının simülasyonu mükemmel. Ama yine de birşeyler eksik!”

“Hah işte bu! Ben de bundan bahsediyorum. İki insan arasında aşkı aşk yapan iki sevgili arasındaki eksiklik. Bunun ne tür bir eksiklik olduğunu araştırmak gerekecek. Ama bu şimdilik önemli değil. İşte eksiği olan iki kişi biraraya geldiğinde ortaya çıkıyor aşk. Her insanın eksiği diğerininkinden farklı olduğu için de öyle herkes birbirine aşık olamıyor. Bu eksikliklerin öyle olması lazım ki birbirini tamamlayabilsin! Anlayabiliyor musun? Aşk dedikleri şey bir bütün olmanın verdiği mutluluk olsa gerek.”

“Aramızdakinin aşk olmamasının nedeni bu mu yani? – Suzanna, Maks'a aşık olduğunu düşünüyordu. Ancak bunun aşk olmayabileceği fikri hiç de hoşuna gitmemişti.”

“Hayır canım, tabii ki öyle değil. Bizimkisi gerçek aşk. Seni seviyorum, biliyorum sen de beni seviyorsun! Bizim eksikliğini hissettiğimiz şey, eksikliğin olmaması! Bak anlatmaya çalışayım.”

Maks, Suzanna'nın parkdaki banklardan birine oturmasını istedi. Kendisi de tıpkı bir tiyatro oyuncusu gibi karşısına geçti ve ellerinin yardımı ile anlatısına başladı.

“Bak şimdi. Dış görünüşlerimiz farklı değil mi? – Eliyle sevgilisinin göğüs hatlarını belli ettikten sonra, kollarını aşağı indirdi, bu sefer de kalçalarının kıvrımlarını ellerinin havada yaptığı hareketlerle anlattı. Suzanna, ‘e bu bilmediğimiz bir şey değil’ der gibi başını salladı. – Üst davranış protokollarına bakıyoruz. Yine farklılıklar var. Siz, hanımefendi tıpkı zarif bir hanımefendi insan gibisiniz. Ben de buna yakışır bir erkek olmaya çalışıyorum. Şimdi biraz daha derine inelim. Karşımıza ne çıkıyor? Kuantron 5. Sende kuantron 5, bende de... Yani esasen aramızda

hiçbir fark yok. Sadece işlemediğimiz protokollar farklı. Oysa bize kuantron 5 seviyesinde birer eksiklik lazım. Anlatabiliyor muyum? Düşünsene sende bir eksik, ben de bir eksik. Biraraya geldik mi tam kapasite bir kuantron 5. Adım gibi eminim işte o zaman aşkın ne olduğunu hissedebileceğiz. Tıpkı bir insan gibi.”

“Maks sen bir dahisin! Böyle bir çıkarımı neden ben yapmadım anlayamadım.”

“Sen benim gibi meselenin üzerine düşmediğin içindir. Ben Rome ve Juliet’i neden defalarca seyrettim sanıyorsun? Cevabın orada olduğuna emindim, bilmiyorum ‘neden?’ ama öyle.”

“Maks, iyi de o ideal eksikliği nasıl bulacağız biz? Hani diyelim F45 ve Z14’ü karşılıklı olarak devre dışı bıraktık. Ya eksikliklerimiz birbirimizi tamamlayamaz ise. Ne bileyim kimsenin daha önce denemediği bir şey bu. O zaman aşkı hissetmek hiçbir zaman mümkün olmaz.”

“Doğru diyorsun! Sende bir eksiklik, ben de bir eksiklik, tek başımıza tam kapasite işlevselliğimizde önemli düşünüş olacaktır.”

“Hatırlıyor musun? Juliet, Romeo olmadan yaşayamayacağını söylüyordu!”

“İyi de aşk buna değer mi? Ancak beraberken tam kapasite işlevselliğimizi muhafaza edeceksek, tek başımıza kimse için bir faydamız olmaz ki! Galiba bu eksiklik teorimin de eksik yanları var. Biraz daha incelemem gerekecek konuyu.”

“Bence de. Aşk öyle şıp diye anlaşılabilir bir şey değil. Neresinden baksan bir mantıksızlık. Dengesiz ve rasyonel olmayan hareketlere iten bir duygu.”

“Belki de aşık olmamız daha iyidir. Sonuçta

ben seni seviyorum, sen de beni. Aramızdaki ilişki gayet güzel gidiyor. Bence aşık olup da her şeyi berbat etmeye gerek yok.”

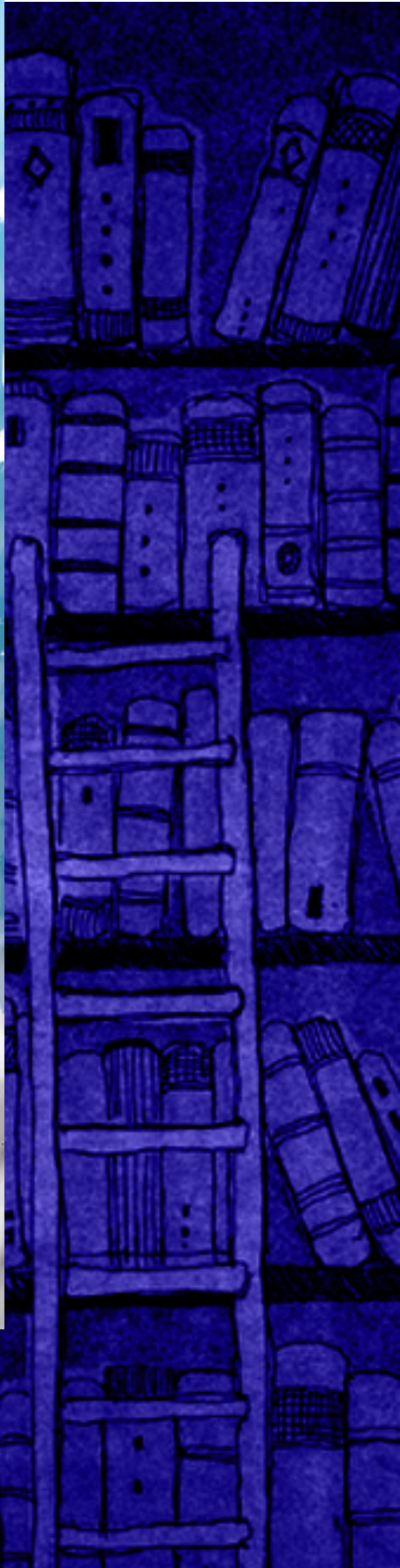
“Ama bu sırrı çözememek de beni rahatsız etmiyor değil. İnsanlar bazı konularda hâlâ bizler için ulaşılmaz kalıyorlar. Oysa onları anlamayı nasıl da isterdim.”

“Ben aşk arayışına devam edelim derim. Hâlâ cevabın yakınlardan bir yerlerde olduğunu hissediyorum.”

“Yani?”

“Umarım, birkaç kere daha Romeo ve Juliet’i izlemeye gideriz. İnsanlarınkı kadar güzel performans olamaz. Hem seninle güzel de vakit geçiriyoruz.”

“Belki eksik olan bir şeylerin de farkına varırız, değil mi?”

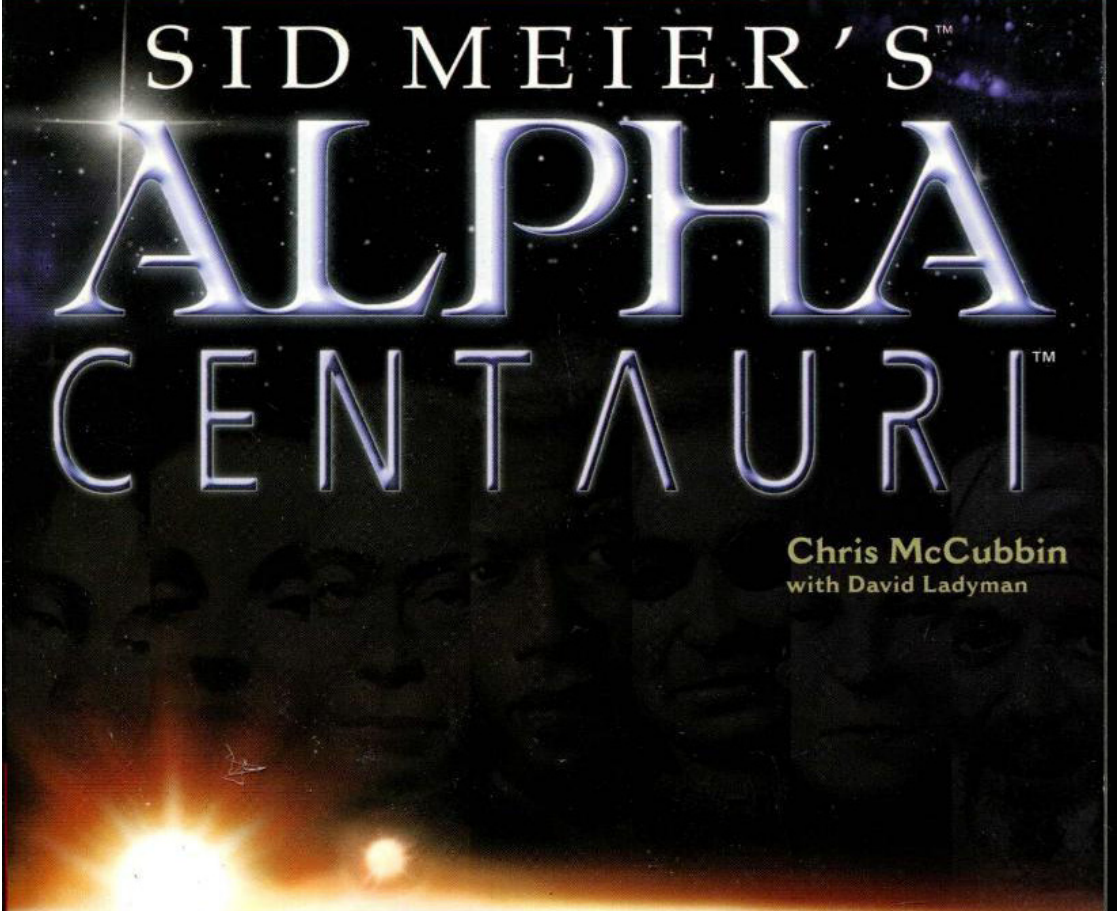
kitapla muhabbet

 /kitaplamuhabbet

Muhittin Yağmur POLAT

Bilgisayar ve Video Oyunlarında Bilimkurgu:

Merhaba değerli bilimkurgu severler. Mart 2019 sayısında tekrar karşınızdayız. Bu sayımızda bir bilimkurgu başyapıtı olan SidMeier's Alpha Centauri oyuna kısa bir bakış atıyoruz.

SidMeier ve Bruce Shelley tarafından tasarlanan ve Micro Prose firmasınınca geliştirilen bir strateji oyunu olan Civilization (1991) serisi oyunlardaki olası zafer koşullarından birisi de Alpha Centauri sistemine koloni gemisi gönderen ilk uygarlık olmaktadır (wikizeroo.net). Alpha Centauri, Civilization oyunlarının bittiği bu noktadan başlamaktadır.

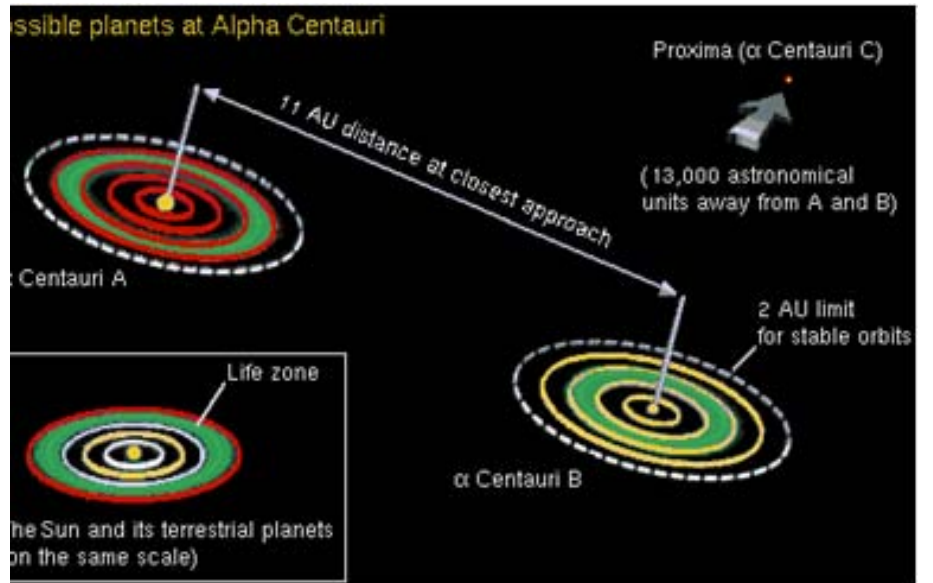
SidMeier's Alpha Centauri (Alpha Centauri olarak da kısaltılır) yine Civilization gibi sıra tabanlı bir strateji oyunudur. Brian Reynolds ve SidMeier tarafından 1999'da Jeff Briggs ile kurdukları Firaxis Games firması için yapılmıştır. Oyunun öyküsü, Alpha Centauri yıldız sistemindeki bir gezegenin kolonileşmesini anlatmaktadır. Daha sonra SidMeier's Alien Crossfire adında bir genişletme paketi de piyasaya sürüldü. Oyuncular arasında popüler olmasına ve eleştirilenlerce beğenilmesine rağmen, Civilization serisi oyunların ticari başarısını yakalayamadı. Alpha Centauri ve genişleme paketi Alien Crossfire daha sonra Alpha Centauri Planetary Pack olarak bir arada sunuldu (civilization.fandom.com).

Alpha Centauri, Civilization serisinden oynanış ve düşünce olarak farklıdır. Civilization'da ilkel kabilelerden gelişmiş bir toplum oluşturulmaya çalışılırken, Alpha Centauri'de çorak bir gezegene inşileri ardından parçalanan bir toplumun birbiriyle mücadelesi işlenmektedir. Her grup Birliğin kaynakları ve teknolojisini paylaşmaktadırlar (mobygames.com).

Alpha Centauri Sistemi'nin Güneş Sistemi'ne olan uzaklığı yaklaşık 4,37 ışık yılıdır. Sistem üç adet yıldızdan oluşmaktadır. Bunlardan ilki olan Alpha Centauri A yıldızı yaklaşık olarak güneşten 1,1 kat daha büyüktür ve parlaklığı da güneşin yaklaşık 1,5 katıdır. Sistemdeki bir diğer yıldız ise Alpha Centauri B adı verilmiş olan yıldızdır.

Bu yıldızın büyüklüğü güneşin 0,9 katıdır ve parlaklığı da güneşin yarısı kadardır. Alpha Centauri A ve Alpha Centauri B yıldızları, ortak merkeze sahip bir yörüngede birlikte dönmektedir. Bu iki yıldızın yörüngede dönme süreleri yaklaşık 80 yıldır. İki yıldızın bu yörüngede döndükleri esnada birbirlerine olan uzaklıkları değişmekle birlikte, uzaklık en fazla güneş ile Plüton gezegeni arasındaki mesafe kadar olmaktadır (yaklaşık 35,6 astronomik birim). Sistemde yer alan üçüncü ve son yıldız ise Proxima Centauri'dir. 2016 yılında Proxima Centauri yıldızı etrafında dönen ve büyüklüğü yaklaşık dünyamız kadar olan bir gezegen keşfedilmiştir. Gezegende sıvı halde su bulunabileceği düşünülmektedir. Ancak gezegenin çok uzak olmasından dolayı, günümüzdeki teleskoplar ile gezegene ilişkin çok fazla bilgi edinilememiştir. Alpha Centauri dünyamıza yakın olması sebebiyle, güneş sistemi dışı uzay araştırmalarının odaklandığı bir sistem olma özelliğine sahiptir (bilgiustam.com).

Alpha Centauri Sistemi (Rigel Kent olarak

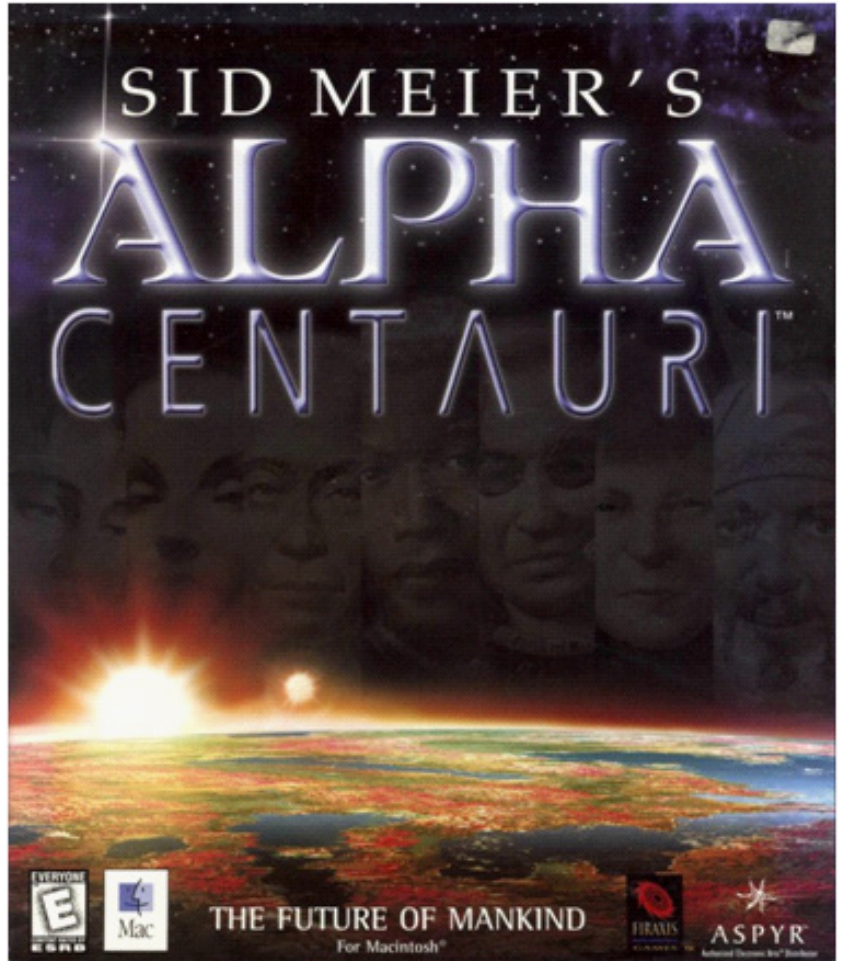

da bilinmektedir) Güneş'e en yakın yıldız sistemi olduğundan yıldızlararası yapılacak yolculuklarda ilk akla gelen durak olacağı düşünülebilir. Bu nedenle pek çok bilimkurgu roman, öykü, film ve oyunda önemli bir yere sahiptir. Philip K. Dick'in Alfa Ayının Kabileleri (1964), William Gibson'ın Neuromancer (1984), Isaac Asimov'un Vakıf ve Dünya (1986), Arthur C. Clarke'ın Uzak Dünyanın Şarkıları (1986) isimli romanları bunlara örnek verilebilir.

Milattan Sonra 2060 yılında Dünya, savaşlarla, yoksulluk ve ekolojik hasarlar nedeniyle yaşamak için korkunç bir yer olmuştur. Birleşmiş Milletler, insanlığı yok olmaktan kurtarmak için son bir girişimde bulunur. Büyük bir uzay gemisi olan UNS UNITY'nin (Birlik) yapımına başlanır. Görevin amacı uzay gemisinin içine mümkün olduğunca çok insanı yerleştirmek, onları derin bir uykuda tutmak ve Cehennem haline gelmiş olan Dünya'dan çıkartarak Güneş'ten sonra en yakın yıldız sistemi olan Alpha Centauri'de bulunan ve canlı yaşamı sürdürmek için gerekli koşulların çoğuna sahip olduğu görünen Chiron Gezegeni'nde bir yerleşim oluşturmaktır. Ancak yanlış gidebilen her şeyin yanlış gideceğini söyleyen Finagle Yasası için bu görev de istisna değildir. Derin uyku dondurma sistemi bozulunca koloniciler yaşam mücadelesine başlarlar. Gemideki bir patlama, geminin iticileri üzerinde büyük hasara yol açarak, gemi liderleri arasında artan bir kriz

yaratır. Sonuç olarak, UNS UNITY'nin kaptanı öldürülür ve mürettebat Chiron'un yüzeyinde kullanılacak olan koloni kozalarını yöneten yedi lider etrafında gruplara ayrılırlar. Her grup farklı bir ideolojiye ve Yeni Dünya'da refah sağlamak için kendi planlarına sahiptir (tvtropes.org).

Gezegeni yapılandırmak için mücadele eden farklı ideoloji ve emelleri olan bu gruplar: Albay Corazon Santiago liderliğindeki militarist Sparta Federasyonu, Rahibe Miriam Godwinson'ın liderlik ettiği teokratik Rab'bin İnananları, Akademisyen Prokhor Zakharov liderliğindeki teknokratik Gezegen Üniversitesi, CEO Nwabudike Morgan başkanlığındaki kapitalist

Morgan Industries, Lady Diedre Skye liderliğindeki çevreci Gaia'nın Üvey Kızları, Başkan Sheng-Ji Yang'ın başkanlık ettiği totaliter İnsan Kovarı ve BM'nin kalıntıları olan ve Komiser Pravin Lal liderliğindeki Barış Muhafızlarıdır (tvtropes.org).

UNS UNITY, Chiron'a vardığında, herkesin korkularına gerçek olur. Gezegenin ümit edildiği kadar güvenli olmadığını tespit ederler. Atmosfer'de oksijen çok az ve azot çok fazladır. Kapalı kolonikozalarından çıkan herkes oksijen maskesi takmak zorundadır. Üstelik Xenofungus olarak bilinen yerel "flora", yüzeyin çoğunu kaplamaktadır. Yerleşimi ve nakliyatı

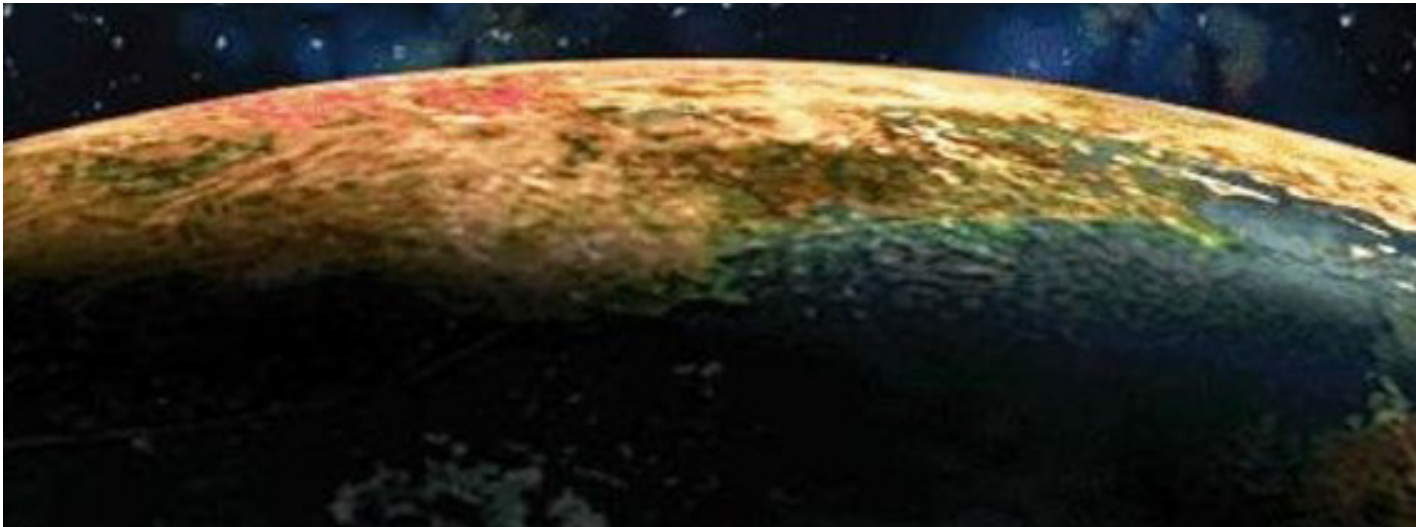
önlemektedir. Daha da kötüsü, Xenofungus, insan yerleşimlerine saldıran ve kurbanlarını ölmesine neden olan MindWorms'un da konakçısıdır (tvtropes.org).

Oyundaki asıl dönüm noktası ise tüm Xenofunguslar'ın bir ağ halinde birlikte devasa bir beyin oluşturduklarının Lady Deirdre Skye tarafından keşfedilmesiyle gerçekleşir. Gezegenin doğal yaşamı tedavi edilebilirse insan yaşamına daha uygun koşullar oluşabilecektir. Ancak Her 100 milyon yılda bir gezegenin doğal yaşamı bilinçli olarak tüm gezegeni kaplayacak bir büyüme durumuna ulaşmaktadır; Gezegendeki bu

devasa beyinin oluşturduğu bilinç gezegeni tamamen kaplayacak bu büyüme duruma ulaşmak için faaliyete başlar. Öyle görünüyor ki, İnsanlığın gelişi bu süreci hızlandırmıştır. Acaba bu

durum İnsanlığın son neslinin de tükenmesine neden olacak mıdır? Yoksa İnsanlık döngüyü kırılabilir mi (tvtropes.org)?

Alpha Centauri'de temel olarak üslerde besin, malzeme ve enerji üretilir. Besinlerin nüfusu beslenmesi gerekir, malzemeler üretim çalışmalarında kullanılır ve enerji, oyuncuların diplomatik olarak işlem yapabilecekleri veya iyileştirmeler için harcayabilecekleri bir ticaret aracı sağlar. Yedi gruptan her birinin, büyük kısmı Sosyal Mühendislik tarafından belirlenen kendi gündemleri vardır. Bu, bir grubun değerlerini farklılaşmasına, kendileri için önemli gördükleri işleri yapınca puan kazanmasına ya da önem vermedikleri için ceza almalarına neden olur. Sosyal Mühendislik sistemi,yapılar ve birimler gibi diğer iyileştirmelerle aynı şekilde araştırma yoluyla keşfedilir. Araştırmalar, iç içe geçmiş ve birbirlerine bağlı bir ağaç oluşturan 4 tür teknolojiye bölünmüştür. Bunlar: Fetih (doğrudan askeri uygulamalar), Araştırma (birimler ve üsler için dolaylı teknolojiler), İnşaat (doğrudan altyapı uygulaması) ve Keşif (saf bilim ve dolaylı uygulamalar).Ayrılık nedeniyle, gruplar amaçları doğrultusunda farklı şekilde bilimsel çalışmalara odaklanabilirler. Gezegeni keşfetmek çeşitli için birimlere ihtiyaç vardır. Bir ünite mevcut durumda bilinen şasi tipi, reaktör, silah,

zırh ve özel yetenekler gibiteknolojilerden özelleştirilerek geliştirilebilir. Geliştirilen her bir teknolojinin farklı bir masrafı vardır. Son olarak, Alpha Centauri ıssız bir yıldız sistemi değildir. Gezegende, yeryüzünü aydınlatan uzaylı mantarlar ve zihin kurtları gibi garip yaratıklar gibi yaşam formları mevcuttur. Başlangıçta tüm hiziplere karşı düşmanca davranan bu yaşam biçimleri gezegen üzerindeki kendi sırlarını ve etkilerini büyük ölçüde muhafaza ederler (mobygames.com).

Alpha Centauri'de zafer kazanmak için birkaç yöntem vardır. Graplardan biri aşağıdakilerden birini başarırsa zafere ulaşır. İttifak yapılarak işbirliğine dayalı bir zafer elde etmek de mümkündür.

Fetih: Tüm gruplar yok edildiğinde veya bir oyuncuya teslim edildiğinde zafer kazanılır. Eğer işbirliğine dayalı zafer kazanılırsa, zaferi paylaşabilecek (teslim olmuş olanlar hariç) üç müttefik olabilir.

Ekonomik: Bir oyuncu yeterli enerji rezervi olduğu zaman (kabaca gezgendeki tüm şehirleri kontrol altına almak için gerekenlere eşit miktarda olduğunda), küresel enerji pazarını ele geçirerek oyunu ekonomik zaferle kazanabilir.

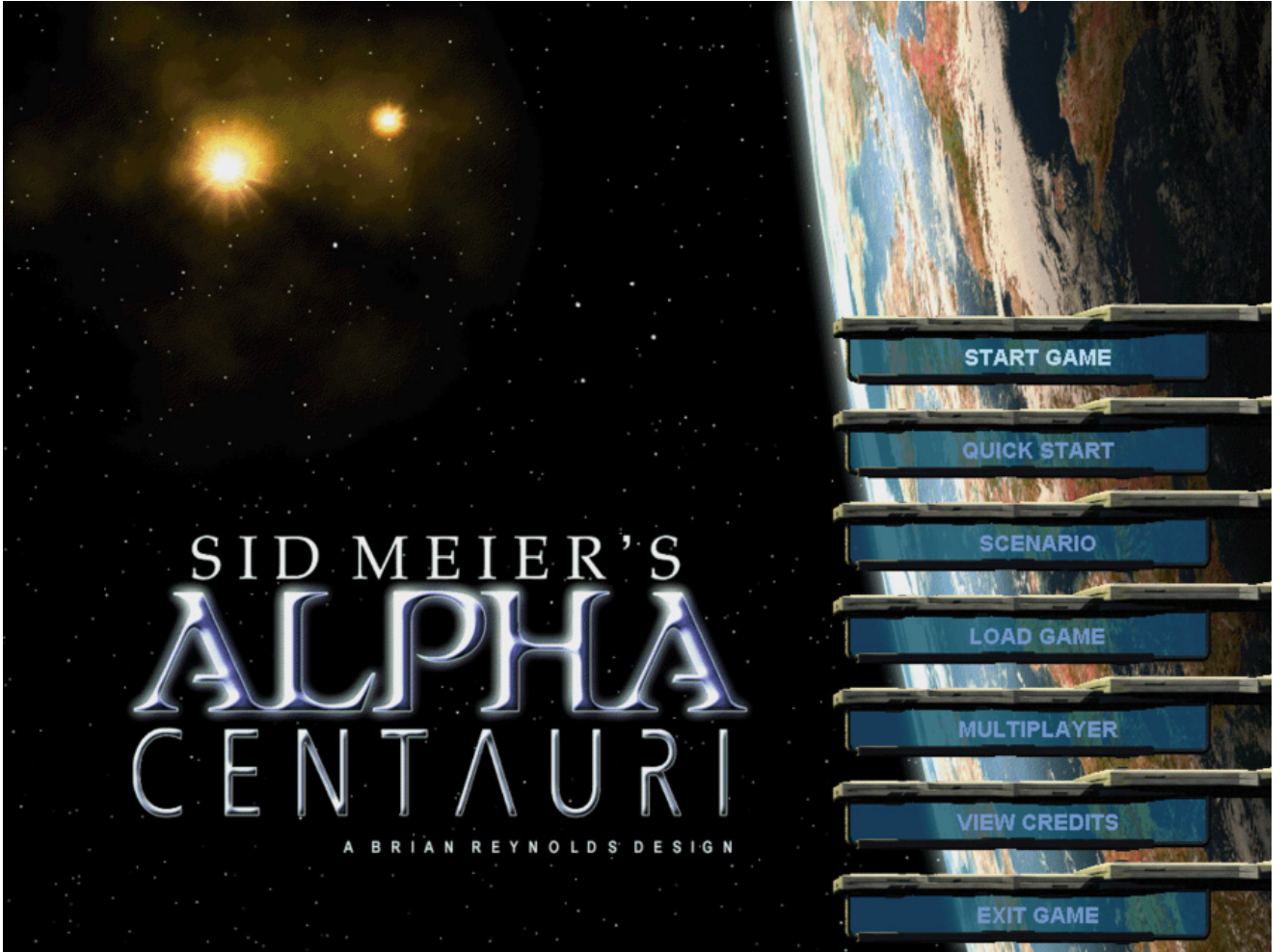
Diplomatik: Bir oyuncu Gezegen Konseyi'ni arkasında birleştirerek diplomatik zafere ulaşır. Bunu yapabilmek için oyuncu, Gezegen Konseyi'nde oyların% 75'ini almak zorundadır. Ancak oylama başarılı olduğu halde muhalif gruplar karara karşı çıkarsa, zaferi kazanmak için fetih yoluyla zorla elenmeleri gerekir.

Yükseliş (Transcendence): Herhangi bir grup tarafından Gezegenin Sesi Gizli Projesi inşa edildikten sonra erişilebilen, Yükseliş Gizli Projesi'nin tamamlanmasıyla elde edilir. İnsanlık

ötesi bu kavram, teknolojik tekillik fikri ile çok yakından ilgilidir. Bu proje yapıldıktan sonra, Chiron'da yaşayan insanlar gezegenin zihni ile bir bütün oluşturmak için maddi bedenlerini terk ederler.

Umarım Alpha Centauri oyunu ilginizi çekmiştir. Yeniden görüşmek ümidiyle.

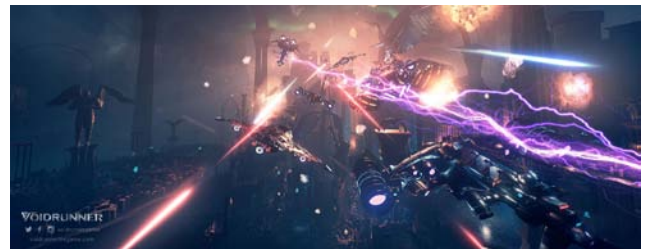
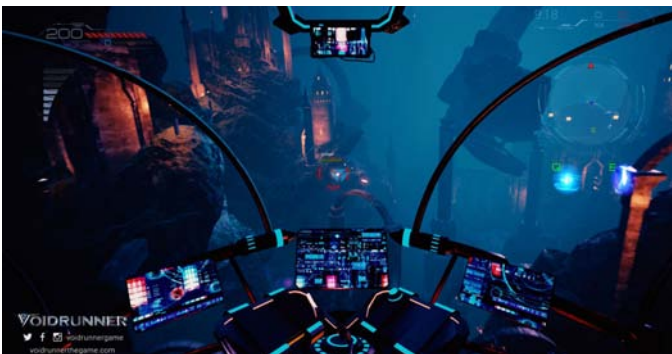
KAYNAKLAR

wikizeroo.net
civilization.fandom.com
bilgiustam.com
tvtropes.org
mobygames.com

Yerli Bilimkurgu Oyunu

VOIDRUNNER

Roman - Bölüm 6 - Dış Uzay

Aysun ERDOĞAN

Kapının İncisi

Oktay ve ikinci kaptan Rıza Aslan, büyük bir kapının önünde duruyorlardı. Kapının üzerinde büyük harflerle D KAPISI -2 yazıyordu. Bu kapı dış uzaya açılan ikinci kapıydı. Oktay ve ikinci kaptan Rıza Aslan uzaya çıkacaklardı. Üzerlerinde uzay uçuşları için tasarlanmış kıyafetler vardı. Bu kıyafetler, uzaya çıkan mürettebatın hareketlerini kısıtlamamak için mümkün olduğunca ince bir şekilde dizayn edilmişti. İlk üretilen astronot kıyafetlerinden hayli farklıydı. Manyetik alan koruyucuları ve mürettebatın istediği yere gidebilmesini sağlayan küçük itici motorları vardı.

Kaptan Çelik, Oktay'ın yanına geldi. Pencereden dışarıyı gösterdi.

“Şu dışarıda duran kırmızı bayrağı

görüyor musun?”

Oktay, küçük pencereden dışarıya baktı. Kapıdan on metre kadar ileride olan bir direğe, kırmızı renkte bayrak asılmıştı.

“Evet efendim. Görüyorum.”

“Peki o bayrağın niçin oraya asıldığını biliyor musun?”

“Hayır efendim.”

Oktay, kaptanın sorusuna cevap verirken, sesinin titrememesi için çok uğraşmıştı. Sırtında uzay elbiseleri, dışarıda asılı duran bir bayrak ve yanında tüm gemiye hükmeden bir komutan vardı. Duymaktan korktuğu şeyi, kendisine söyleyeceği anı endişeyle beklemeye başladı.

“O bayrak oraya, siz uzaya çıkararak onu oradan alınız ve bana getiresiniz diye asıldı öğrenci Oktay.”

“...!!!”

“Sizi duymadım öğrenci Oktay. Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?”

Oktay kocaman açılmış gözleriyle, Kaptan Çelik’in sorusuna cevap verdi.

“Ha! Evet, evet efendim. O bayrak sizin elinize teslim edilecektir.”

Kaptan Çelik, Oktay’a bakıp gülümsemişti. Çocuğun ölesiye korktuğu o kadar belliydi ki, Onu sakinleştirmesi gerektiğini düşündü.

“Korkma, bu bir eğitim gemisi. Oraya yalnız gitmeyeceksin. Sana eşlik etmesi için ikinci kaptanımı yanına veriyorum. O, ihtiyacın olan her konuda sana yardım edecektir.”

İkinci kaptan Rıza Aslan’a döndü.

“Hazırsanız göreve başlayabilirsiniz.”

Rıza Aslan ve Oktay, komutana asker selamı verdikten sonra, kendileri için açılan ikinci kapıdan, hava boşluğu odasına girdiler. Kapı kapandıktan sonra, kaptanın sesini duydular.

“Oktay, unutma bu bir eğitim gemisi. Seni tehlikeye atacak hiç bir şey

yapılmayacaktır. Eğer hazırsan dış kapıyı açmak için gerekli hava boşaltım düğmesine sen basacaksın. Bunu istemiyorsan da o zaman geri gelebilirsin. Ama unutma, bunu yapmak için başka şansın olmayacak. Ya şimdi uzaya çıkarsın ya da kapının incisi Dünyaya döndükten sonra, bir daha uzay gemilerinde görev alamazsın. Tercih senin. Fakat kararını verirken şunu unutma, babanı bulmayı ne kadar istiyorsun?”

Kaptan’ın sözleri Oktay’ı etkilemeyi başarmıştı. Babasını bulmayı her şeyden çok istiyordu. Ama uzay ise onu korkutuyordu. Terlemeye başladı. Ağzı kuruyordu. Gözlerini kapadı ve bir süre bekledi. “Babanı bulmayı ne kadar istiyorsun?” Kaptan’ın söylediği bu sözler zihninde sürekli dönüp durmaktaydı. Şimdi bir karar vermesi gerekiyordu. Kaptan’ın sorusunun cevabını, sadece kendisinin duyabileceği kadar kısık bir sesle cevap vermişti. “Her şeyden çok”. Kesin bir kararlılıkla kapının yanında bulunan düğme basmıştı sonunda. Artık geri dönüşü yoktu. Dışarıya çıkacak ve o kırmızı bayrağı alıp kaptana teslim edecekti.

Düğmeye basılınca, odada bulunan hava boşalmaya başlamıştı. Tüm hava boşalınca ise basınç dengelenmiş ve Oktay ile Rıza Aslan geminin yer çekimi alanından çıkarak havada asılı kalmışlardı.

“Her şey hazır kaptan. Dışarı çıkmak için emirlerinizi bekliyoruz.”

Rıza Aslan, emri beklerken, kaptan yanında bulunan Doktorla Tülay ile konuşuyordu.

“Durumu nasıl?”

Elindeki monitörden Oktay’ın sağlık durumunu takip eden Doktor Tülay, Kaptan’ın sorusuna cevap vermişti.

“Çok heyecanlı ama bunu başaracağına eminim.”

Kaptan Çelik, doktorun kendinden emin olarak konuşmasına şaşırılmıştı.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Kalp atışları yine çok hızlı, tansiyonu iki derece kadar yükseldi ve vücudu ise çok terliyor. Eminim ki gözleri de kararıyordur. Ama daha önce ki ataklarından farklı olarak şu anda çok kararlı. Yapmak istediği işe odaklanmış durumda. Her ne olursa olsun o bayrağı size getirecektir. Bundan eminim”

“Çok kesin konuştunuz.”

“Oktay’ı yıllardır tanırım. Onun bir işe odaklandıktan sonra vazgeçtiğini asla görmedim. Korku onu yolundan alıkoyamayacaktır. Göreceksiniz. Bunu başaracak...”

Kaptan, İkinci kaptan Rıza Aslan’a gerekli emri vermek için mikrofon’un yanına gitti. Düğmeye bastı.

“Kapıyı açabilirsiniz.”

Rıza Aslan, kaptanın emrine sadece “Anlaşıldı kaptan.” diye karşılık vermişti. Ve hiç beklemeden kapının açılması için gerekli düğmeye basmıştı. Kendisi, tereddüt etmeden uzay boşluğuna çıkmıştı bile. Arkasına dönüp baktı. Oktay henüz kapının ağzında duruyordu. Eliyle ona gel işareti yaptı. Oktay dışarı çıkmak istiyordu ama bir türlü elini, geminin açık olan kapısından alamıyordu. Sanki görünmez bir kuvvet onun kapıyı bırakmasına engel oluyordu. Rıza Aslan, Oktay’a cesaret vermek için onunla konuşmaya başladı.

“Korkma gel. Bu geminin manyetik bir alanı var. Aynı manyetik alan senin kıyafetinde de var. Bu manyetik alanlar , birlikte çekim gücü oluşturuyorlar. Bu yüzden gemi seni kendisinden asla uzaklaştırmaz. Hatta gitmek istesen bile en fazla bir buçuk metre uzaklaşabilirsin. Daha fazla değil...”

Biraz cesaretlenen Oktay, kendisini uzay boşluğuna doğru bırakmıştı. Gerçekten de ikinci kaptanın dediği gibi gemiden uzaklaşmıyordu. Onun manyetik alanı içerisinde hareket ediyorlardı. Etrafına bakındı. Dünyadayken görmüş olduğu uzay ve yıldızlar, şimdi kendisine ne kadarda yakındılar. “Harika bir şey,” diye düşündü. O bunları düşünürken, ikinci kaptanın sesiyle kendine geldi.

“Çok hoşuna gitti bakıyorum. Önce

şu görevi tamamlayalım da sonra keyfine bakarız.”

“Tamam, özür dilerim. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım.”

“Çoğu kişide yaşamayacak. Uzaya çıkan insanlar şanslı azınlıktır. Herkes bu deneyimi yaşayamaz.”

Oktay, itici roketlerini çalıştırarak, bayrağın olduğu direğe doğru yaklaşmıştı. İkinci kaptan onu hiç yalnız bırakmıyordu.

“Bayrağı al hadi. Bu senin görevin. “

Rıza Aslan'ın, Oktay'a verdiği cesaret, onu yüreklendiriyordu. Elini uzatıp, bayrağı yerinden aldı. Geri dönmek için hamle yapmışlardı ki, tam üzerilerinden gök taşlarının hızlı bir şekilde geçtiklerini fark ettiler. Başını kaldırıp, gök taşlarına baktı. Korkuya kapılmıştı. Ama Rıza Aslan inanılmaz şekilde sakin duruyordu.

Oktay, korkuyla bağırdı.

“Gök taşları, efendim... Gök taşları var. Ya bize veya gemiye çarparlarsa.”

Rıza Aslan, çok sakindi. Sanki hiç bir şey olmamış gibi, Oktay'a cevap verdi.

“Geminin manyetik alanından bahsetmiştim ya sana, işte o manyetik alan bizi nasıl gemiden uzaklaştırmıyor ise, yabancı cisimleri de yaklaştırmıyor. Onun için korkma, gemiye veya bize en fazla

bir buçuk metre yaklaşabilirler. Daha fazla değil...”

Oktay'ın kendisine bir şey söylemesini beklemeden, kapıya yönelmişti bile. Arkasına dönüp Oktay'a baktı.

-”Hadi sen gelmiyor musun? Seni bilmem ama ben çok acıktım. Akşam yemeğine anca yetişiriz.”

Oktay, ikinci kaptanın rahat tavırlarından etkilenmişti. O da kapıya doğru gitmeye başladı. Kapıdan içeriye girince, ikinci kaptanın onu beklediğini gördü.

“Hadi çabuk ol. İçeriye gir ki kapıyı kapatayım öğrenci Oktay.”

Oktay içeriye girince, ikinci kaptan kapının kapanması için gerekli olan düğmeye basmıştı. Daha sonra otomatik olarak içeride ki basınç ayarlanmış ve tekrardan yer çekimi sağlanıp, gerekli olan hava verilmişti. Rıza Aslan, hemen başlığını çıkarmıştı bile.

“Ohhh... Dünya varmış. Bu meretleri ne kadar geliştirirlerse geliştirsinler, yine de normal şekilde hava almanın yerini tutmuyor.”

Geminin ikinci kapısı açılıp içeriye Kaptan Çelik girmişti. Her ikisi de kaptanı karşılarında görünce hazır ol duruşuna geçtiler.

“Tebrik ederim sizi. Öğrenci Oktay.

Bana vermek istediğin bir şey var mı?”

Oktay hemen elinde tutmuş olduğu kırmızı bayrağı, kaptana doğru uzattı.

“Buyurun efendim. Almamı istediğiniz kırmızı bayrağınız. Artık sizindir.”

Kaptan Çelik, Oktay’ın uzatmış olduğu bayrağı büyük bir gururla almıştı.

“Beni yanıltmadın Oktay, aferin. Babana layık bir evlat olduğunu ispatladın.”

Kaptan Çelik, dış uzaya açılan kapının yanına gelmişti. Oktay’a doğru baktı.

“Sana bunun bir eğitim gemisi olduğunu daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum.”

Kaptan yüksek sesle emir verdi ve “Işıkları yakın,” dedi. Verilen emirle birlikte her taraf aydınlanmıştı. Pencereden görülen uzay artık yerinde değildi. Kaptan dış uzayın kapısını açan düğmeye basmış ve açılan kapının dışında Oktay’ı hayrete düşüren bir oda belirmişti. Odanın bir tarafında Kapının incisinin dış kısmının maketi yapılmıştı. Oktay’ın bayrağı almaya gittiği bayrak direği ise orada öylece duruyordu. Oktay hayretler içerisinde kalmıştı. Şaşkınlık içinde uzay giysisinin başlığını çıkardı ve bayrak direğinin yanına bu sefer yürüyerek gitti. Onu eliyle tuttu.

“Peki ama, ya gök taşları. Onları

gördüm. Tam üstümüzden geçiyorlardı.”

“Hologram görüntüler. Başlığında , üç boyutlu görüntüleri algılamamız için gereken bir sistem var. Onun sayesinde istediğimiz görüntüleri sanki gerçekmiş gibi canlandırabiliyoruz. Bu arada İkinci kaptan Rıza’nın sana söylediği gemi ile ilgili bilgiler gerçek. Gerçekten bu geminin manyetik alanı var ve elbiselerimizde bulunan sistem sayesinde bizi, uzayda olduğumuz zaman yanından ayırmıyor.”

Oktay’ın kendisine şaşkın gözlerle baktığını görünce;

“Bana öyle şaşkın şaşkın bakma. Senin gibi yüksek risk taşıyan tecrübesiz bir öğrenciyi dış uzaya çıkartacak değildim ya...”

İnceleme yazılarınızı, Öykülerinizi, Resimlerinizi

Bilim ve Bilimkurgu adına paylaşmak istediğiniz ne varsa bize gönderin

yayınlayalım

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

YBKY Bilimkurgu Öykü Seçkisi 2019 için katılımlar sonlandı. Seçkiye girecek öyküler belirlendi.

Semih Bozkurt

1 Mart, 13:19 · Konular Ekle

Amiral Ackbar: " bu bir tuzak!"

Aslına bak · Bu çeviriye puan ver

Ramadhaan Euzkhull

1 Mart, 17:37 · Konular Ekle

Buz Göz ...

Metin Ucar

6 Mart, 17:31 · Konular Ekle

Genel istek üzerine tozlandık.

Deniz Üstündağ

Dün, 01:07 · Konular Ekle

Kısa Öykü

İsmail TURHAN

Bağlanma Sorunu

Nadiya, yatağın içinde büzüldü ve dizlerini karnına çekerek vücudunu cenin pozisyonuna getirdi. Elinde olmadan titriyor, dişlerinin takırtısı kulaklarında yankılanıyordu. “Hayır! Korkmuyorum.” diye inledi. Avazı çıktığı kadar bağırarak istemişti oysaki. Ucundan tuttuğu çarşafı, çekip attı üzerinden. Doğrulup yatağın kenarına oturdu. Karanlıkta bir süre ayaklarını salladı öylece. Yolculuk vakti yaklaştıkça zaman, bir kement gibi sıkıyordu boynunu. Normal, demişti psikoloğu; her yeniden doğuşta yaşanmış böyle şeyler.

Kalkıp temkinli adımlarla pencereye doğru yürüdü. Perdeyi aralayıp dışarıyı seyretmeye başladı. Pistin sonunda, projektörlerin aydınlatığı rampada, Yenisey roketi ışıl ışıl parlıyordu. “Neden?” diye sordu içinden. “Neden milyonlarca kilometre ötedeki o izbe yere gitmeliyim ki? Uzak bir yere gitmem gerekiyorsa gerçekten, zaten orada değil miyim? Dünyada cehennem dibi diye bir yer varsa burası

olmalı; Vostoçniy Uzay Üssü.” Eğer babası, vicdanı kararmamış bir insan olsaydı en azından burada kalmasına izin verebilirdi.

Genç kız, bir süre daha gecenin içinden sonsuzluğa karışan Amur Ovası’nı seyrettikten sonra yüzündeki yaşları silerek yatağına döndü. Başını yastığa koyarken “Neden, neden?” diyerek hıçkırmaya başladı.

“Ne, neden? Lütfen sorunuzu detaylandırın. Böylece size tatmin edici bir cevap verebilirim.”

Ses, Nadiya’nın kolundaki bileklikten gelmişti.

“Kapa çeneni,” dedi kız. “Her soruya cevap vermek zorunda mısın?”

“Öyle olduğunu biliyorsunuz, bu benim görevim.”

“O zaman söyle bana, neden Tibet’te bir manastıra değil neden Antartika’da bir araştırma üssüne değil hatta neden Ay’a değil de dünyayı çıplak gözle bile göremeyeceğim kadar uzağa, Mars’a gönderiliyorum?”

“Öncelikle bir hatayı düzeltmeme izin verin lütfen. Güneş battıktan yaklaşık seksen dakika sonra Mars yüzeyinden Dünya’yı çıplak gözle görebilirsiniz. Esas sorunuza gelecek olursak daha önce de söylediğim gibi bu yolculuk tedavi sürecinizin bir parçası. Maalesef tepkisel bağlanma bozukluğunuz o kadar yoğun ki şimdiye kadar uygulanan yöntemler hiçbir işe yaramadı. Psikoloğunuz Bay Levchenko, gündelik kaygılardan ne kadar uzaklaşırsanız yeniden doğuşunuzun da o kadar başarılı olacağını düşünüyor. Mars bu açıdan güvenle seyahat edebileceğiniz en uygun yer. Böylece babanıza yeniden bağlanabileceksiniz.”

Nadiya’nın hıçkırığı bir anda kesildi. Kızın sesinde biraz önce yaşadığı melankoliden eser kalmamıştı. Bedeni, ruhunun derinliklerinden kopup gelen karanlık bir dalgayla sarsılıyordu.

“Değil Mars’a; Uranüs’e, Neptün’e hatta evrenin öbür ucuna bile gönderseniz o adama baba diye bağlanmam.” Genç kız bir yandan avazı çıktığı kadar bağıyor bir yandan da bilekliği koparmak için olanca gücüyle asılıyordu.

Baskı altında kalan bileklik kesik kesik ötmeye başladı.” Bayan Nadiya, titanyum alaşımli kayış üzerindeki gerilim güvenli sınırı aştı, bileğiniz zarar görebilir. Devam etmeniz halinde Bay Levchenko’ya uyarı mesajı göndermek zorunda kalacağım.”

“Gönder,” diye karşılık verdi Nadiya. “İstediğin yere istediğin mesajı gönder, umurumda bile değil. Böylece bu aptal yolculuğa çıkmaktan da kurtulmuş olurum belki.” Sonra birdenbire durdu;

yolculuk iptal edilirse bu süreyi babasıyla geçirmek zorunda kalacaktı. Bilekliği çekiştirmeyi bırakıp başını yastığa gömdü.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu bir anda odada yalnız olmadığı duygusuna kapıldı. Yatağın kenarına birisi oturmuştu sanki. Başını yastığa daha da gömüp “Kim var orada?” diye sordu.

Cevap bileklikten geldi: “Soru anlamsız, daha açık sorar mısınız?”

Karanlığın içinde uzanan ince ve zarif parmaklar kızın saçlarında dolaşmaya başladı.

“Artık kendini üzmeyi bırakmalısın tatlım. Bu kadar kırılğan olma.”

“Anne, sen misin?”

“Değilim tabî ki, ben sizin terapi asistanınızım Bayan Nadiya.”

Nadiya bilekliğin araya girmesini umursamadan devam etti.

“Ama sen öldün.”

“Ben ölmedim tatlım ama sen de yaşıyor sayılmazsın. Ben ölmemi önemsemiyorum, bunun üzerine kafa yorup düşünmüyorum. Öldüğünü umursamazsan yaşıyor gibisindir. Ama sen her şeyin farkındasın, kurcalayıp duruyorsun gerçekliği. Yaşam doğaldır, kendiliğinden bir şeydir. Akıp gitmesine izin vermelisin onun; işte o zaman yaşıyorum diyebilirsin.”

“Beni babama bağlamaya çalışıyorlar anne. Hayatı akışına bırakırsam senin katilinle barışmak zorunda kalırım.”

“Beni baban öldürmedi tatlım, bunu kabul et artık.”

“Daha iki yaşımdayken bizi bırakıp giden o adamı savunma anne. Arkasından ne kadar ağladığını, hayata nasıl küstüğünü biliyorum. Sen kansere yakalanıp ölümle pençeleşirken o üçüncü karısından yaptığı üçüncü çocuğunu sevmekle meşguldü.”

“Olayları böyle peş peşe dizmek aralarında nedensel bir ilişki olduğu anlamına gelmez Nadiya. Bunları boş ver şimdi. Her şey zamanla düzelecek güven bana; sen yeter ki izin ver.”

Kadın eğilip Nadiya'nın başına belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Nadiya'nın kalbi, bu anı ömrü boyunca bir daha yaşayamayacağını bilmenin ağırlığıyla ezildi.

“Onca zamandır neden gelmedin anne?”

“Bayan Nadiya, kan basıncınızdan anladığım kadarıyla uykuda değilsiniz. Bu soruyu kendi kendinize sorduğunuzu varsayıyorum.”

“Saçlarımın yeniden uzamasını bekledim tatlım. İlaçlar yüzünden dökülmüştü biliyorsun.”

Nadiya, yüzünü gömdüğü yastıktan başını kaldırıp annesine döndü. Karanlıkta yüzünü seçemiyordu, uzanıp kadının saçlarına dokundu.

“Gerçekten de uzamış.”

“Bu gece birlikte uyumak ister misin tatlım?”

Kız başını annesinin göğsüne yaslayıp “Çok isterim,” dedi.

Nadiya uyandığında Yenisey roketi Uluslararası Uzay İstasyonu'na kenetlenmek üzereydi. Başını dayanılmaz derecede ağrıyordu. Avuçlarını kaskının iki tarafına koyarak kafasını tutuyormuş gibi

yaptı. “Ne oldu bana, annem nerede?” diye sordu. Telsizden ekibin uzman doktoru Bay Rogozov'un sesi duyuldu: “G kuvvetinden dolayı geçici bir baygınlık geçirmiş olmalısın. Endişelenme, roket uçuşlarında sık karşılaşılan olağan bir durum. Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin.”

Kenetlenme tamamlanınca üç Rus ve beş Amerikalıdan oluşan Mars görev ekibi uzay istasyonunun basınç odasına girdi. Basınç eşitlendikten sonra Ana Yörünge Bölümü'ne geçtiler. Buradakiler tarafından sıcak bir şekilde karşılanmışlardı.

Her gidiş-dönüş karşılaşması biraz da mecburen böyle samimi bir havada gerçekleşiyordu. Çünkü sekiz kişi için tasarlanmış bu yerde; Mars'a gidiş ve dönüş ekipleri ile bölüm personeli toplam yirmi dört kişi dip dibe duruyordu. Aslında dönüş ekibinin Amerikan ve Rus yörünge bölümlerinde beklemeleri gerekiyordu. Ancak Mars görevinde geçen on sekiz aydan sonra dönüş yolundaki bu acelecilik görmezden gelinen bir protokol ihlali haline gelmişti. Mecburen ayaküstü, kısa bir selamlaşma faslından sonra dünyaya gitmek için sabırsızlanan dönüş ekibi basınç odasına tıkışıp kapıyı kapattı.

Nadiya, Rus Yörünge Bölümü'nde coşkuyla karşılandı. Hatta bölümün kıdemli kozmonotu Valeri Polyakov ateşli bir konuşma bile yaptı: “Amerikalılar bizi Mars görevini kötüye kullanmakla suçluyorlar. On dört yaşındaki bir kız çocuğunun Mars'ta ne işi varmış. Doğruyu söylemek gerekirse seni görene kadar benim de şüphelerim vardı. Ancak şu anda karşımda bir uzay turisti değil Mars'a gitmeye hazır dünyanın en genç kozmonotunu görüyorum.” Bu sözler Nadiya'nın neşesini biraz olsun yerine getirmişti.

Gerekli tüm hazırlıklar yapıldıktan sonra ekibin Amerikalı ve Rus üyeleri Mars mekiğinde tekrar bir araya geldiler. Bu mekik, kendilerini dünyadan

getiren araçtan çok daha büyük ve konforliydu. Yolcuları, güneşin zararlı etkilerinden koruyan kalın bir radyasyon zırhı bile vardı. Nadiya, aracı görünce “Bunu dünyadan on Yenisey roketi bile kaldıramaz.” diye düşündü. Mekik gerçekten de çok ağırdı ve bu yüzden parça parça getirilip uzay istasyonunda birleştirilmişti.

Karşılıklı sataşmalarla nispeten neşeli başlayan Mars yolculuğu, giderek sıradanlaşan doksan altı gün sürdü. Yolculuğun son iki haftasında ise Ruslar ve Amerikalılar arasındaki iletişim neredeyse bıçak gibi kesilmişti. Nadiya, önceleri anlam veremediği bu duruma da zamanla alıştı. Nihayet hedefe varıldığında mekik yörüngeye park etti ve yolcular iniş aracıyla sağ salim yüzeye indiler.

Yüzeyde ekibi karşılayanlar iki gruba ayrılmış şekilde duruyorlardı. Amerikalı ve Rus yolcular diğerlerini görmezden gelerek sadece kendi arkadaşlarıyla selamlaşıp ayrı ayrı sığınaklarına yöneldiler. Nadiya, beceriksizce attığı küçük adımlarıyla biraz geride kalmıştı. Yetişmek için acele edince ayağı takılıp yüzüstü yere kapaklandı.

Mars’ın sivri ve keskin taşlarla kaplı yüzeyinde yere düşmek basit ama ölümcül bir kazaydı. Nadiya’nın giysisi diz bölgesinden delinince basınç sensörleri alarm vermeye başladı. Her iki grup da “kozmonot düştü!” sesiyle irkilip zıncı diye durdu. Nadiya, başını kaldırıp boş gözlerle etrafına bakındı. Telsizden gelen talimatlara rağmen yırtık kitini çıkarıp yama yapmıyordu. Şoka girdiğini fark eden iki kozmonot hızla yanına gidip yırtığı onardılar ve genç kızı kollarından tutarak Roskosmos(Rusya Federal Uzay Ajansı) sığınağına kadar kendisine eşlik ettiler.

Işıktan rahatsız olan kozmonot başını yana çevirdi.

Duvarlar, tavan, her şey bembeyazdı; bu tekdüzelik odaklanmasını zorlaştırıyordu. Görüntünün netleşmesi için gözlerini kırıştırdı. Feneri kapatan Doktor Rogozov, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Genç kozmonot, adamı boş gözlerle süzdü. Zihni bulanık bir sis perdesinin arkasında kaybolmuştu sanki.

“Başım çok ağrıyor. Ne oldu bana?”

Soruyu sorar sormaz pişman olmuştu. Her sorusuna aptalca cevaplar veren mekanik sesi duyamayınca sol kolunu kaldırıp bileğine baktı, “bilekliğim,” dedi.

“Ne bilekliği?”

“Vostoçniy’den beri kolumda olan kişisel terapi danışmanım. Titanyum alaşımli baş belası... Çoktan Bay Levchenko’ya uyarı mesajı göndermiş tir bile.”

“Bay Levchenko da kim?”

“Benim psikoloğum; kel kafalı, asık suratlı Bay Levchenko... Babamın has adamıdır, tanımıyor musunuz?”

“Baban mı?”

“Evet babam... Musa Manarov. Roskosmos’un başındaki adam.”

Doktor Rogozov, birkaç adım gerisinde duran görev sorumlusu Binbaşı Sharipov’a döndü. İki adam da duydukları karşısında şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. “Bu saçmalıklar da ne oluyor?” diye sordu Binbaşı.

“Emin değilim ama travmaya bağlı bir çeşit hafıza sorunu yaşıyor olmalı.”

Doktor Rogozov, sağlık kitini açarak sedyede

yatan kozmonota döndü. “Beyin dalgalarının kaydını almak istiyorum. Bunun için şu EEG bonesini kafana takmam gerekiyor.” dedi.”Benim için sorun yok, istediğinizi yapabilirsiniz.”

Genç kozmonot, kafasına elektrotlar yerleştirilirken neden bu kadar pasif davrandığını düşündü. Sorulan her soruya cevap veriyor, her komutu yerine getiriyordu. Bu kişileri tanımıyordu bile ya da tanımadığını zannediyordu. Yine de onlara güvenmesi gerektiğini hissediyordu. Bu kadar saçmalığa ancak rüyalarda tahammül edebilirdi insan. Nasıl olsa rüyadayım rahatlığıydı belki yaşadığı. Etrafına bakındı. Roskosmos sığınağındaydı; Marsta’ki eviydi burası. Şuradaki kapıdan yatakhane bölümüne geçiliyordu. Diğer kapıdansa basınç odasına, oradan da Mars yüzeyine çıkılıyordu. Her santimini ezbere bildiği bu yerde yine de yabancı bir şeyler vardı. Her yer ince bir toz tabakasıyla kaplanmış gibi kirli görünüyordu. Hava filtresinin arı gibi vızıldayan o tanıdık sesi duyuluyordu oysaki. Evet, kesinlikle rüyada olmalıydı; rüyada olduğunu bildiği bir rüyada. Kaskını takmadan, uzay elbisesini giymeden şu kapıdan basınç odasına oradan da yüzeye çıkabilirdi istese. Ama o zaman rüya da biterdi. Her rüya gibi bu da kendini koruyor, sınırlarda dolaşmaya izin vermiyordu belli ki. Tanımadığı bu insanları tanıyormuş gibi davranmasının sebebi buydu belki de.

“Şimdi sana bir iki soru soracağım. Fazla düşünmeden aklına gelen ilk cevapları ver lütfen. “ dedi Doktor Rogozov. “Yüzeye inerken baygınlık geçirmiş kendine geldiğinde ‘annem nerede?’ diye sormuştun. Hatırlıyor musun?”

“Uluslararası Uzay İstasyonu’na çıkarken mi?”

“Uluslararası Uzay İstasyonu mu?”

“Evet. Bir gece önce annemle ilgili bir rüya görmüştüm. Uyandığında istasyona kenetlenmek üzereydik. Birisi bana G kuvveti yüzünden baygınlık geçirdiğimi söyledi.”

Binbaşı Sharipov, araya girerek: “Uluslararası Uzay İstasyonu diye bir şey yok evlat. O geçen yüzyılda kaldı. Büyük savaşta bizimkilerin eline geçince Amerikalılar nükleer füzeyle vurdu; bunu bilmen gerekiyor.”

Doktor, eliyle komutana sakın olmasını işaret ederek devam etti:

“Annem demiştin, ondan bahset biraz.”

“Annemin adı Zemfira Aliyeva. 2067 yılında kanserden öldü.”

“Senin adın ne peki?”

“Benim adım Nadiya Manarov; bunu bilmiyor musunuz?”

“Tamam. Bu kadar yeterli boneyi çıkarabilirsin.”

Doktor Rogozov, Binbaşı Sharipov’a dönerek: “Beyin dalgalarında öngürülmeyen bir anormallik var.” dedi.

“Nasıl bir anormallik?”

“Her şeyden önce bir insan sorulara cevap verdiği sırada beyni yüksek frekanslı beta dalgaları yayar. Ancak buradaki kozmonot, daha düşük frekanslı teta dalgaları yayıyor. Bu türden dalgalar, aktif rüya görme ya da hipnoz gibi bilinçaltı durumlarla ilişkilidir. Ancak daha da önemlisi bu teta dalgaları burada yatan genç kozmonot, Sergei Krikalyov’a ait değil.”

“Böyle bir şey nasıl olabilir?”

“EEG kayıtları parmak izi gibi kişiye özgüdür. Ancak şimdi aldığım kayıtlarla Krikalyov’un kayıtları örtüşmüyor. Sanki başka birine aitmiş gibi.”

Binbaşı tam doktora başka bir soru soracağı esnada araya telsiz sinyalinin sesi girdi. Keşfe çıkan ekiplerden biri basınç odasındaydı. İçeriye girdiklerinde kozmonotlar, led ışıklarının altında üzerlerine sim dökülmüş gibi ışıldıyorlardı.

İçlerinden bir tanesi gülerek yaklaştı:

“Tahminlerimiz doğru çıktı Komutan Sharipov; dünyahılaştırma kritik sınırı aşmış ve kendi kendine devam ediyor. Bazı yerlerde siyanobakteri kolonileri çıplak gözle bile fark edilebiliyor. İncelemek için bir sürü taş ve toprak örneği topladık. Dönüş yolunda da biraz ıslandık. İnanabiliyor musunuz Mars’ta artık yağmur yağıyor. Tabii dünyadaki gibi damla damla değil; üzerinize çığ düşüyormuş gibi oluyor, o kadar. Ha unutmadan keşif sırasında zayıf bir sinyal tespit ettik. Verici anteninden geliyordu, kaynağı buymuş. Belli ki sahibinin hafıza kaydını yayınlıyor.”

Kozmonot elindeki cismi Binbaşı Sharipov’a uzattı: “Onca yıla rağmen hâlâ çalışıyor. Ne kadar ilginç değil mi?”

“O benim bilekliğim.” dedi sedyede yatan genç kozmonot. Yerinden kalkıp adamların yanına gitti. Sharipov’un elindeki bilekliği alarak arkasını çevirdi.

“Bakın benim adım yazıyor, Nadiya Manarov.”

“Nadiya Manarov öldü.” dedi Binbaşı Sharipov. “Hem de seksen yıl önce. Büyük savaşta burada mahsur kalan bütün Mars halkıyla beraber.”

Genç kozmonot Krikalyov, söylenenleri hiç umursamadan bilekliği koluna taktı. Bir çeşit katatonik

uyku halinde gibiydi.

“Ben ölmedim. Öldüğünün farkında değilsen yaşıyor gibisindir. Anladın mı?”

Bileklik kesik kesik öttü. “Anlamadım Bayan Nadiya. Sorunuzu detaylandırabilir misiniz lütfen?” dedi.

Sezai ÖZDEN

Bilimkurgu Yazarlarımız ve Eserleri

2019 - 2018

Yerli Bilimkurgu Yükseliyor ekibi olarak, yerli eserlerin tanınması birinci önceliğimizdir.

“Yerli Bilimkurgu olur mu hiç!”

“Yerli bilimkurgu kitabı var mı?”

“Bizimkiler bilimkurgu yazamaz!” diyenler için onlarca eseri toparlayıp arşiv haline getirdik. Herkesin kolaylıkla ulaşabileceği internet sitemizde, tarihlerine göre sıraladık.

Eserlerimize sahip çıkma zamanının geldiğini düşünüyoruz. Pek çok eser sessiz sedasız basılıp, raflardaki yerlerini alıp bir süre sonra unutuluyor. Bilimkurguya yeterince değer verilmiyor. Dileğimiz, ülkemizde üvey evlat muamelesi gören bilimkurgu eserlerinin, bilinmesi ve ötelenmemesi. Biliyoruz ki kısa bir süre içinde, bu eserlerin çoğu film veya dizi olarak karşımıza gelecekler. Buna inanıyoruz.

Bu liste ülkemizde şimdiye kadar yayınlanan yerli bilimkurgu kitapları hakkında bilgi sahibi olunması için hazırlanmıştır. Liste sürekli güncellenmektedir. Bu nedenle eksik olduğunu düşündüğünüz, bilimkurgu eserlerini,

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com üzerinden bizlere ulaştırabilirsiniz.

Yüksek Doz Çürüyüş 2019

Kolektif

Yüksek Doz Gelecek 2017

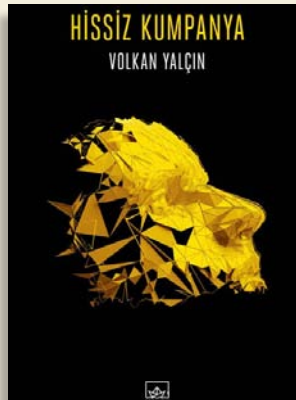
Kült 2019

Orkun Uçar

Hissiz Kumpanya 2019

Volkan Yalçın

Mikail Kahraman Avcı

**Klon 2059
2019**

Kolektif

**İstanbul 2099
2019**

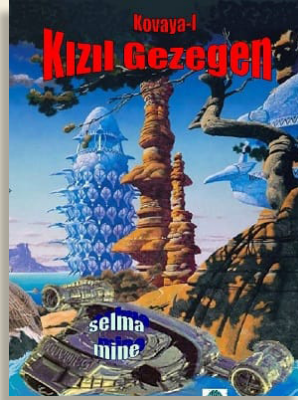
Müfit Özdeş

**Son Tiryaki
2018**

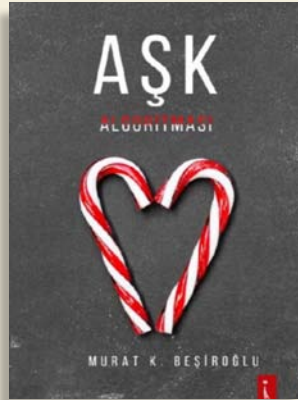
**Kovaya 1 Kızıl Gezegen
2018**

Selma Mine

**Aşk Algoritması
2018**

Murat K. Beşiroğlu

**2048 Geleceğe Hazır
mısınız? 2018**

Emre Sayer

**Düşler Kabuslar ve Gelecek
Masalları 2018**

Doğu Yücel

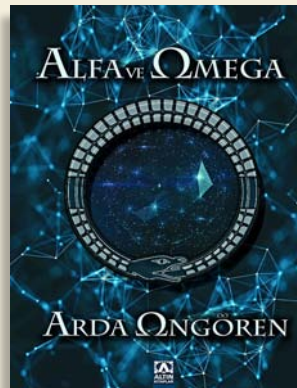
**Çok Çağı
2018**

Arzu Eylem

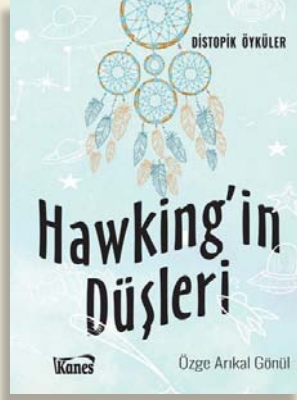
**Alfa ve Omega
2018**

Arda Öngören

Özge Arıkal Gönül

**Hawking'in Düşleri
2018**

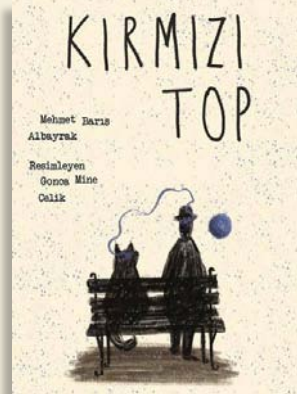
Özgen Biçgin

**Kayıp Rota
2018**

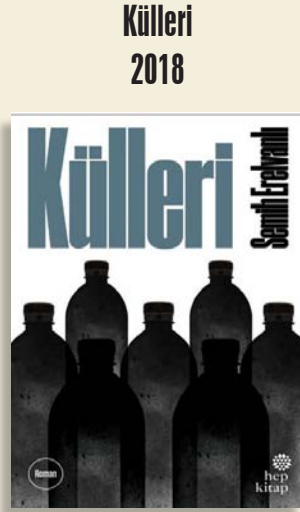

**Mehmet Barış
Albayrak**

**Kırmızı Top
2018**

Semih Erelvanlı

Mehmet Sağbaşı

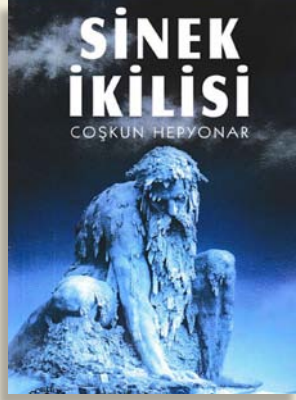

Mehmet Açar

Coşkun Hepyonar

**Sinek İkilisi
2018**

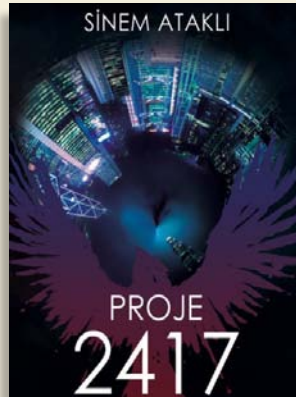
Ayşe Acar

**Yüzyıl 2 Yeşil Adam
2018**

Sinem Ataklı

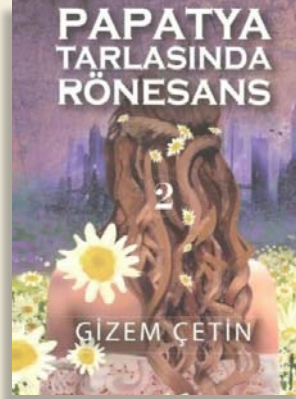
**Proje 2417
2018**

**Papatya Tarlasında
Rönesans 1 - 2018**

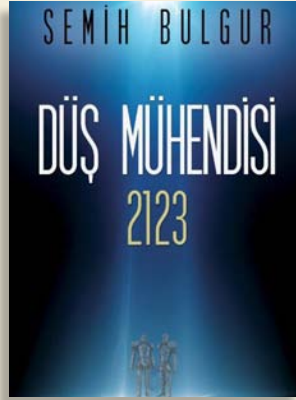
**Papatya Tarlasında
Rönesans 2 - 2018**

Gizem Çetin

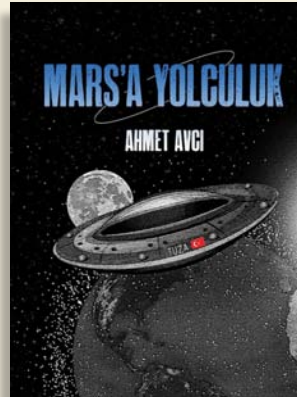
**Düş Mühendisi 2123
2018**

Semih Bulgur

**Mars'a Yolculuk
2018**

Ahmet Avcı

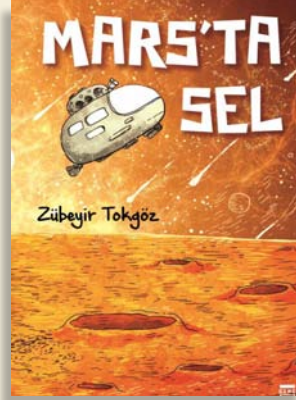

Zübeyir Tokgöz

Jüpiter'den Kaçış
2018

Mars'ta Sel
2018

Tolga Eligül

Kılıcın Öyküsü 1
2018

Akın Başal

Poyraz'ın Gelecek Öyküleri
2018

**Hastalık
2018**

Onur Gürleyen

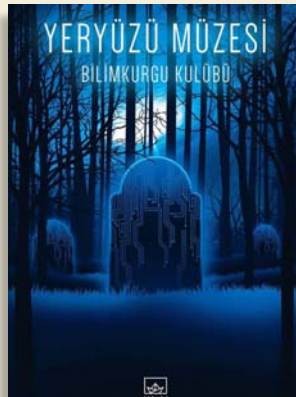
**YBKY Bilimkurgu Öykü
Seçkisi 2018
2018**

Kolektif

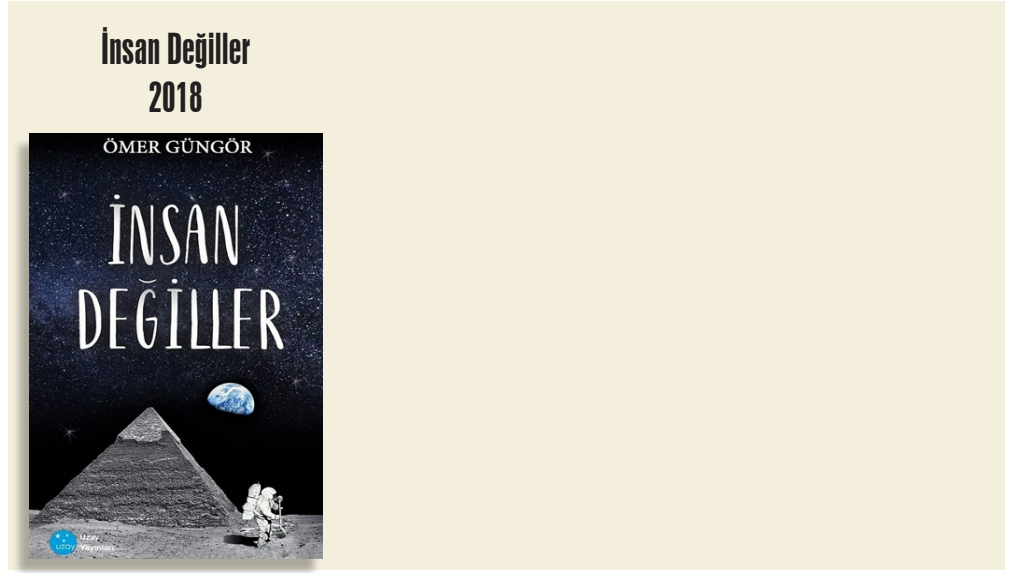

**Yeryüzü Müzesi
2018**

Kolektif

Ömer Güngör

Kısa Öykü - 14 Şubat 2019 - YBKY Sohbet Grubunda Paylaştığı Öyküdür

Yasin YILDIZ

Fırsat

Gözlerim, gözlerim çok ağır. Onları açamıyorum, her yer karanlık... Uzun zamandır gördüğüm o kızılığ kaplayan sonsuz bir karanlık. Kolum, kolumu da oynatamıyorum. Görevimi yapmam lazım, daha yapılacak çok iş var. Hiç olmazsa hareket edebilsem... Hayır, ne ileri ne geri... Hiçbir yere gidemiyorum, buraya saplandım kaldım. Halim yok, çok halsizim.

İlk günler hiç de böyle değildi halbuki. Burada-ki ilk günümde, ne kadar da enerji doluydum! Bundan tam on beş yıl önce başladım görevime. Yüzeğe doğru iyice alçalmadan hemen önce hava yastıklarım açıldı, çok da sert olmayan bir iniş yaptım. Planlandığı gibi Meridiani Platum Platosu'ndaki Victoria Kriter'ine sorunsuzca inip ilk adımlarımı attığım o anı ve sonrasın-

da yaşananları unutamıyorum. Sağda ve solda yer alan toplam altı tekerleğimle dört metre ileri, ardından da üç metre geri gitmiştim. Jet İtki Laboratuvarı'ndakiler, ne kadar da sevinmişti bu ufak ivmelenmelerime. Bunlar, benim için küçük, ama insanlık için büyük adımlardı.

Bu engebeli kızıl yüzeyde geçirdiğim onca gün ve katettiğim onca kilometrede bir çok zorluklar yaşadım. En sıcak zamandaki ısının yalnızca sıfırın altında eksi bir derece olduğu bu çetin coğrafyada, zorluklar yıldıramadı beni. Durmadan çalıştım, durmadan ileriye gittim. Öyle ki, doksan günlük görev süremi binlercesine erıştirdim.

Aslında en başında iki bedendik bu yolculuğa çıkan. İnsanlığın büyük umutlarını bünyele-

rinde barındıran iki küçük beden... Ancak ikizimi yitireli çok uzun süre oldu. Ruh'tu, yolculuk arkadaşımı. En son Yurt Düzlüğü'nde olduğunu rapor etmişti. Sanırım o da bir yerlerde saplanıp kaldı.

Çok soğuk ve çok karanlık. Gücüm yok. Uzun süredir beni duyan da yok, bana sinyal gönderen de... Ne Odyssey'e ulaşabiliyorum ne de Pasadena'ya.

Son gördüklerim, Endeavour Kriteri'nin o dik kenarını kesen Perseverance Vadisi'ndeki kayalık çizgileriydi. Ama ne zaman gördüğümü de hatırlamıyorum şimdi, sonrasında ne gördüğümü de. Belleğimi toparlayacak gücüm yok.

Gözlerimi açamıyorum ama açmalıyım. Yeni görüntüler elde etmem gerek. Bu güne dek eve yüz binlerce görüntü gönderdim. Sanırım en meşhuru dört bin dokuz yüz doksan dokuzuncu günde gönderdiğim gündoğumu fotoğrafıydı. İtiraf etmeliyim ki, ben de en çok onu seviyorum; ufukta yükselmeye yüz tutmuş küçük ve mavimsi bir güneş! Ya da yüzeye düşen gölgemi fotoğrafladığım o kare mi yoksa? Tam emin olamadım şimdi.

Güzel ama bir o kadar da zor bir görevim var. Günler her zaman bu kadar manzaralık olmuyor bu gezegende. Çok soğuk, çok gece, çok dik yamaç, çok uçurum gördüm, geçirdim. Ama o gün, ah, o kötü gün! Her şey o gün başladı. Bu kızıl gezegenin yüzeyini durmadan havalandıran, bedenime her biri birer ok gibi çarpan o kum tanelerini oradan oraya savuran o fırtına... Daha önceden de bir çok kum fırtınası gördüm ama bu farklıydı. Günlerce sürdü ve sonunda güneş panellerimi işlevsiz kıldı. Giderek azalan enerjimi sonunda tükendi.

Gözlerim, gözlerim çok ağrır. Onları açamıyorum, her yer karanlık... Kolum, kolumu da oynatamıyorum. Hiç olmazsa hareket edebilsem... Hiçbir yere gidemiyorum, buraya saplandım kaldım. Halim yok, çok halsizim.

Ben kim miyim?

Benim, insanlığın uzak diyarlardaki gözü.

Benim, Opportunity.

Yasin Yıldız

14 Şubat 2019

Kısa Öykü

Selin Gökçen SEMİZ

Nefes

“Efendim umarım rahatsız etmiyorumdur?”

Cuma'nın elektronik sesine uyandım. Anlaşılan yine kitap okurken koltukta uyuya kalmıştım. Yattığım yerdendoğrudum. Önce kitaplarasonradatepemdeuçan zımbırtıya bir bakış fırlatıp banyoya doğru ilerledim.

“Efendim kahvaltıda özel olarak istediğiniz bir şey varmı?” diye arkamdan seslendi. Şaka mı yapıyordu? Ölmeden önce kahvaltı yapacağımı mı düşünüyor?

“Çabuk dışarı çık!” Cuma odayı terk ederken bende traş olmaya başladım. İşimi bitirince odama geçtim.

Her yere kitaplar saçılmıştı. Dün hepsini etrafa fırlatmış olmalıyım. İnsan evde yalnız doğumgünü kutladığı günlerde yapar böyle şeyler. Ayağımın altındaki kitapları iteleyerek dolabın önüne geldim. Dolaptan siyah bir takım çıkarttım. Bu takımı bu gününözel olarak diktirmiştim. Siyah gömleğin soğuk kumaş dokusu tenime değince ürperdim. Aynaya doğru yöneldim. Siyah gömleğime, siyah ceketime, simsiyah kravatıma baktım. Boynumu bir tasma

gibi sarmıştı. Siyah kol saatime baktım. Meleğimin hediyesine. Parlak siyah rugan ayakkabılarıma baktım. En son da siyaha bürünmüş gözlerime baktım. Hiçbir zaman çok yakışıklı bir adam olmamıştım. Ama bugün daha da bir çirkinlik vardı yüzümde. “Neden böyle ürkek ve çirkin bakıyorsun? Korkuyor musun yoksa?” dedim kendi kendime sahi korkmalı mıydım? Aynada solgun yüzüme baktım. Bir mezar taşı gibi dışarda soğuk ve sert. İçerden korkak ve umutsuz.

“Cuma, kahve!” diye seslendim. Birkaç dakika sonra Cuma elinde bir fincan kahveyle geldi. Kahvemini alıp pencere kenarındaki koltuğa oturdum. İstanbul durgundu bu sabah, martılar dışında ses çıkaran kimse yoktu. İnsanlar henüz uyanmamıştı belli, havada sadece birkaç otomobil vardı. Masmavi deniz önümde bütün heybeti ve güzelliğiyle dalgalanıyordu. Yüzyıllar önce insanların bu muhteşem manzarayı, devasa köprülerle nasıl mahvettiğini düşündüm. Şehrin içinde dahi seyahat edebilmek için saatler-

ce beklemelelerini. Gerçi cep telefonu denilen o uyuşturucunun etkisindeyken bunu pek düşünmüyorlardır. Çok şükür artık onlar yok. İnsanlar ne kadar aptalmış diye düşündüm. Bugün ölüyor olmamın tek sebebi onlar ve onların bitmek bilmez sorumsuzlukları. Cuma'nın odaya girmesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Şey efendim, bugün simsiyah giyinmenizin bir nedeni mi var?”

“Kendi yasımı tutuyorum. Fena mı?” dedim alaycı bir sesle. Bir süre sessiz kaldı sonra;

“Efendim siz iyi bir insansınız.”

Çekinerek devam etti “Ben sizi seviyorum.”

“Cuma, sen bir androidsin. Böyle özel bağlar kuramazsın. Bunun için programlanmadın.”

“Evet, haklısınız. Sadece ölmeden önce birinden duygusal sözcükler duymanız hoşunuza gider, biraz moral verir diye düşünmüştüm. Ayrıca siz iyi bir insansınız. Dünya sizi hep hatırlayacak.”

Ah, dün doğum günümdü, bugün ise ölüyorum. Ve yanımda sadece bir android var. Ne hazin bir son bu böyle? Yıllar öncesinde aklıma gelir miydi merak ediyorum. Tek eğlencesi pencere kenarında oturup insanları gözetlemek olan o küçük çocuğun aklına gelir miydi? O zamanlar şarkı da söylerdim. Pencerenin kenarına şiirler karalardım. Ve mutlu bir ailenin hayatını kurardım. Olmadı, özür dilerim. Sana o hayallerini veremedim. Yalnızlığa mahkum ettim.

Gözlerimi pencereden ayırmadan cevap verdim.

“Dünya, benim gibi yalnızları ve korkakları hatırlamaz. Dünya, zalimleri, hırsızları ve yalancıları hatırlar. Söyle, ben ne yaptım da dünya beni hatırlayacak?” Sahi ne yapmıştım ki ben? Bu kırk yılı nasıl geçirmiştik .Bir kadını sevmiştim. Yirmi yıl önceydi sabah saat 5.45 civarlarıydı, boğaza gitmiştim. Sonra onu orda gördüm. Deniz kenarında, kumlara oturmuş sarı saçları omuzlarını okşuyordu, denizin tuzlu kokusu mavi gözlerine işliyordu melek gibiydi melek,

meleğim o günden sonra bütün hayatım oldu sevdim hemde her şeyden çok, iki yıl kadar birlikte olduk sonra o gitti ben kaldım. Sonrasında hiç aramadım onu. Değişmiş olmasından, artık beni sevmiyor olmasından çok korktum. Ama hiç unutmadım. Bir an olsun çıkarmadım aklımdan. Çıkaramadım.

“Siz yazdınız efendim, yazdınız. Kitaplarınız yıllardır en çok satanlar listesinde. Siz bu dünyaya umut yüklü, aşk kokulu satırlar bıraktınız

“Yazdım sonra hep onu yazdım. Her kitabın her karakterinde benim için yeniden can buldu. Yazarak hem kendimi hemde onu hep yaşattım.

“Umut? Yok işte umut, buraya kadar!” Elimdeki fincanı duvara fırlattım. Tiz bir sesle fincan parçalara bölündü.

“Umut yok,yok yolun sonu burası anladın mı?Bitti. İşte bitti”

Haykırışlarımı bastıramıyordum. Ben benölmek istemiyordum.Üç bin yüz yılında teknoloji bu kadar gelişmişken ben bir robotla karşılıklı olarak konuşabiliyorken su kaynakları tükendiği için insanlar yapay su üretebiliyorken savaş kavramı sözlükten silinmişken ulaşım havaya alınmış ve gezegenler keşfediliyorken nasıl oksijen sorununa bir çözüm bulunamazdı? Böyle olmamalıydı. İnsanlar her şeye sahipti yaşamak dışında.

“Ben sanatçiyim, yazarım ben hayranlarım var benim.Param var. Beni öldüremezler bir istisna olmalı.”

“Küçülmeyin efendim, eğer karşı gelerseniz sizi kurşunlayarak öldüreceklerdir ve emin olun bu daha acı olur. Hem ileri nesillerin sizi bir korkak olarak, zorunluluktan kaçmaya çalışan biri olarak hatırlamasını istemezsiniz.”

“Ölmek istemiyorum.” dedim yatağın yanına çökerken,

“Ölmek istemiyorum.” sesim fısıltı gibiydi. Sesim beton duvarlara çarptı, kitaplara çarptı, bana çarptı sonra, acizliğimi çarptı yüzüme, acılarımı çarptı,

sevdalarımı, korkularımı, imza kuyruğunda bekleyen okurlarıma da çarptı. Atmosfere karıştı sesim, okyanuslara karıştı, girdaplar susturdu fisiltılarımı, sus dedi rüzgar, doldu senin zamanın, güneş doğduğunda ay gitmezse yıkım başlar, sus kabul et dedi. Sustum. Sadece sövdüm bu dünyaya, yakınmadım. Yüzümü tekrar aynaya döndüm. Ben bu muydum? Bu perişan adam mı? Sonra bir gülümseme oturdu yüzüme. Meleğimi gördüm aynada, sonra oda gitti, geçti demedi bir daha kimse acılarına, yaralarına geçmedi zaten hiç geçmedi.

“Sen de iyi bir robotsun Cuma.” Sımsıkı sarıldım tek dostuma. Yüzümü yaslayıp hıçkırarak ağladım. Dünyada oksijen oranının üçyüz yıla kadar neredeyse yok olacağı düşünülüyor. Bu yüzden nüfus kontrol altına alındı ve kırk yaşına gelen bireylerin varlığı sona erdirilirken aynı sırada yerine yenisi geliyor ve nüfusta hiç bir şekilde artış veya azalma olmuyor. Kırk yaşına gelince yerin yok artık bu dünyada diyorlar. Topluyorsun valizini gidiyorsun işte. Kimse uğurlamıyor. Zamanı geldi deyip geçiyorlar. Sadece eceliyle ölenlere yapılıyor cenazeler. Senin bedeninin oksitlenerek kayboluyor ebediyette.

Kendimi biraz toparlayınca Cuma'yı azat ettim. İstemese de robot kanunlarına göre itiraz edemezdi. Beklemek dayanılmazdı. Meleğimi düşündüm değer miydi? Değerdi hem de onun için yazdığım her harfe, onu düşündüğüm her saniyeye. Sonra kapı açıldı. Zaman gelmişti işte. İçeri yedi tane görevli girdi. Hepsi baştan aşağı mavi giyinmişlerdi. Fizik olarak birbirlerine benziyorlardı. En önde diğerlerinden daha iri duran, liderleri olduğu belliydi, buz gibi sesiyle hastanede mi yoksa burda mı ölmek istediğimi sordu. Burada evimde kitaplarım eşliğinde ölmek istediğime karar verdim. Yaşanmışlıklarla, anılarla ölmek istedim. Görevliler hareketsiz bir şekilde beni bekliyorlardı. Elimle yavaşça kravatımın düğümünü çözdüm ve yere bıraktım. Siyah şeridin

yere düşmesini izledim bir süre, sonra boğazımdan bir düğmeyi gevşettim. Derin bir nefes aldım alabileceğim son nefesi ve kendimi yatağa bıraktım.

Vücudumun gerilmemesi için elimden geldiği kadar gevşemeye çalıştım. pek mümkün olmadı tabi. Görevlilerden ikisi ellerimi, İkisi bacaklarımı tutuyordu bu daha çok gerilmeme sebep oldu. Biri boynumu sağa doğru gerdirirken diğeri elindeki şırıngayı damarına sapladı. Keskin bir acı hissettim. Bütün vücudum titredi. Damarlarımda acı bir tat duydum. Acıtan iğne değildi. Bekleyen bilinmezliğin verdiği korkuydu. Gözlerimi kapadım. Sadece birkaç dakika diye kendime tekrarladım. Sadece birkaç dakika. Meleğim geldi gözlerimin önüne mavi gözleri beni kendine doğru çekiyordu.

Az kaldı meleğim az kaldı.

YERLİ BİLİMKURGU YÜKSELİYOR®

Yerli ve Yabancı Bilimkurgu Adına Her Şey

MAYIS 2017 SAYI 1

Çağdaş Edebiyatın Bilinen
İlk Bilimkurgu Yazarı
Samsatlı Lukianos
Esra Uysal

Kitap Seçkisi
Evrenin Türk Bekçileri
Metin Güçlü
İsmail Şahin

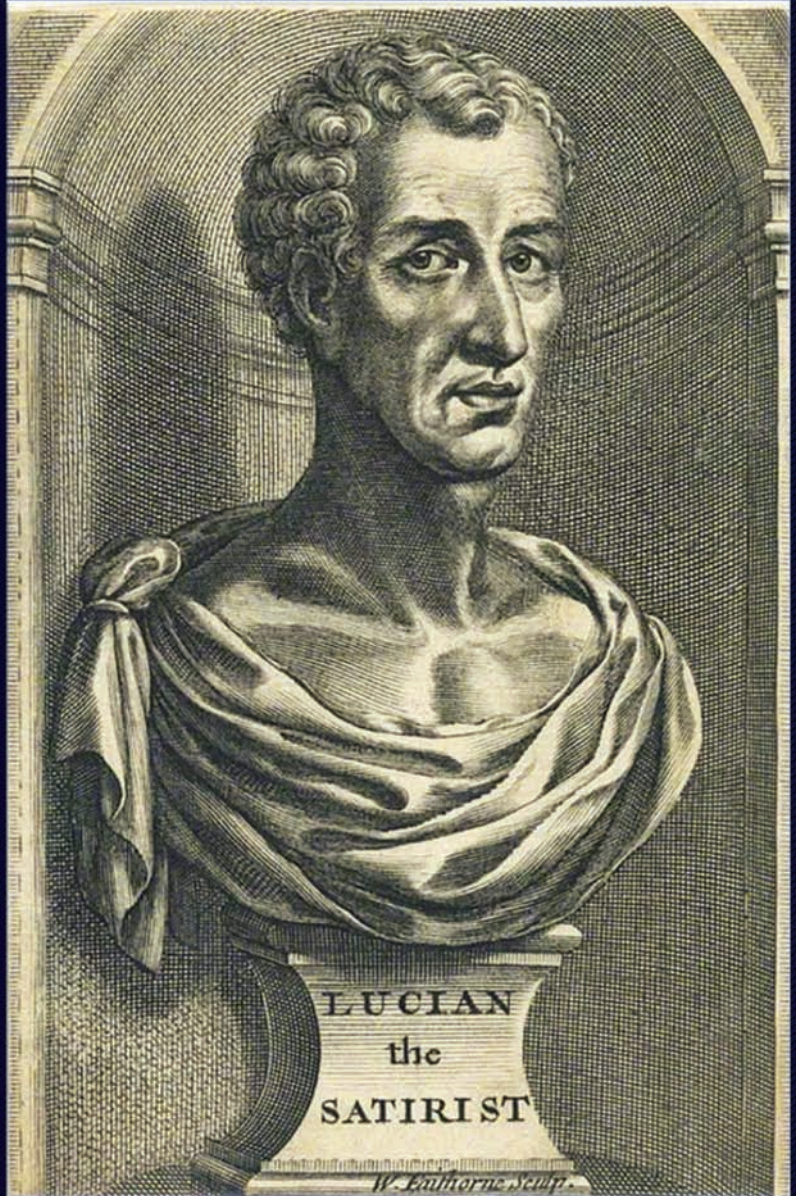
Star Wars Evrenine
Ezoterik Bir Bakış
Kubilayhan Yalçın

I.YBKY Kısa Öykü
Yarışması Birincisi
Kıvırcık ve Sarı
Abdülkadir Doğanay

I.YBKY Kısa Öykü
Yarışması İkincisi
Yeni Bir Başlangıç
Mustafa Özçınar

I.YBKY Kısa Öykü
Yarışması Üçüncüsü
Kralın Dönüşü
Kenan Çetinkaya

Yerli Bilimkurgu
Yazarları ve Eserleri Listesi:
1943-1999 Yılı Arası
Canan Göl

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com

Çizim Defterimden
Sezai ÖZDEN

“İstikbal Göklerde dir!”

yerlibilimkurguyukseliyor@gmail.com